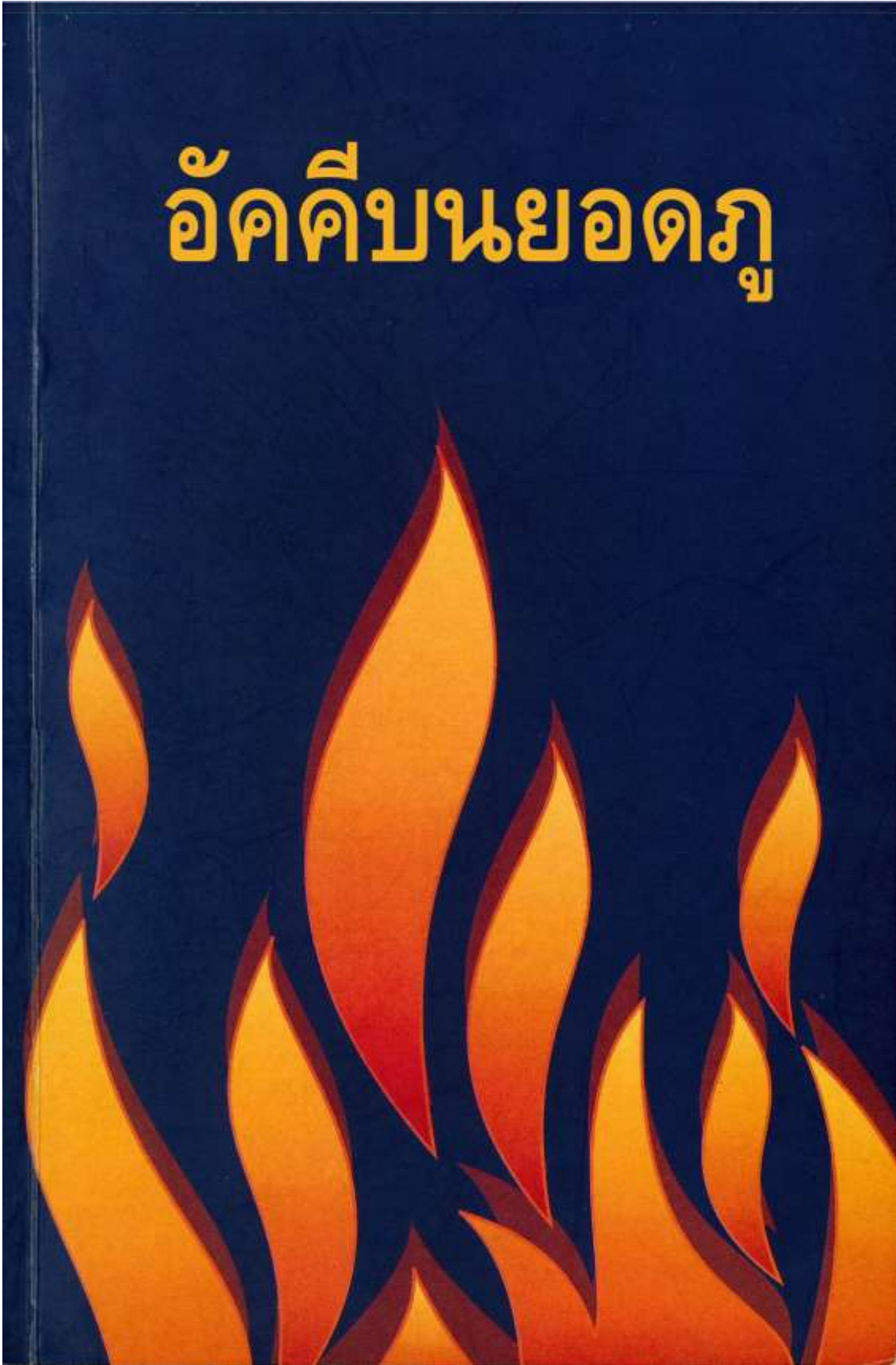

หน้าปก
[Cover]

อัคคีบทยอดภุ

อัคคีบนยอดภู

หน้าชื่อเรื่อง
[Title Page]

อัคคีบนยอดภู
[Fire on the Mountain-top]

โดย

โกลเรีย เฟอีซี
[Gloria Faizi]

แปลอย่างไม่เป็นทางการโดย ภิญโญ แสงแก้ว (สิงหาคม 2563)
[Provisional Translation by Pinyo Sangkheaw (August 2020)]

[เว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาหลีประเทศไทย](#)
[Thai Bahá'í Official Website]

[International Bahá'í Website
in English and other languages](#)

[Buy English hard copy version](#)

ศาสนาบาไฮ
[Bahá'í Faith]

อัคคีบนยอดภู

บุพวาที
[Epigraph]

ธรรมลิขิตของพระบ็อบ
[Quotation from the Báb]

“เจ้าเป็นเสมือนไฟที่ถูกจุด
ในความมืดยามค้ำคีนบนยอดภูเขา”

“Ye are even as the fire
which in the darkness of the night
has been kindled upon the mountain-top”

* * * * *

อุทิศ
[Dedication]

ให้ อาสาสมัครแห่งอาหรับ
[To the Pioneers of Arabia]

เรื่องราวเหล่านี้มาจากบันทึกภาษาเปอร์เซีย
ที่รวบรวมโดย.แอ็ดซีโซลา สเลมานี
ไม่ได้เรียงตามลำดับเหตุการณ์

These stories are based on accounts
gathered in Persia by ‘Azízu’lláh Sulaymání.
They are not given here in chronological order.

สารบัญ
[Table of Contents]

หน้าปก [Cover].....	1
หน้าชื่อเรื่อง [Title Page]	2
บุพพาทะ [Epigraph]	3
ธรรมลิขิตของพระบ๊อบ [Quotation from the Báb]	3
อุทิศ [Dedication]	3
ให้ อาสาสมัครแห่งอาหรับ [To the Pioneers of Arabia]	3
สารบัญ [Table of Contents]	4
บทนำ (Introduction).....	7
1. กวีแห่งอิสฟาฮาน (Poets of Isfahán).....	10
2. เรื่องราวของนาอิมและมิตรสหาย (The Story of Na'ím and his Friends)	15
3. ความพยายามของตุลาการศาสนา (The Vengeance of the Mujtahids).....	18
4. การเดินทางสอนศาสนา (A Teaching Trip)	22
5. สนทนาธรรม (Firesides)	25
6. ปลุกให้คืนชีพ (Raised from the Dead)	27
7. สุนัขป่ากับลูกแกะ (The Wolf and the Lamb).....	28
8. การประหัตประหารที่เมืองยาซด์ (Persecutions in Yazd)	31
9. อภิชาตบุตร (A Noble Son)	34
10. คำพยากรณ์ที่เต็มเต็ม (Prophecies Fulfilled)	37
11. การเดินทางสู่เมืองยาซด์ (The Journey to Yazd)	39
12. มิตรของบahrám (Bahrám's Companion).....	40
13. เรื่องราวของอับบาส อาบาด (The Story of `Abbás-Ábád).....	42
14. การหนีภัยไปเมืองคาซาน (The Flight to Káshán)	46

15. ความโศกสลดของผู้เป็นบิดา (A Father's Grief)	47
16. แขกผู้ทรงเกียรติ (The Honoured Guest)	48
17. ยิงเจาะเป้า (Hitting the Mark).....	50
18. ชะตาที่เปลี่ยนแปลง (Change of Fortune)	52
19. ให้จนหมดสิ้น (Give to the End)	53
20. นายแพทย์ชาวยิว (The Jewish Physician).....	54
21. การสอนศาสนาที่ฮามาดาน (Teaching in Hamadán)	55
22. การก้าวผ่านที่แสนเข็น (The Difficult Crossing)	57
23. บิดากับบุตรชาย (Father and Son)	59
24. แผนงานที่สัมฤทธิ์ผล (A Plan that Worked)	63
25. ในที่สุดก็เป็นพี่น้องกัน (Brothers at Last)	66
26. การเดินทางอันมหัศจรรย์ (The Journey of the Mystic)	67
27. วาจาดานิและมุลลา (Vujdání and the Mullá).....	72
28. เส้นทางสู่ฮามาดาน (The Road to Hamadán)	75
29. แก่นของอินทผลัม (The Essence of Dates)	78
30. นักโทษผู้เป็นใบ้ (The Dumb Prisoner)	79
31. บทกวีของวาร์กา (Varqá's Poem).....	81
32. นักโทษในซานจาน (The Prisoners in Zanján).....	81
33. เด็กทั้งหลาย (The Children)	85
34. เด็กน้อยผู้พลีชีพ (The Child-Martyr)	89
35. การติดต่อกับเหล่านักโทษ (Contacting the Prisoners)	96
36. เหตุการณ์อันแปลกประหลาด (A Strange Incident)	97
37. ความเกลียดชังอย่างไม่ลืมหูลืมตา (Blind Hatred).....	99
38. ไม่เคยหลงทาง (Never at a Loss).....	99

39. จิตวิญญาณที่กล้าหาญ (A Brave Soul).....	100
40. ชีวิตในคุกกับมุลลา ริดา (Prison Life With Mullá Ridá)	103
41. การต้อนรับที่อบอุ่น (A Warm Welcome)	104
42. เกิดใหม่ (Rebirth)	104
43. การทดสอบ (Tests)	108
44. นายแพทย์ผู้มีชื่อเสียง (A Famous Doctor)	115
45. วิธีการสอนศาสนา (Methods of Teaching)	117
46. ศูนย์กลางบาไฮ (Bahá'í Centre)	122
47. ใช่ นั่นเลย (You Are Right).....	123
48. ครูผู้ไม่รู้หนังสือกับลูกศิษย์ผู้ทรงภูมิรู้ (An Illiterate Teacher and His Learned Pupil).....	124
49. บทพิสูจน์สุดท้าย (The Final Proof).....	125
50. เหตุการณ์ที่บ้านของอับดุล ฟาเดล (Abu'l-Faḍl at Home)	126
51. มุลลา(นักบวช)บาไฮ (The "Bahá'í Mullá")	127
52. คนรับใช้ที่พิเศษ (A Unique Servant).....	128
53. การฆาตกรรมที่อิศห์กาบัต (The Murder in 'Ishqábád).....	130
54. การประชุมที่เตหะราน (Meetings in Tīhrán)	134
55. ปาฏิหาริย์ (The Miracle).....	137
56. ความท้าทายจากธรรมมาสน์ (The Challenge from the Pulpit) ...	139
57. ถึงคราวของฟुरुกี (Furúghí's Turn).....	141
58. นักมายากล (The Magician).....	143
59. เจ้าชายสองพระองค์ (Two Princes)	145

บทนำ (Introduction)

เหตุการณ์ในหนังสือเล่มนี้บันทึกจากชีวิตของผู้คนในอายุรุ่นเดียวกันกับพวกเราเอง คนเหล่านี้มาจากภูมิหลังที่หลากหลาย บางส่วนมาจากครอบครัวผู้มีชื่อเสียงที่ร่ำรวย บางคนยากจน เป็นคนธรรมดาๆ บางส่วนมาจากผู้ทรงภูมิรู้และปราชญ์ผู้มีชื่อเสียงของยุคนั้น ในขณะที่ส่วนหนึ่งนั้นไม่รู้หนังสือโดยสิ้นเชิง แต่สิ่งที่พวกเขาเหมือนกันก็คือศาสนา พวกเขาทั้งหมดได้รับแรงดลบันดาลใจจากวิสัยทัศน์ของวันอันรุ่งโรจน์เมื่ออาณาจักรของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะถูกสถาปนาขึ้นบนโลก ชาติพันธุ์และศาสนาที่ต่างกันบนโลกจะได้รับการปรองดองแบบฉันทน์พี่น้องอย่างแท้จริง ถึงแม้ว่าพวกเขาเองอาจไม่ได้อยู่เป็นประจักษ์ถึงวันนั้นได้ด้วยตัวเอง พวกเขาก็เตรียมตัวเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาครอบครองอยู่หากการกระทำเช่นนั้นจะสามารถสร้างความสามัคคีขึ้นมาได้และเป็นข้อพิสูจน์ต่อโลกที่ไม่เชื่อว่า สุนัขป่ากับลูกแกะจะดื่มน้ำจากลำธารเดียวกันได้ พวกเขาได้รับแรงดลบันดาลใจจากแหล่งเดียวกันคือผู้นำศาสนของพระเจ้าซึ่งเสด็จมาในทุกยุค

ในปี พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844) มีเยาชนคนหนึ่งจากเมืองซีราช ประเทศเปอร์เซีย ได้แสดงตนว่าท่านคือพระศาสดาผู้มาประกาศถึงผู้ที่เสด็จมาตามคำสั่งญาของพระศาสดาของศาสนาต่างๆ ในอดีต ท่านผู้นั้นเรียกตนเองว่าบ็อบ ซึ่งหมายถึงประตู พระองค์สอนว่าพระธรรมที่ถูกเปิดเผยในอดีตมาถึงวันสิ้นสุดแล้ว และการปรากฏตัวของพระองค์นั้นมาพร้อมกับการเริ่มต้นยุคใหม่ พระองค์ทรงขอให้สาวกของพระองค์ดำเนินชีวิตในแนวทางแห่งธรรมะและเตรียมตัวเพื่อการเสด็จมาของ "พระเจ้าซึ่งพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะแสดงให้ปรากฏ"

การดำเนินชีวิตอย่างนักบุญของพระบ็อบและพระธรรมคำสอนที่ดลบันดาลใจยิ่งของพระองค์มีผลทำให้มีสาวกที่เป็นเพื่อนร่วมชาติของพระองค์เอง หลังไหลเข้ามาเป็นจำนวนหลายๆ พันคนภายในเวลาไม่นาน สิ่งนี้ทำให้พวกนักบวชถูกปลุกให้ตื่นขึ้นอย่างฉับพลันและใช้อำนาจที่ไม่มีใครกล้าท้าทายของพวกเขาที่อยู่เหนือรัฐบาลและประชาชนทั่วไปที่ไม่รู้เรื่องราวอีกเป็นจำนวนมาก เริ่มลุกฮือขึ้นโจมตีศาสนาใหม่นี้ทั่วประเทศ มีผู้คนทีเลื่อมใสในศาสนาใหม่นี้จำนวนหลายพันคนที่เรียกกันว่าบาบีถูกทรมานจนตาย พระบ็อบซึ่งเป็นพระศาสดาที่ยังอยู่ในวัยหนุ่มและมีนิสัยสุภาพอ่อนโยนและเป็นมิตรต่อผู้ที่เป็นเพื่อนหรือศัตรูอย่างเสมอกันถูกจับและถูกประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณชน ด้วยความคาดหวังว่าสังฆกรรมที่พระองค์ได้ค้นพบใหม่นั้นจะสูญสิ้นตามพระองค์ไปด้วย พระองค์ยินดีที่จะละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเป็นการเสียสละและปูทางแด่พระเจ้าที่จะมาปรากฏพระองค์ในอีกไม่นาน

พระบาฮาอุลลาห์ (ความรุ่งโรจน์ของพระเจ้า) ทรงประกาศศาสนาของพระองค์ในปี พ.ศ. 2406 (ค.ศ. 1863) พระองค์ทรงอธิบายว่าพระองค์คือผู้นำศาสนอันยิ่งใหญ่ตามที่ได้สัญญาไว้ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในอดีต พระองค์ทรงประกาศว่าพระราชภารกิจของพระองค์คือการนำความสมัครสมานสามัคคีมาสู่มนุษยชาติและก่อตั้งอาณาจักรของพระเจ้าขึ้นบนโลกมนุษย์

ผู้ที่เป็นสาวกของพระบ็อบได้ยอมรับพระบาฮาอุลลาห์ และยอมรับสิ่งที่พระองค์อ้างถึง ถูกเรียกว่า ชาวบาไฮ ในขณะที่อิทธิพลของคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์เป็นที่รับรู้ได้ในทันทีทันใดท่ามกลางคนทุกชนชั้นและสมาชิกของลัทธินิกายต่างๆ ที่กำลังขัดแย้งกัน ข้าราชการระดับสูงและชาวนาที่ไร้การศึกษาต่างล้มความแตกต่างของตนและนั่งร่วมกันต่อหน้าพระพักตร์ของพระบาฮาอุลลาห์ ทั้งชาวยิว มุสลิม คริสต์และโซโรแอสเตเรียนต่างก็มีความสมัครสมานกันประหนึ่งเป็นครอบครัวเดียวกันโดยผ่านความรักที่พระองค์สร้างขึ้นภายในจิตใจพวกเขา

พวกนักบวชหัวรุนแรงซึ่งมีความคาดหวังที่จะดับแสงไฟที่พระบ็อบได้จุดขึ้นในหัวใจของชาวเปอร์เซียแล้ว มีความเดือดเนื้อร้อนใจมากขึ้นไปอีกต่ออิทธิพลของพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์และสาบานที่จะไม่อยู่นิ่งเฉยจนกว่าพวกเขาจะขุดรากถอนโคนพระธรรมใหม่นี้ให้หมดไปจากความเลื่อมใสศรัทธาของประชาชน โดยใช้ทุกวิถีทางภายใต้อำนาจของพวกเขา พวกเขาเริ่มทำลายชื่อเสียงของศาสนาใหม่นี้ สาตโคลนให้แปดเปื้อนและกระตุ้นให้คนที่ไม่รู้เรื่องราวที่แท้จริงจำนวนมากลุกขึ้นมาต่อต้านสาวกของพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์เองทรงได้รับความทุกข์ทรมานจากการทารุณ จองจำและการเนรเทศจากน้ำมือของคนพวกนี้ แต่ไม่มีอำนาจใดๆ สามารถหยุดยั้งการเติบโตของศาสนาของพระองค์ได้

พระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงแต่งตั้งบุตรชายคนโตของพระองค์คือพระอับดุลบาสาเป็นศูนย์กลางพระปฏิญญาของพระองค์ ผู้ซึ่งบาไฮทั้งหมดต้องหันไปหาเพื่อการนำทางหลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์สวรรคตแล้ว พระอับดุลบาสาซึ่งมีความเต็มใจร่วมชะตาในการถูกเนรเทศและจองจำตั้งแต่ยังทรงเยาว์วัยได้เอาชนะใจชาวบาไฮด้วยความเคารพรักเพราะความเสียสละอย่างใหญ่หลวงของพระองค์ต่อศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ พระองค์ทรงอุทิศเวลาตลอดพระชนม์ชีพเพื่อการรับใช้มนุษยชาติและส่งเสริมศาสนาใหม่นี้ ความเฉลียวฉลาดของพระองค์และความรักที่หลังไหลสู่เพื่อนมนุษย์ทำให้พระองค์ชนะใจผู้คนเป็นจำนวนหลายร้อยคนทั่วโลก ท่านนาย คือคำที่ผู้คนมักใช้เรียกพระองค์ซึ่งรับรู้กันว่าเป็นพ่อของเด็กกำพร้าและเป็นเพื่อนของผู้ยากไร้

การได้รับแรงดลบันดาลใจจากพระอัปดุลบาฮาและการได้รับการนำทางอย่าง
ไม่ขาดสายของพระองค์ทำให้บาไฮกระจายออกไปทั่วโลก อย่างไรก็ตาม
หนังสือเล่มนี้เล่าเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ของชีวิตที่บาไฮศาสนิกชนในยุค
เริ่มต้นศาสนาส่วนหนึ่งที่เคยเผยแพร่ศาสนาไปในดินแดนที่เป็นต้นกำเนิดและ
ความทรงจำเกี่ยวกับพวกเขาจะถูกเก็บรักษาไว้อย่างทะนุถนอมโดยเพื่อนศา
สนิกชนในทุกๆ แห่งหน

ในขณะที่เราได้อ่านเกี่ยวกับบาไฮในยุคแรกเหล่านี้ เราก็ตระหนักว่าที่จริง
แล้วพวกเขาก็เหมือนกับพวกเราในหลายๆ เรื่อง เพราะพวกเขาก็มีความ
อ่อนแอและข้อบกพร่องในความเป็นมนุษย์ แต่ความยิ่งใหญ่ของพวกเขาอยู่ที่
ระดับของความศรัทธาที่มีต่อองค์พระบาฮาอุลลาห์และพระธรรมของ
พระองค์ นี่คือการดิ้นรนของชัยชนะของพวกเขา แม้จะมีความขาดตกบกพร่อง
อยู่เยี่ยงมนุษย์ทั่วไปก็ตามที

* * * * *

1. กวีแห่งอิสฟาฮาน (Poets of Isfahán)

สวนรอบๆ เมืองอิสฟาฮานในต้นฤดูใบไม้ผลิสวยงามมาก ต้นอัลมอนด์เป็นร้อยๆ ต้นแข่งกันอวดโฉมดอกสีขาวยาวนานสะพรั่ง แซมสลับด้วยสีชมพูของดอกท้อที่ชูช่อเบ่งบานอยู่ใสว ภายใต้พุ่มดอกไม้ที่ดูกระจุกกระจิมน่ารักเหล่านี้ พืชพรรณใหม่ก็กำลังเจริญเติบโตขึ้นมา สีเขียวของมันดูประดุจตั้งพรหมกำมะหยี่ชั้นดีที่ทอดแผ่ออกไปจนสุดลูกหูลูกตาอยู่ในแสงอาทิตย์อันอบอุ่น ลมพัดโชยเอากลิ่นหอมของบุปผชาติอยู่รววยริน เหล่าหมู่ปักษีปราพรวดขับขานเพลงรักอยู่เจื้อยแจ้วตลอดทิวากาล

ณ สวนอีกสวนหนึ่งแจกเช่นสวนนี้ กลุ่มชายหนุ่มผู้ทรงภูมิปัญญาได้มานั่งวิสาสะร่วมกันอย่างสม่ำเสมอเป็นเวลาหลายปีติดต่อกันมา นาอิม กวีผู้มีพรสวรรค์เป็นเลิศเพิ่งได้อ่านบทกวีบทใหม่ล่าสุดของเขาจบลง ทำให้เพื่อนๆ ของเขารู้สึกชื่นชอบเป็นอย่างมาก “ท่านประพันธ์บทกวีบทนี้ได้อย่างไร?” ลีนา อุทานขึ้น “มีกวีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถจะแต่งบทประพันธ์ทางศาสนาได้อย่างไพเราะเพราะพริ้งเยี่ยงนี้ได้ เป็นบทกวีที่พริ้งพรูออกมาอย่างเป็นธรรมชาติจริงๆ” “แต่ที่พิเศษที่สุดก็คือว่า” เนย์เยอร์กกล่าวขึ้น “ไม่มีความโศกเศร้าหรือน่ากลัวแฝงอยู่ในบทประพันธ์นั้นแม้แต่หยดน้อยนิด” นาอิมมีพรสวรรค์ในการเรียบเรียงเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติของนักบุญในยุคโบราณได้อย่างมีชีวิตชีวาพอๆ กับการบรรยายในความแต่งตุมของดอกกุหลาบในฤดูใบไม้ผลิ “มาซิ มาซิ” กวีผู้สงบเสงี่ยมร้องเรียก “เราขอเชิญท่านพี่น้องทั้งสองคนมาลองเขียนบทกลอนด้วยกัน แล้วพวกท่านที่เหลือล่ะ?” เขาเอ่ยขึ้นขณะที่หันไปหาเพื่อนคนอื่นๆ “ช่วยอ่านให้เราได้ฟังบ้างซิว่าท่านได้แต่งบทกลอนอะไรไว้บ้างแล้ว”

ณ ที่นั้นพวกเขา นั่งกันอยู่ท่ามกลางสีสนับและดนตรีแห่งธรรมชาติ รัยบทกลอนแลกเปลี่ยนกัน โต้ปัญหาที่นาซบคิดในประเด็นต่างๆ และพยายามที่จะแก้ไขปริศนาความลึกลับแห่งชีวิต ในไม่ช้าพวกเขาก็วกกลับเข้าสู่เรื่องของศาสนา ซึ่งแต่ละคนต่างก็มีความคิดเห็นที่จะแลกเปลี่ยนกัน

“เป็นไปได้ที่จะเห็นคนเคร่งศาสนา จะไม่มีความคิดอคติต่อศาสนาอื่น ยกเว้นศาสนาที่ตัวเองนับถือ”

“นั่นก็เป็นเพราะว่าพวกเขาเหล่านั้นมีความลำพองใจว่าศาสนาที่ตัวเองนับถือเท่านั้นที่ถูกต้องกว่าศาสนาอื่นใดทั้งหมด”

“ทัศนคติของพวกเขาช่างไม่มีเหตุผลเอาซะเลย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว คนที่มีใญ่ยุติธรรมซึ่งกำลังแสวงหาศาสนาอันแท้จริงจะแน่ใจได้อย่างไรว่าได้พบสัจธรรมนั้นแล้ว”

“เขาควรจะศึกษาศาสนาทุกศาสนาเสียก่อน แล้วตัดสินใจเลือกเอาจากทั้งหมดที่ได้ศึกษานั้น”

“ศึกษาทุกศาสนาก่อนอย่างนั้นเหรอ! มันคงจะใช้เวลาเป็นร้อยช่วงชีวิตคนเลยที่เดียวเชียว ถึงแม้ว่ามีใครสักคนสามารถจะทำได้ แต่เขาจะแน่ใจได้อย่างไรว่าในที่สุดแล้วเขาตัดสินใจเลือกในสิ่งที่ถูกต้อง สมมติว่าคนสิบคนใช้วิจาร์ณญาณของตนเองในการเลือก พวกเขาอาจได้ข้อสรุปเป็นสิบๆ อย่างที่แตกต่างกัน”

“แล้วจะเกิดอะไรขึ้นหรือ?”

“แน่นอน ทุกศาสนาสอนว่าพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะเป็นผู้ชี้ทางให้ เราต้องดำเนินวิถีชีวิตตามแต่ละยุค ถ้าสิ่งนี้คือความจริงแท้ ผู้คนที่เลือกทิศทางเดินที่ต่างกันไปไม่สามารถจะพบทางที่ถูกต้องได้แน่ช้ ยิ่งกว่านั้น จะไม่สามารถประสานความร่วมมือและจุดหมายแห่งความสามัคคีระหว่างมนุษยชาติซึ่งเป็นความยุ่งยากระหว่างผู้คนของแต่ละศาสนาในยุคนี้”

“ถ้าอย่างนั้นแล้วอะไรคือคำตอบล่ะ หรือเราควรจะคิดว่าพระเจ้าได้ให้หนทางแก่เรา แต่ทำให้เป็นไปไม่ได้เลยที่จะค้นพบแนวทางนั้นได้”

“ไม่สามารถจะเป็นเช่นนั้นไปได้ ความจริงก็คือว่ามนุษย์ไม่สามารถจะค้นหาหนทางที่แท้จริงได้โดยปราศจากพระกรุณาธิคุณของพระเจ้า เมื่อเราตระหนักถึงขีดจำกัดของตัวเองแล้ว เราก็จะเตรียมพร้อมเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระองค์ แน่แน่นอนว่าตัวเองก็ต้องพยายามค้นหาความจริง ละทิ้งอคติและใช้สติปัญญาของเรา แต่สิ่งสำคัญยิ่งเหนือสิ่งอื่นใด ก็คือเราต้องทำจิตใจให้บริสุทธิ์และสวดมนต์ถึงพระเจ้าผู้ชี้ทางแห่งสวรรค์”

สิ่งที่เราได้รับทราบเกี่ยวกับชายหนุ่มเหล่านี้และการอภิปรายกันของพวกเขาเกี่ยวกับศาสนาเหมือนดังที่ได้เห็นนี้ แม้ว่าพวกเขาจะใช้ถ้อยคำหรือข้อโต้แย้งแบบไหนก็ตาม แต่พวกเขาได้ข้อสรุปที่ว่าพวกเขาจะมอบความไว้วางใจในองค์พระเจ้า คบหาสมาคมกับคนทุกหมู่เหล่า ยอมรับฟังข้อโต้แย้งในทุกกรณีและไม่เลิกล้มความหวังจนกระทั่งพวกเขาได้รับการนำทางให้มาพบกับสิ่งที่กำลังแสวงหา

การอภิปรายดังกล่าวในศาสนา พร้อมทั้งบทสรุปที่ได้มาอาจจะดูไม่แปลกใหม่อะไรสำหรับพวกเราในยุคปัจจุบัน เพราะเราอาศัยอยู่ในยุคที่คนหนุ่มสาวจำนวนมากเคลือบแคลงและมักสอบถามเกี่ยวกับมาตรฐานเก่าๆ มีคนอยู่เป็นจำนวนน้อยเหลือเกินที่มีชีวิตอยู่เมื่อศตวรรษที่แล้ว รู้สึกและพูดเหมือนกันกับเราในเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนา พวกเขาทั้งหลายถูกอบรมเลี้ยงดูมาตามแบบของแต่ละลัทธิ สิ่งใดที่ไม่ตรงกับความเชื่อของพวกเขาจึงถูกมองว่าเป็นสิ่งผิด ผู้ที่มีข้อเคลือบแคลงสงสัยในความคิดที่เป็นที่ยอมรับกันมักจะไม่มีศรัทธาที่จะยอมรับสิ่งนั้นด้วย ความจริงแล้ว มีคนน้อยมากที่จะมุ่งศึกษาศาสนาอื่น เพื่อความมุ่งมั่นที่จะค้นหาความจริงซึ่งอาจจะนำไปสู่การพบการชี้ทางได้ในที่สุด

* * * * *

พวกนักเดินทางได้นั่งอยู่ในห้องๆ หนึ่งของโรงแรมที่เมืองทาบรีซ สองคนในกลุ่มนั้นเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสวนาศาสนาในสวนนอกเมืองอิสฟาฮานด้วย แต่เวลาได้ผ่านไปเนิ่นนานแล้วพวกเขายังไม่เข้าใจถึงความจริงที่พวกเขาหวังจะค้นพบ พระผู้เป็นเจ้าจะตอบสนองคำอธิษฐานของผู้ที่ได้ขอการแนะนำทางจริงหรือ?

ชายบนหลังม้าเพิ่งขี่ม้ามาถึง เขาขี่ม้าตรงดิ่งไปยังห้องซึ่งนักเดินทางจากอิสฟาฮานพักอยู่ แล้วลงจากหลังม้า สำหรับชายหนุ่มทั้งสองแล้ว เขาผู้นี้คือคนแปลกหน้า แต่ก็ได้ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี เมื่อเขาก้าวเข้ามา ผู้มาใหม่กวาดสายตาไปรอบๆ ห้องและได้เห็นพนักงานโรงแรมสองคน เขาให้พนักงานคนหนึ่งไปช่วยดูแลม้าและอีกคนหนึ่งช่วยเตรียมกล่องยาสูบ เมื่อพนักงานออกจากห้องไปแล้วเขาได้นั่งลงและเริ่มพูดคุยกับนักเดินทางทั้งสอง “ท่านได้ยินข่าวอันน่ายินดีบ้างหรือไม่?” เขาพูดถึงการเสด็จมาของผู้นำศาสนาสวรรค์พระองค์ใหม่จากพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งการเสด็จมาของพระองค์ได้รับการทำนายไว้โดยศาสนาทั้งหลายในอดีต เขาได้แจ้งถึงชายหนุ่มผู้ป่าวประกาศเพื่อเตรียมการเสด็จมาของผู้นำข่าวศาสนอันยิ่งใหญ่และผู้ซึ่งได้เสียดสละพระชนม์ชีพของพระองค์เองเพื่อศาสนา

นักเดินทางได้ฟังด้วยความรู้สึกที่คละเคล้ากันไป แต่รู้ว่าสิ่งที่เขากำลังพูดถึงคือชาบบาบิ¹ ซึ่งชื่อนี้อาจสร้างความกระอักกระอ่วนให้กับชาวมุสลิมทั้งหมด

¹ คนบาไฮยังคงถูกคนส่วนใหญ่เรียกว่าบาบิ

ชายแปลกหน้ายังบอกต่อไปถึงสัญลักษณ์และข้อพิสูจนถึงการปรากฏของผู้นำข่าวสารทั้งสองนี้ ความซื่อสัตย์ของเขาช่างใหญ่ยิ่ง ข้อโต้แย้งของเขาฟังมีน้ำหนัก ซึ่งนักเดินทางได้รับฟังด้วยความสนใจที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ลึกครุ่นหนึ่งเขาเอ่ยขึ้นว่า “ที่นี่ท่านควรจะได้ยินคำสอนอันประดัดดั่งอัญมณีเม็ดงามซึ่งหลังไหลออกมาจากปลายปากกาของพระผู้เป็นเจ้า” เขาจึงได้ดึงเอาม้วนกระดาษออกมาจากกระเป๋า เขาได้เริ่มร่องบทสวดเป็นทำนองเสนาะอย่างไพเราะอ่อนหวานจนสะกดให้นักเดินทางนั่งตรึงอยู่กับที่ขณะที่รับฟัง พวกเขาไม่เคยได้ยินอะไรเช่นนี้มาก่อนเลย ความศักดิ์สิทธิ์ของพระธรรมสวรรค์นี้ได้ถูกขับขานในลักษณะที่น่าประทับใจ ช่วยปลุกความหลับไหลในส่วนลึกของจิตวิญญาณให้ตื่นขึ้น

เมื่อจบจากการสวดมนต์ เขาได้ม้วนกระดาษแผ่นนั้นและนำมาแตะที่ริมฝีปากและหน้าผากซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความเคารพนับถือแล้วยื่นให้เจ้าภาพของเขา เขาได้หว่านเมล็ดพันธุ์แห่งศาสนาลงในจิตใจของคนผู้นั้นแล้ว และเมื่อการสอนของเขาจบลง เขาได้ขอให้เอามาของเขาและชื้อออกไป

เขาเป็นใคร มาจากไหนและจุดหมายปลายทางของเขาอยู่ที่ไหน ชื่อของเขาไม่มีความสำคัญ เขาเป็นเครื่องมือเพื่อให้พระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าได้ใช้งาน

* * * * *

คนจำนวนนับหมื่นจากหมู่บ้านในละแวกนั้นได้มารวมตัวกันเพื่อเฝ้าดูการแห่ประจານคนบาไฮไปตามท้องถนน ในจำนวนนักโทษที่ถูกนำมานั้น มีอยู่ห้าคนที่ถูกผูกไหลให้ติดกันซึ่งทำให้พวกเขาต้องก้าวอย่างแต่ละก้าวไปพร้อมๆ กันอย่างยากลำบาก มิฉะนั้นแล้ว ทั้งหมดก็จะหกล้มไปกองรวมกันอยู่บนกองหิมะ

ร่างที่เปลือยเปล่าของพวกเขามีแผลถลอกและช้ำบวมเพราะรอยเขี่ยนตืที่เกิดขึ้นอยู่เกือบตลอดทาง แมต่อนี้ขณะที่พวกเขาเคลื่อนที่ไปอย่างช้าๆ ผุงชนก็ได้รุมทำร้ายและขว้างปาพวกเขาด้วยก้อนหิน ในขณะที่เจ้าหน้าที่เองก็ได้กระหน่ำฟาดกระบองลงไปในบนแผ่นหลังของพวกเขาซึ่งเต็มไปด้วยบาดแผลอยู่ก่อนแล้ว ยิ่งเพิ่มความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเข้าไปอีก ผู้คนที่มุงดูอยู่ส่วนหนึ่งไม่สามารถทนดูความทารุณโหดร้ายนี้ได้อีกต่อไป พ่อที่ชราภาพผู้หนึ่งได้เข้าไปขอให้เจ้าหน้าที่ที่มีความสงสารบ้าง เพราะเขาทนเห็นบุตรชายของตนถูกกระทำอย่างทารุณซึ่งๆ หน้าไม่ไหวอีกต่อไป น้องสาวของนักโทษอีกผู้หนึ่งที่อยู่ในสภาพที่หมดความกลัวในทุกอย่างเพราะความสิ้น

หวังได้ดึงตุ้มหูของเธอเองออกมาจนใบหูอาบเลือดโชกโดยยื่นตุ้มหูนั้นให้แก่เจ้าหน้าที่พร้อมขอร้องไม่ให้เจ้าหน้าที่โยยดีน้องชายของเธอ แต่ก็ดูจะไร้ผล

ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการทารุณนี้เองได้สร้างความประหลาดใจยิ่งให้แก่ผู้ที่พบเห็นเพราะพวกเขายังคงวางตัวสงบเสงี่ยม นิ่ง คนหนึ่งได้รำพึงออกมาว่า

“ความจริงก็คือความจริง ถึงแม้ทุกคนจะยื่นกรานปฏิเสธรวันคืนก็ยังเป็นวันคืน ถึงแม้ว่าคนพิการทางสายตาจะไม่สามารถรับรู้ความแตกต่างก็ตาม”

เขาผู้นี้และเพื่อนนักโทษคนอื่นอีกสามคน ครั้งหนึ่งคือผู้ร่วมเสวนาศาสนาในสวนอันสวยงามและละตนเองจากทุกอย่างเพื่อแสวงหาความจริง และนี่คือหนทางที่ได้นำพวกเขาไป

* * * * *

ผู้ชายสี่คนซึ่งดูอิดโรยกำลังประคองตัวเองเดินไปตามทางเดิน พวกเขาสามารถจะหนีเอาชีวิตรอดจากอิสฟาฮานมาได้แต่พวกเขาก็ยังไม่มีอะไรตกถึงท้องเลย แม้กระทั่งน้ำก็ยังไม่มีให้ดื่มจึงทำให้พวกเขาหมดเรี่ยวแรงที่จะเดินทางต่อไปให้ไกลกว่านี้ได้

บังเอิญมีชายคนหนึ่งเดินผ่านมาทางนั้น พวกเขาจึงถามว่าจะหาน้ำดื่มได้ที่ไหน ชายผู้นั้นจึงได้ชี้บอกทางที่มีแหล่งน้ำให้ นานิมซึ่งพอจะมีเรี่ยวแรงมากกว่าคนอื่นในที่นั้น จึงได้เดินแยกออกไปโดยมีกระปุกใส่น้ำติดมือไปด้วย แต่เขาก็เหนื่อยล้าจนเกินไปที่จะนำน้ำเดินกลับมาให้เพื่อนๆ ได้ อีกสามคนนั้นก็อ่อนเพลียกว่าเขาเสียอีก พวกเขาจึงได้แต่เป็นฝ่ายรอนานิมให้ค่อยๆ พยายามนำน้ำอันมีค่านั้นกลับมาให้ได้โดยไม่สามารถช่วยเหลือใดๆ ได้เลย

พวกเขาไม่มีเงินติดตัวที่จะซื้ออาหารกิน ก่อนจะออกจากเมืองมา นานิมซึ่งเป็นคนที่พอมีอันจะกินได้ส่งข่าวกลับไปถึงภรรยาขอให้เธอฝากเงินมาให้สักจำนวนหนึ่งเพื่อเขาจะได้ใช้เดินทางไปกรุงเตหะราน แต่ภรรยาเขาได้ให้คนถือสาส์นกลับมาแจ้งว่าเธอจะไม่ให้การช่วยเหลือใดๆ แก่พวกบาบี เธอได้ครอบครองทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของนานิมและได้แต่งงานใหม่แล้วด้วย

ในเวลาต่อมาสหายนุ่มทั้งสี่ก็ได้พบกับชายผู้หนึ่งซึ่งท้องเที่ยวรอนแรมอยู่ในทะเลทรายซึ่งพร้อมที่จะให้ยืมเหรียญกษาปณ์ที่มีมูลค่าเพียงเล็กน้อยมาเหรียญหนึ่งซึ่งพวกเขาได้ใช้ซื้ออาหารพอประทังชีวิตไปได้ในระหว่างการเดินทาง ต่อมาพวกเขาได้ตามหาตัวชายผู้นั้นด้วยความยากยิ่งเพื่อที่จะคืน

เงินที่ได้ยิ้มมาให้เขา พวกเขาพบว่าชายผู้นั้นมีจิตใจที่เปิดกว้างและพร้อมที่จะรับฟังจึงได้สอนศาสนาให้แก่เขาด้วย

ในกรุงเตหะรานใดๆ ก็จะได้พบเห็นได้เสมอว่านาอิมกำลังนั่งอยู่ในมุมห้องที่เย็นยะเยือกเพื่อคัดลอกพระธรรมบทของพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ให้กับเพื่อนๆ ผู้ร่วมศรัทธาในศาสนา เขาได้เหรียญทองแดงเพียงแค่สองสามเหรียญในแต่ละวัน และมีชีวิตอยู่อย่างยากจนข้นแค้น เพื่อที่จะได้ฝังไฟให้มือเขาได้รับความอบอุ่น เขาต้องตะลอนไปตามท้องถนนเพื่อเก็บมูลวัวในตอนเช้าตรู่แล้วนำมาเผาในหม้อดินกุก เขาต้องแบ่งเงินเพียงเล็กน้อยส่วนหนึ่งของเขาไว้เพื่อซื้อขาและน้ำตาลเพื่อไว้รับรองเวลามีเพื่อนมาเยี่ยมเพื่อศึกษาธรรมะร่วมกันที่ห้องของเขาในทุกวันศุกร์ พวกเขาอ่านหนังสือกันโดยใช้แสงจากไฟก่องน้อยที่ก่อกจากกิ่งไม้แห้งที่เผาเพียรเก็บมาด้วยความยากลำบากตลอดทั้งสัปดาห์ พวกเขามีความกระหายที่จะศึกษาคำสอนอันมีคุณค่านี้ มีอยู่เนืองๆ ที่พวกเขาเผาพราวดวงภาวนากันตลอดทั้งคืนโดยไม่หลับไม่นอนเลย

ในตอนเช้าพวกเขาจะแยกย้ายกันกลับ เพื่อนเหล่านี้ไม่สามารถจะรับปากแก่กันได้เลยว่าเมื่อไรจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะได้พบกันอีก แต่พวกเขาก็เตรียมพร้อมที่จะรับกับสถานการณ์ในทุกลักษณะ นาอิมได้สวดภาวนาขึ้นว่า

“ข้าแต่พระผู้เป็นนาย ข้าพเจ้ามีความสามารถล่วงรู้ได้ ว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้แต่ขอเพียงสิ่งที่มาถึงข้าพเจ้าโดยพระประสงค์ของพระองค์เท่านั้น”

2. เรื่องราวของนาอิมและมิตรสหาย (The Story of Na'im and his Friends)

นาอิมเป็นกวีบาไฮผู้มีชื่อเสียง เป็นเพื่อนรักของเนย์เยอร์และสินา เขาได้รู้จักกับพี่น้องสองคนนี้ตั้งแต่วัยเด็กเมื่อเขาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านมุสลิมที่มิงายและคลั่งศาสนาอย่างที่สุดในหมู่บ้านใกล้เมืองอิสฟาฮาน ในวัยหนุ่มเขาได้คบหาเป็นเพื่อนรักกันมากเพราะมีรสนิยมที่คล้ายๆ กัน พวกเขาได้รวมตัวกันเป็นกลุ่มเพื่ออ่านและวิจารณ์บทกลอนให้กันและกันและสนทนากันในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ

พวกเขามีความสนใจเฉพาะในเรื่องศาสนา การศึกษาและหัวข้อสนทนาของพวกเขาในหัวข้อนี้ นำพวกเขาไปสู่การตัดสินใจว่าแต่ละคนควรจะค้นหาความจริงโดยอิสระ แต่จะต้องมีใครสักคนที่ได้ถึงจุดหมายของการเดินทางที่ยากลำบากนี้ และรู้สึกว่าได้พบสิ่งที่พวกเขากำลังค้นหาอยู่ เขาก็ควรจะทำตามข้อตกลงที่ต้องบอกให้เพื่อนคนอื่นๆ ได้ทราบด้วย

เนย์เยอร์และสิน่าเป็นสองคนแรกในกลุ่มที่ยอมรับศาสนาบาไฮ พวกเขาอาศัยอยู่ไกลบ้านตัวเองในเวลานั้น แต่ทุ่มเทศความซื่อสัตย์ต่อพระปฎิญาอย่างยิ่ง พวกเขารีบนำข่าวอันน่ายินดีนี้กลับไปแจ้งกับเพื่อน นาอิมให้ความสนใจรับฟังเป็นอย่างดีต่อข่าวสารนี้ และในไม่ช้าก็กลายเป็นศาสนิกชนที่มั่นคงยิ่งของศาสนาใหม่นี้ เพื่อนอีกหนึ่งหรือสองคนในกลุ่มก็ยอมรับศาสนาเช่นนี้เช่นกัน แต่ส่วนที่เหลือรู้สึกไม่พอใจที่จะคบหากับใครก็ตามที่นิยมชมชอบบาไฮ แต่พวกเขาพร้อมที่จะฟังเสียงของใครก็ตามที่ประกาศตนเป็นศัตรูกับพระผู้เป็นเจ้าและศาสนา

จากเวลาที่ข่าวลือได้แพร่สะบัดออกไปในหมู่บ้านว่า เนย์เยอร์ สิน่าและนาอิม และอีกสองสามคนได้ละทิ้งศาสนาอิสลามไปคบหากับบาไฮและได้ร่วมชกแจงให้คนอื่นเห็นผิดด้วย ผู้คนส่วนใหญ่ซึ่งมีความรักและเคารพในตัวคนทั้งสอง ไม่เชื่อข่าวลือดังกล่าว ในขณะที่ศัตรูของพวกเขา ก็ไม่มีข้อพิสูจน์แต่อย่างใดในการต่อต้านพวกเขา

กลุ่มต่อต้านศาสนาในหมู่บ้านนั้นมีนักบวชสองคนรวมอยู่ด้วยซึ่งทำตัวเป็นผู้ช่วยของตุลาการศาสนาผู้มีอิทธิพลของเมืองอิสฟาฮานซึ่งรู้จักกันในหมู่ของบาไฮว่าเป็น "สุนัขป่า" คำตัดสินเด็ดขาดอันเกี่ยวเนื่องกับการต่อต้านศาสนาใหม่นี้จะต้องได้รับฉันทานุมัติจากตุลาการศาสนา กลุ่มนี้ นักบวชสองคนนี้ได้สมคบกันวางแผนเพื่อที่จะปรักปรำบาไฮในหมู่บ้านนี้ได้อย่างเปิดเผยมากยิ่งขึ้น เขาได้ไปพบกับพี่น้องของผู้ซึ่งถูกสงสัยมานานแล้วว่าเป็นบาไฮ และยุยงให้พวกเขาแสวงทำเป็นว่าเข้าร่วมในศาสนาใหม่นี้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจะได้หนังสือบาไฮมาแล้วนำไปให้พวกนักบวชกลุ่มนี้ได้ใช้เป็นหลักฐาน แผนนี้ประสบความสำเร็จโดยคัมภีร์อิคานได้ตกไปอยู่ในมือศัตรูของศาสนา

เช้าวันต่อมา นักบวชคนหนึ่งซึ่งมีคัมภีร์ดังกล่าวอยู่ในความครอบครองได้ป็นขึ้นไปบนหอสูงของสุเหร่าประจำหมู่บ้านพร้อมป่าวประกาศต่อประชาชนว่า "ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าสูญสิ้นแล้ว ศาสนาอันแท้จริงถูกกระทำให้ดับสูญลง" ผู้คนซึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านโดยรอบนั้นได้รุดมายังสุเหร่านั้นเพื่อที่จะฟังรายละเอียดให้ชัดว่าเขาพูดถึงอะไร "ประชาชนทั้งหลาย" นักบวชกล่าวร้องขึ้นอย่างตีโพยตีพาย "ข้าพเจ้าขอแจ้งว่าศาสนาของบรรพบุรุษของเราได้ตาย

และถูกลืมนำไปแล้ว ดูนีซี” เขาพูดพร้อมกับชูพระคัมภีร์อีคานที่ถืออยู่ให้ผู้คนดู “เจ้าของหนังสือนี้เป็นผู้ที่เชื่อถือในพระบิ๊อบ ข้าพเจ้าได้ค้นพบในบ้านของสองพี่น้องพวกนอกกริตคือเนย์เยอร์และสินาด้วยตัวของข้าเอง” เขายังย้ำกับผู้คนว่า “เพียงแค่อ่านหนังสือเล่มนี้สองสามหน้าแรกข้าฯก็สาบานกับพระเจ้าเป็นเจ้าว่า ถ้าข้าฯกล้าที่จะเปิดอ่านต่อไปถึงหน้าที่สาม ข้าฯก็อาจจะเปลี่ยนไป จงระวังพวกนอกศาสนาซั้วๆ พวกนี้ไว้ให้ดีและจงอยู่ห่างจากพวกนี้เข้าไว้ ก่อนที่พวกเขาจะถอนรากถอนโคนศาสนาของพระเจ้าในหมู่บ้านนี้จนหมด”

เมื่อการปรักปรำใส่ร้ายได้ก่อตัวขึ้น ความสัมพันธ์ในครอบครัวและระหว่างเพื่อนฝูงก็ถูกบั่นทอนลง ในขณะเดียวกันความเกลียดชังบาไฮได้พอกพูนขึ้นในจิตใจของผู้คน ปิดหูปิดตาพวกเขาจากความถูกต้องและความยุติธรรมทั้งหมด ไม่มีอะไรหยุดยั้งโทสะของพวกเขาคือได้ยกเว้นการตายของเหล่าผู้ที่กลายเป็นอัครศาสนานี้เท่านั้น

ตุลาการศาสนาของเมืองอิสฟาฮานได้ลงนามอนุมัติให้ประหารบาไฮในหมู่บ้านนั้นจำนวนห้าคน สามคนในจำนวนนั้นคือเนย์เยอร์ สินาและนาอิม พวกเขาได้ถูกส่งไปจำขังไว้ในคุกเมืองอิสฟาฮานและจะถูกส่งตัวให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อนำไปประหารชีวิตต่อไป อย่างไรก็ตาม พวกชาวบ้านก็ไม่ได้ถูกตัดโอกาสในการมีส่วนร่วมในการประทุษร้ายบาไฮได้ด้วย ในตอนเย็นวันนั้นใบอนุญาตแห่งความตายก็มาถึง สหายหนุ่มทั้งห้าคนถูกจับเปลือยกายและเชียนติดจนกระทั่งรุ่งสาง นาอิมได้เล่าว่าหลังจากถูกโบยตีมาตลอดทั้งคืนแล้ว หน้าและร่างอันเปลือยเปล่าของพวกเขาได้ถูกแต่งแต้มด้วยสีฉูดฉาดและมีหมวกกระดาษทรงสูงครอบอยู่บนหัว เพื่อเป็นการสร้างความเย้ยหยันและขบขันเท่าที่จะเป็นไปได้ พวกเขาถูกผูกไหลรวบเข้าไว้ด้วยกันแล้วถูกนำแห่เดินไปตามท้องถนนในหมู่บ้านโดยมีขบวนบรรเลงขลุ่ย กลองและสะติงประกอบด้วย นาอิมได้เล่าอีกว่า ความทรมาณที่เขาได้รับนั้นสุดที่ร่างกายจะทนรับได้ไหว แต่อารมณ์ขันก็ไม่ได้หมดไปจากพวกเขาเสียทีเดียว เพราะมีบางครั้งที่พวกเขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาเมื่อเห็นเพื่อนอยู่ในชุดแต่งกายใหม่นั้น

นับว่ายังโชคดีที่เพื่อนที่ยังไม่ถูกคุมขังได้พยายามช่วยให้พวกเขาได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากพัศดีผู้คุมเรือนจำของเมืองอิสฟาฮาน ในที่สุดเนย์เยอร์และสินาก็เป็นสองคนสุดท้ายที่ถูกปล่อยตัวออกมา ถึงแม้ว่าในช่วงแรกๆ จะมีความหวังอยู่น้อยมากภรรยาของพวกเขาซึ่งต้องการที่จะโน้มน้าวใจของ “สุนัขป่า” ได้พาลูกๆ ไปขอพบเขาพร้อมขอให้เขาได้เห็นใจและสงสารพวกเด็กๆ และปล่อยพ่อของพวกเขาให้เป็นอิสระ แต่ตุลาการศาสนาที่ไร

ความปรานีพวกนี้ได้ผลสักไล่ไล่ส่งพวกเขาออกจากบ้าน รองพศดีเรือนจำเมืองอิสฟาฮาซึ่งได้เกิดความคุ้นเคยกับเนย์เยอร์และสินาเป็นอย่างดีได้ยอมเอาตัวเขาเข้ามารับรองความประพฤติของทั้งสองคนและได้พูดโน้มน้าวให้ผู้ว่าราชการจังหวัดอิสฟาฮาซึ่งอยู่ที่เมืองหลวงในเวลานั้นได้ยกเลิกคำสั่งของตุลาการศาสนาเสีย นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากมากที่ผู้ที่ทำให้นักบวชผู้สูงศักดิ์ต้องโกรธเป็นพินเป็นไฟจะได้รับกรยกโทษ พวกเขาได้ตั้งปณิธานว่าจะไม่หยุดยั้งที่จะจ้องล้างจ้องผลาญต่อเหยื่อซึ่งได้หลุดรอดจากการลงโทษไปชั่วคราวให้จงได้

3. ความพยาบาทของตุลาการศาสนา (The Vengeance of the Mujtahids)

เสียงตะโกนและเสียงแข่งด่าอันเย้ยหยันของฝูงชนสามารถได้ยินไปไกลในรัศมีหลายไมล์ พวกเขาได้ล้อมบ้านและขว้างปาสองพี่น้องด้วยก้อนหินเพื่อหวังจะเอาชีวิตพวกเขา

เนย์เยอร์และสินา สองกวีซึ่งเคยมีความสุขและเป็นทีโปรดปรานของผู้คนมาก่อนหน้านั้น บัดนี้ได้กลายเป็นผู้ที่ถูกตัดออกจากสังคมเพื่อนฝูงในแถบบ้านของพวกเขาเอง พวกเขากลัวที่จะมารวมกับบาไฮและไม่มีสิ่งใดแม้กระทั่งความตายที่จะมาบั่นทอนความตั้งใจของพวกเขาได้

กำแพงกันบริเวณบ้านสูงเกินไปที่จะปีนข้ามไปได้และประตูที่แน่นหนาและมั่นคงนั้นสามารถต่อต้านแรงปะทะของก้อนหินที่โหมกระหน่ำได้ดีพอ แต่กลุ่มฝูงชนที่บ้าคลั่งก็ยังไม่ยอมล่าถอย “ไปเอาน้ำมันก๊าดมา” มีบางคนตะโกนขึ้น “เราจะเผาประตูให้พังลงมา”

ภายในบ้าน เด็กและผู้หญิงตัวสั้นนั่งด้วยความกลัว สัญญาณเตือนอันตรายครั้งแรกว่าจะมีภัยเกิดขึ้นกับพวกเขาก็คือการที่ลูกชายคนโตของสินาถูกรุมทำร้ายเมื่อเขาเดินอยู่ตามทางเข้าหมู่บ้านเมื่อสองสามวันก่อนหน้านี้ เขาและพ่อได้ออกจากหมู่บ้านในคืนนั้นเอง ขณะที่เนย์เยอร์และคนในครอบครัวที่เหลือได้ตามไปในภายหลัง เป็นความโชคดีที่อยู่ว่าชายคนที่ถูกฝูงชนที่บ้าคลั่งตามล่าเพื่อหมายเอาชีวิตเขานั้นไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้วเมื่อประตูพังลงมา มิฉะนั้นแล้วเขาคงไม่สามารถเอาชีวิตรอดไปได้อย่างแน่นอน

ถึงแม้จะอยู่แค่ลำพังตัวผู้หญิงคนเดียว แต่ภรรยาของเนย์เยอร์ไม่ยอมเสียเวลาอันมีค่าของเธอไปกับความเศร้าโศกเสียใจในสิ่งที่เกิดขึ้น ขณะที่ความสนใจของเพื่อนบ้านถูกเบนไปโดยเสียงอื้ออึงของฝูงชนบนถนน เธอได้เจาะผนังซึ่งติดกับบ้านเพื่อนบ้าน “จุดนี้จะทะลุไปยังห้องเก็บของของบ้านนั้น

ได้” เธอคิด “ขอพระองค์ได้ทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ขออย่าให้พวกเขาได้ยินเสียงที่เกิดจากการกระทำของข้าพเจ้านี้ด้วยเถิด”

เมื่อช่องนั้นใหญ่พอที่ร่างกายของคนพอจะลอดผ่านไปได้ เธอผู้กล้าหาญก็ได้บอกให้สามีหนีเข้าไปในบ้านของเพื่อนบ้านและได้จัดการอุดรูนั้นเสียอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นเธอได้ปีนขึ้นไปบนหลังคาบ้านและร้องบอกฝูงชนข้างล่างว่า “ช่วยฟังทางนี้หน่อย” เธอพูดขึ้น “ฉันขอสาบานว่า พวกผู้ชายที่ท่านกำลังค้นหาฉันไม่ได้อยู่ในบ้านหลังนี้แล้ว ทั้งสองคนได้จากไปก่อนหน้านี้แล้ว พวกเขาจะเสียเวลากันเปล่าๆ กับการฟังประเด็นนี้” ไม่มีใครยอมเชื่อเธอเลยแม้แต่คนเดียว แต่เธอต้องการจะเบนความสนใจของคนพวกนี้ไว้ชั่วคราวด้วยความหวังที่ว่าพวกเขาจะสลายตัวไปเมื่อมีดค้ำลง “เนย์เยอร์และสิมาได้ออกไปจากบ้านนี้แล้ว ฉันขอบอกพวกท่านให้ทราบไว้” เธอตะโกนบอกพวกเขาไปอีกครั้ง “เผาประตูให้พังลง” ฝูงชนที่โกรธแค้นตะโกนลั่น

น้ำมันก๊าดถูกนำมาราดลงที่ประตูและไฟถูกจุดขึ้น แต่ก่อนหินที่ถูกทุบใส่ประตูจำนวนมากมานั้นเป็นฉนวนกันไฟไม่ให้ไหม้บานประตูไม้ั้นและทำให้ต้องเสียน้ำมันไปเปล่าๆ ดวงอาทิตย์ได้ลับขอบฟ้าไปแล้ว คนส่วนหนึ่งหมดความอดทนและล่าถอยกลับบ้านของตนเองหลังจากการโต้เถียงที่สับสนและการขัดแย้งกันเองอย่างเผ็ดร้อนแต่ได้ตัดสินใจที่จะให้มีคนส่วนหนึ่งอยู่โยงเฝ้าไว้ตลอดคืนนั้นโดยที่พวกเขาจะกลับมาในตอนเช้าวันรุ่งขึ้นเพื่อเอาก้อนหินที่ทับถมกันอยู่ออกและจะทำงานให้เสร็จให้ได้

ขณะที่ฝูงชนที่ผิดหวังเริ่มสลายตัวในคืนนั้น ครอบครัวของเนย์เยอร์ก็ครุ่นคิดกันว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเขาในบ้านของเพื่อนบ้าน เนย์เยอร์เองก็ครุ่นคิดอยู่ว่าเพื่อนบ้านจะปฏิบัติต่อเขาอย่างไรหากว่าพวกเขามาพบเข้า เขาควรจะยังคงแอบซ่อนตัวอยู่ที่นั่นก่อนจนกระทั่งทุกคนหลับแล้วจึงค่อยหนีไปทางหลังคาบ้านหรือเขาควรจะแสดงตัวให้เพื่อนบ้านได้รับรู้ว่าเขาอยู่ที่นั่น แต่ถ้าอย่างนั้นเพื่อนบ้านจะส่งตัวเขาให้กับศัตรูของเขาหรือไม่

เขาได้ยินเสียงร้องด่าอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อของฝูงชนอยู่ข้างนอก ไม่น่าเป็นไปได้เลยว่าเสียงนี้มาจากผู้คนที่ครั้งหนึ่งเคยยอมรับนับถือเขามาก่อน และมีความหลงใหลในมนต์เสน่ห์แห่งบทกลอนของเขา บางทีอาจจะเป็นอยู่แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ เขาครุ่นคิด พวกเขาอาจจะเลิกอาฆาตและปล่อยให้เขาและเพื่อนๆ อยู่กันอย่างสันติในหมู่บ้านโดยที่ไม่นำเรื่องไปฟ้องร้องกับตุลาการศาสนาในอิสฟาฮานอีกก็ได้

หลายชั่วโมงผ่านไปจนเสียงผู้คนบนถนนค่อยๆ เงียบลง ตอนนีเพื่อนบ้านได้กลับเข้ามาในบ้าน “พวกคนโง่” ใครคนหนึ่งพูดขึ้น “อะไรที่ทำให้พวกเขาคิดว่าสองพี่น้องนี้เป็นบาบิ” “พวกเขาจะเป็นบาบิไปไม่ได้” อีกเสียงหนึ่งสอดขึ้น “เราเป็นเพื่อนบ้านของพวกเขาตลอดหลายปีมานี้และไม่เคยพบว่าพวกเขาได้เคยก่อความผิดอะไรตามที่ถูกกล่าวหาเลย มีหน้าซ้ำ พวกเขาทั้งสองยังเป็นมุสลิมที่ดีทีเดียว”

เนย์เยอร์ตัดสินใจออกมาจากที่ซ่อนและเข้าไปขอความเมตตาจากเพื่อนบ้านเขาค่อยๆ ย่องเข้าไปยังห้องๆ หนึ่งและรออยู่ที่นั่น หญิงชราเข้ามา มองเห็นเงาร่างของเธออยู่ในความมืด เธอรู้สึกกลัวแต่เธอก็จำเขาได้ “นั่นคุณเองหรอ คุณเนย์เยอร์” เธออุทานขึ้น “คุณมาที่นี่ได้อย่างไรโดยที่เราไม่เห็น?” เนย์เยอร์เล่าความให้เธอฟัง “อยากลี้ภัยไปเลย” หญิงชราพูด “เราจะไม่ทรยศต่อคุณ” เธอออกจากห้องไปและพาลูกชายเข้ามา “เราจะทำทุกอย่างเพื่อคุณเท่าที่เราจะทำได้”

ประตูด้านหน้าถูกปิดและลงกลอนขณะที่รอให้มีดลง เจ้าของบ้านได้ส่งเพื่อนที่ไว้วางใจได้ให้ไปส่งเขาอย่างเงียบๆ ที่นอกหมู่บ้านโดยนำอาวุธติดตัวไปด้วย พวกเขาขอให้เนย์เยอร์รับเงินติดตัวไปด้วยและกล่าวลากันด้วยความเศร้าใจโดยปล่อยให้เนย์เยอร์เดินทางต่อไปเองเพียงลำพังและพวกเขาเองรีบรุดกลับมาที่บ้านก่อนที่ใครจะเห็นผิดสังเกต

เนย์เยอร์ได้เดินทางมาโดยลำพังเป็นระยะทางหลายไมล์ เขาสะดุดและหกล้มอยู่บ่อยๆ เพราะความมืด จนกระทั่งเขามาพบทางไปยังหมู่บ้านๆ หนึ่งซึ่งเขารู้จักบาไฮฮ์อยู่บ้าง ที่นั่นเขาก็ยังคงอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ อยู่ระยะหนึ่งจนนาอิมและเพื่อนๆ บาไฮฮ์ได้หลบหนีจากพวกคัลังศาสนาออกจากหมู่บ้านมาสมทบกับเขาที่นั่นด้วย

ฝูงชนได้ย้อนกลับไปเผาประตูบ้านของเนย์เยอร์และสинаอีกครั้งในเช้าวันต่อมาและได้พบคัมภีร์โกรอ่านห่อผ้าซึ่งภรรยาเนย์เยอร์แขวนไว้ที่ประตู “เราจะต้องเคารพในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์และเลิกล้มความตั้งใจที่จะเผาประตูเสีย” กลุ่มหนึ่งกล่าวขึ้น “คนสามัญพวกนี้ไม่เชื่อในพระคัมภีร์โกรอ่าน” อีกคนตั้งข้อสังเกต “พวกนั้นไม่เชื่อแต่เราเชื่อ” คนหนึ่งกล่าวขึ้น “เราเอาหนังสือนี้ไปวางทางอื่นเสียซิ” อีกคนพูดขึ้น “แล้วเราก็จุดไฟเผาประตู” ในที่สุดพวกเขาตัดสินใจว่าจะไม่เผาประตู แค่มันลงมากก็พอ พวกเขาเอาก้อนหินออกและเริ่มลงมือทำตามนั้น

ครอบครัวของเนย์เยอร์และสินาเห็นว่าฝูงชนพยายามจะฟังประตูเข้ามาให้ได้ จึงตัดสินใจที่จะเปิดประตูให้เสียเอง อย่างไรก็ตาม เธอทั้งสองคนก็ได้ปีนข้ามกำแพงเตี้ยๆ ไปยังฝั่งของเพื่อนบ้านและหนีไปตามทางแคบๆ ก่อนที่กลุ่มชนจะมาถึงพวกเธอได้ เพราะเธอทั้งสองตระหนักดีว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นถ้าเธอถูกจับได้ เพราะเคยได้ยินมาก่อนแล้วว่าญาติภรรยาของนาอิมหามีใหม่ให้เธอได้อย่างไร กล่าวกันว่าการแต่งงานของหล่อนและนาอิมสิ้นสุดลงเมื่อเขาเป็นบาบี่ ซึ่งเกิดขึ้นกับภรรยาของสินาด้วยว่าเมื่อหล่อนใกล้จะคลอดบุตรนั้น น้องชายของเธอเองได้บังคับให้เธอผ่าท้องเอาเด็กออกดีกว่าที่จะให้ทายาทบาบี่คลอดออกมา

ฝูงชนที่บ้าคลั่งทะลักเข้ามาในบ้าน พวกเขาได้จับตัวบุตรชายคนโตซึ่งมีอายุแปดหรือเก้าปีของเนย์เยอร์ไว้และลงมือทุบตีเขาเพื่อให้บอกที่ซ่อนของพ่อและลุง เมื่อเห็นว่าเด็กไม่สามารถให้ข้อมูลใดๆ ได้จึงได้ละจากเขาและเริ่มรื้อค้นเอาข้าวของในบ้าน พวกเขาได้คว้าเอาทุกอย่างที่ค้นพบ เช่น พวกพรมและสิ่งทอที่แพงๆ ไม่เหลือไว้แม้กระทั่งเสื้อผ้าหรืออาหารแม่สักเพียงคำเดียวไว้ให้กับเด็กๆ หากคนที่อยู่ในบ้านอันว่างเปล่านั้น

ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้เด็กๆ พวกนั้นและพวกเขาอาจจะหิวตายถ้าไม่มีเพื่อนบ้านที่ใจดีแอบเอาขนมปังสักหม้อหนึ่งมาให้พวกเขาได้ประทังความหิวในยามดึกสงัดที่ไม่มีคนเห็น สองคืนหลังจากนั้นเมื่อแม่ที่นำส่งสารและตกอยู่ในอันตรายได้กลับไปดูว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับลูกๆ ของเธอบ้าง เธอได้พบว่าลูกคนสุดท้ายท้องซึ่งมีอายุเพียงสองขวบนอนอยู่ในรางหญ้าด้วยท้องที่บวมเป่งและไม่สามารถพูดได้แล้ว

เป็นการยากที่พวกเธอจะพาเด็กๆ ไปไหนๆ ด้วย ดังนั้นจึงต้องทิ้งเด็กๆ ไว้ในบ้านอันน่าสลดหดหู่หลังนั้นและแอบกลับมาดูแลพวกเขาในยามค่ำคืนเท่านั้น ชีวิตของพวกเธอดำเนินไปเช่นนี้เป็นเวลาสามเดือน ในที่สุดแม่ยายของสินาซึ่งเกรงว่าลูกสาวของเธอเองจะตกอยู่ในอันตรายถ้าถูกพบตัวเข้า จึงชวนชายผู้หนึ่งที่มีล่ออยู่สองสามตัวให้นำทุกคนในครอบครัวไปยังเมืองโกมโดยทางลับตามแนวเทือกเขา จากที่นั่น พวกเขาค่อยๆ เดินทางต่อไปยังเดหะรานเพื่อไปหาเนย์เยอร์และสินาซึ่งลี้ภัยอยู่ในเมืองหลวงนั้น

สองพี่น้องได้สูญเสียทรัพย์สินทางโลกทั้งหมด พวกเขาได้ทุ่มเทชีวิตที่เหลืออยู่ทั้งหมดของพวกเขาเพื่อรับใช้ศาสนาอันเป็นที่รัก ทั้งสองได้เดินทางด้วยเท้าจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่ง จากหมู่บ้านสู่อีกหมู่บ้านหนึ่งเพื่อกระจายข่าวแห่งวันใหม่ บางครั้งพวกเขาถูกกระทำที่ต้องอาศัยความอดกลั้นเป็นอย่างยิ่งและบางครั้งต้องพบกับภรรยาและยากลำบากนานัปการ แต่

ความยึดมั่นและเสียสละที่พวกเขาทำให้ต่อสิ่งที่พวกเขาทำอยู่ไม่เคยลดหย่อนลงเลย ด้วยความไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาได้ยื่นขึ้นประกาศและสอนศาสนา ทั้งยังต้องท่องจำพระธรรมบทของพระบ็อบที่ถ่ายทอดให้แก่สานุศิษย์คนแรก พวกเขาได้แสดงออกซึ่งความสละสิ้นแล้ว ไม่ว่าจะที่ไหนก็ตามที่พวกเขาเดินทางไปถึง โดยที่ไม่ยอมรับของขวัญจากผู้คนที่นั่นและจากไปอย่างหมดจดเหมือนตอนที่เข้ามา สลัดออกแม้แต่ฝุ่นละอองที่ติดเท้าอยู่

พวกเขาเสียชีวิตรลงด้วยความยากจนข้นแค้น แต่เมล็ดพันธุ์ของศาสนาที่พวกเขาได้หว่านไว้ในจิตใจของผู้คนในทุกๆ ที่ที่พวกเขาเดินทางไปถึงได้ผลิดอกออกผลเป็นอย่างดีซึ่งมีคนจำนวนเป็นพันๆ คนที่ระลึกถึงพวกเขาด้วยความสำนึกในบุญคุณและน้อมคารวะต่อจิตวิญญาณที่ไว้ซึ่งความเห็นแก่ตนเองและปฏิเสธความสะดวกสบายในชีวิตทุกรูปแบบเพื่อการรับใช้ผู้อื่น

4. การเดินทางสอนศาสนา (A Teaching Trip)

หิมะกำลังตกหนักและอากาศหนาวเย็นอย่างที่สุด แต่สินาอยากออกไปข้างนอกให้ได้เพราะพระอัครทูตบาฮาสั่งให้เขาเดินทางไปยังหริศมาเชนดาร์น เขาจึงจะรีบรุดไปโดยไม่ให้เสียเวลา แต่เพื่อนและญาติๆ รู้สึกเป็นห่วงเพราะเขามีอายุมากแล้ว “จะรอให้อากาศดีขึ้นกว่านี้หน่อยไม่ได้หรือ?” พวกเขาทักท้วงขึ้น “ชีวิตของคนเราเอาแน่เอานอนอะไรไม่ได้หรอก” สินาโต้ “ถ้าฉันยังอยู่ที่นี้ฉันอาจจะตายเสียในวันพรุ่งนี้ก็ได้โดยที่ยังไม่ได้ทำตามคำสั่งของท่านนาย จะดีกว่าเสียอีกถ้าฉันจะไปตายกลางทางขณะที่กำลังปฏิบัติตามคำสั่งของท่านนาย” สินาได้สั่งให้หาลามาหลายตัวเพื่อใช้เดินทางไปเมืองมาเชนดาร์นกับลูกชายของเขาชื่อ ฮาบิบุลลา”

นับเป็นครั้งแรกของฮาบิบุลลาที่ได้เดินทางไปสอนศาสนาพร้อมกับพ่อของเขา เขาจึงออกจะสับสนอยู่ว่าเขาควรจะเตรียมอะไรไปบ้าง ในวันแรกนั้นพวกเขาเริ่มออกเดินทางกันแต่เข้าไปจนค่ำมืด พวกเขาจึงคิดจะหยุดพักที่แห่งหนึ่งเพื่อกินข้าวปลาและพักผ่อน แต่ชาวบ้านในหมู่บ้านนั้นเป็นคนที่แล้งน้ำใจ พวกเขาจึงต้องพักกันในคอกสัตว์ที่หลังคารั่ว และต้องคอยเช็ดถูให้แห้งโดยไม่ค่อยได้หลับได้นอนมากนักจนรุ่งเช้าจึงออกเดินทางกันต่อไป

ชายหนุ่มอย่างฮาบิบุลลาไม่ได้คาดหวังว่าจะต้องมาเดินทางแบบนี้ แต่ในไม่ช้าเขาก็ตั้งรับกับทุกอย่างได้ดี พวกเขาได้แวะพักในหมู่บ้านระหว่างทางและแวะพักสวดมนต์กับคนท้องถิ่นในสุเหร่า เมื่อสวดมนต์จบลงก็มีคนจำสินาได้ว่าเป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากพระศาสดาเพราะผ้าโพกศีรษะสีเขียวของเขา จึงเข้ามาแสดงความเคารพ แต่พวกเขาพบว่าผู้เป็นลูกชายสวมหมวกและไม่ได้

โกนศีรษะ ซึ่งทำให้เด็กหนุ่มคนนี้ได้ไม่เหมาะสมกับการเป็นลูกของผู้ที่น่านับถือ แต่เนื่องจากไม่มีร้านตัดผมในแถบนั้นพวกเขาจึงช่วยกันตัดผมด้วยกรรไกรให้สั้นที่สุดจนเห็นหนังศีรษะ เมื่อเสร็จแล้วพวกเขาจึงหาผ้าโพกหัวมาโพกให้ฮาบีบูลลา ผ้าชิ้นใหญ่เสียจนทำให้เขาไม่สามารถบังคับศีรษะตั้งอยู่ตรงๆ ได้

อีกที่หนึ่งที่พวกเขาเข้าไปหยุดพักคือโรงแรมเก่าๆ และสกปรกที่มีฝูงเรือดเต็มไปหมด ต่อมาเมื่อพวกเขาไปแวะพักที่บ้านเพื่อนเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าและพักผ่อน “ฉันรู้แล้วล่ะว่าทำไมพี่ชายของฉันจึงไม่ได้รู้สึกกระตือรือร้นที่จะเดินทางมาแบบนี้” สินาหัวเราะออกมาอย่างดัง “ใช่ซิ แต่จะไม่สะดวกบ้างก็แค่เล็กน้อยเท่านั้นแหละ” เขาพูดต่อ

ฮาบีบูลลาได้ผจญภัยหลายอย่างร่วมกับพ่อของเขาในครั้งนี้ ครั้งหนึ่งขณะที่พวกเขาเดินทางเข้าไปเยี่ยมเพื่อนบ้านที่ตั่งกระจัดกระจายอยู่ในป่าลึกของจังหวัดนั้น พวกเขาเดินทางต่อไปได้ด้วยความยากลำบากเพราะสายฝนที่กระหน่ำลงมาอย่างหนักจนทำให้น้ำท่วมขังซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาของพื้นที่แถบนี้ พวกเขาตัดสินใจที่จะผ่านหมู่บ้านแรกไปเพราะไม่มีคนรู้จักแต่จะไปแวะหมู่บ้านถัดไปที่พอมีบ้านไสอยู่บางแทน

แต่โชคจะไม่เข้าข้างพวกเขาเท่าไรนักเพราะคนนำทางพาหลงและเป็นเวลามืดค่ำและมีน้ำท่วมจนเดินทางต่อไปไม่ได้อีก ครั้นจะค้างคืนกลางป่าก็ไม่ได้เพราะไม่ปลอดภัยจากสัตว์ร้ายในป่า ยิ่งไปกว่านั้นเสื้อผ้าของพวกเขาก็เปียกปอนจนหมดและอากาศตอนกลางคืนก็ยิ่งหนาวเหน็บมาก ที่หนักหนาสาหัสกว่านั้นคือซินาซึ่งเดินทางอย่างหึกโหมเกิดล้มป่วยเป็นอัมพาตและทำให้เขาพูดไม่ได้อีกต่อไป

ฮาบีบูลลาและคนนำทางจึงตัดสินใจว่าจะย้อนกลับไปยังหมู่บ้านที่เพิ่งผ่านมา แต่การไปถึงที่นั่นต้องปีนภูเขาที่สูงชันและลื่นจากน้ำฝน และม้าของพวกเขาก็ไม่สามารถปีนขึ้นได้

แต่ฮาบีบูลลาก็ขึ้นมาได้เกี่ยวกับเรื่องซาหองค์หนึ่งของเปอร์เซียที่พบกับเหตุการณ์แบบเดียวกันโดยพระองค์แก้ปัญหาโดยใช้ผ้าพันกิมม้า ฮาบีบูลลาจึงสละเสื้อคลุมของเขาเพื่อการนี้และทำให้ม้าปีนขึ้นไปสูยอดเขาได้

พวกเขาเปราะเปื้อนโคลนและหนาวสั่นงังก จึงรีบรุดไปที่หมู่บ้านที่เดินผ่านไปก่อนหน้านี้ สิ่งที่พวกเขาพบคือความประหลาดใจที่พวกเขาได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นยิ่ง ชาวบ้านพาเขาไปยังบ้านหลังหนึ่งซึ่งมีชายคนหนึ่ง

และผู้หญิงอีกหลายคนช่วยกันกุสึกุจก่อกไฟให้พวกเขาผิงและเอาเสื้อผ้าอังไฟให้แห้ง

ชาวบ้านเป็นห่วงสินาที่นอนสลบไสลไม่ได้สติอยู่ หญิงชราคนหนึ่งร้องให้ออกมาเพราะไม่สามารถช่วยเหลืออะไรเขาได้ แต่เหมือนดังปาฏิหาริย์ พอตกตอนกลางคืนสภาพอากาศดีขึ้นเขาเริ่มขยับลุกขึ้นได้ สิ่งแรกที่เขาพูดออกมาคือขอขอบคุณและสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นที่ได้ทำให้เขาได้พบกับความยากลำบากในหนทางแห่งการรับใช้ เขาหันไปทางหญิงชราที่ดูแลเขาเป็นอย่างดีและทั้งสองก็อยากจะทำบุญด้วยกันมากแต่เขาก็ฟังไม่ค่อยเข้าใจมากนัก เพราะเธอพูดภาษาท้องถิ่น วันรุ่งขึ้นหญิงชราจึงหาคนมาช่วยแปล เธออธิบายให้สินาฟังว่าเธอฝันเห็นเขาและลูกชายเมื่อสามคืนก่อนในความฝันนั้นสินากำลังนอนสลบอยู่และมาถึงตอนนี้เธอพบว่าสิ่งนั้นเกิดขึ้นจริง “คุณเป็นใครและมาทำอะไรในป่านี้” เธอถามสินา เขาบอกว่าเขามาหาเพื่อนในหมู่บ้านถัดไปและได้ทราบขณะคุยกันว่าที่จริงแล้วคนที่สินาจะไปหาเป็นหลานชายของหญิงชรานั้นเอง หลังจากพูดคุยกันอีกเล็กน้อยก็รู้ว่าหญิงชราผู้นี้ก็เป็นบาไฮ ขณะนั้นผู้ชายทั้งหมดในหมู่บ้านออกไปทำนาบนภูเขาคงให้ผู้หญิงทั้งหมดอยู่ทำงานบ้าน

ทันทีที่เขาทรงตัวเองยืนได้อีกครั้ง สินาและลูกชายเตรียมตัวจะออกเดินทางไปเยี่ยมเพื่อนในอีกหมู่บ้านหนึ่งทันที แต่สินาขอเท้าแพลงไม่สามารถเดินได้ พวกเขาจึงต้องพักต่อในหมู่บ้านนั้นอีกสามวัน อุบัติเหตุเล็กน้อยนี้มีความสำคัญมากทีเดียว เพราะเมื่อพวกเขาได้ไปถึงจุดหมายปลายทางนั้นก็พบว่าสองพี่น้องได้ถูกจับกุมตัวในข้อหาที่พวกเขาเป็นบาไฮเมื่อสามวันที่แล้ว ซึ่งถ้าหากว่าสินาและลูกชายไปถึงหมู่บ้านในวันนั้นก็คงจะถูกจับกุมตัวไปด้วยก็เป็นได้

ฮาบิบุลลาคิดว่าการเดินทางกับพ่อของเขามีสิ่งที่ไม่คาดหมายเกิดขึ้นได้เสมอ และบางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็แทบไม่น่าเชื่อ วันหนึ่งขณะกลับจากมาเซนดาร์น พวกเขาได้แวะเยี่ยมเพื่อนที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งและได้พบผู้มีชื่อเสียงของท้องถิ่นนั้นยืนอยู่หน้าบ้านของเขาเข้าโดยบังเอิญ ชายผู้นั้นเชิญให้พวกเขาเข้าไปในบ้านแต่เมื่อรู้ว่าแขกที่เขาเชิญต้องรีบไปพบเพื่อนที่นัดไว้อีกแห่งหนึ่งเขาจึงตามไปด้วย เพื่อนของสินาเห็นชายคนนั้นตามสินามาด้วยจึงถามว่าทำไมเขาถึงทำเช่นนั้น “ฉันเองก็ 모르เหมือนกันเพียงแต่รู้ว่าอยากที่จะอยู่กับท่านที่เป็นเชื้อสายของพระศาสดาผู้นี้” “แต่ผู้สืบเชื้อสายของพระศาสดาผู้นี้เป็นบาไฮนะ” พวกเขาบอกขณะที่มาถึงบ้าน จุดหมายปลายทาง “ถ้าเป็นเช่นนั้น ฉันเองก็ขอเป็นบาไฮด้วย” เขาจึงเข้าไปในบ้านกับสินาเพื่อรับฟัง

เรื่องราวเกี่ยวกับศาสนาใหม่ของเขา เป็นเรื่องแปลกดั่งที่เกิดขึ้นว่าความศรัทธาของเขาเป็นของจริงและเขาเป็นบาไฮที่อุทิศตนรับใช้จนตลอดชีวิต

บุคคลผู้นี้เป็นหนึ่งในหลายๆ คนที่ถูกดึงดูดด้วยบุคลิกที่มีความเป็นสง่าราศีของสีนาในระหว่างที่เขาเดินทางในเปอร์เซีย มีอีกตัวอย่างหนึ่งคือหัวหน้าหมู่บ้านในจังหวัดคราซานซึ่งได้พบสีนาเมื่อเขาสอนศาสนาอยู่ในจังหวัดนั้นหลายปีก่อนที่จะเดินทางไปสอนที่จังหวัดมาเซเนดาร์น คือเมื่อมีพวกมุสลิมหัวรุนแรงได้ลุกขึ้นมาต่อต้านด้วยความรุนแรงจนถึงขั้นจะเอาชีวิต ผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งรู้จักสีนาเพียงเล็กน้อยช่วยเขาโดยได้รับส่งทหารให้เข้าไปคุ้มกันเขาและนำออกไปส่งที่หมู่บ้านนอกเมือง ทหารพวกนี้ปฏิบัติต่อเขาเหมือนดั่งเป็นอาชญากรและเตือนให้ผู้ใหญ่บ้านระวังเขาไว้เพราะว่าเขาเป็นบาบี ในไม่ช้าหลังจากที่ทหารกลับไป ชายผู้นั้นคุกเข่าลงแทบเท้าสีนาและพรวดเฝ้าว่า "ฉันทราบดีว่าท่านไม่ได้เป็นฆาตกร แต่ช่วยบอกฉันด้วยเถอะว่าบาบีคืออะไร" สีนาอ่อนเพลียเกินไปที่จะพูดคุยกับเขาได้แต่ให้หนังสือเขาไปอ่านเล่มหนึ่ง เขาใช้เวลาอ่านทั้งคืนจนจบและประกาศตนเป็นบาไฮก่อนที่แขกของเขาจะลาจากไปในวันต่อมา

สีนามักชอบเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินทางสอนศาสนาในวัยหนุ่มของเขาทุกอย่างดูยากเย็นมากสำหรับครูสอนศาสนาในสมัยนั้น เขามักบอกลูกชายอยู่เสมอว่าการฆ่าฟันและเอาชีวิตบาไฮเกิดขึ้นได้ในแทบจะทุกเมืองและทุกหมู่บ้าน ลำบากแม้กระทั่งการจะเดินทางจากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง วันหนึ่งในขณะที่เขาและฮาบีบูลลา กำลังเดินทางด้วยล้ออยู่ในมาเซเนดาร์น สีนาชี้ให้ลูกชายดูแล้วแล้วว่า "เมื่อยังเป็นหนุ่มนั้น เราต้องเดินทางด้วยเท้ากันโดยตลอด คราวหนึ่งเพื่อนที่เดินทางมาด้วยกันกับพอนั่งลงด้วยความอ่อนเพลีย เดินต่อไปไม่ไหว" สิ่งนี้ทำให้ฮาบีบูลลารู้ว่าความอยากลำบากที่เขาได้ประสบมาระหว่างการเดินทางสอนศาสนานั้น ที่จริงแล้วไม่มีอะไรเลยเมื่อเปรียบเทียบกับที่พวกเขาเคยประสบมาในอดีต

5. สนทนาธรรม (Firesides)

มีคนทั้งที่เป็นบาไฮและไม่ใช่บาไฮราว 50 คนได้มารวมกันที่บ้านของเนย์เยอร์และสีนาเพื่อศึกษาศาสนาเมื่อมีคนร้ายประมาณ 200 คนบุกเข้ามา

สองพี่น้องอาศัยอยู่ในย่านคนยากจนที่สุดของกรุงเตหะรานซึ่งผู้คนค่อนข้างก้าวร้าว ทำให้บาไฮ ตกอยู่ในท่ามกลางอันตรายที่อาจถูกทำร้ายจากศัตรูได้ทุกเมื่อ แต่เนย์เยอร์และสีนาไม่หวั่นไหวต่ออันตรายและยังคงสอนศาสนาต่อไป เนื่องจากพวกเขามีอายุมากแล้วและสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรงจึง

เดินทางสอนศาสนาไกลๆไม่สะดวก จึงได้จัดสอนศาสนาขึ้นที่บ้านของตัวเอง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง มีคนมาร่วมการสนทนาธรรมนี้ครั้งละประมาณ 40-50 คน ซึ่งทุกคนที่ได้มาร่วมรับฟังพวกเขาล้วนมีความประทับใจในความซื่อสัตย์และความพยายามอันไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของพวกเขา พวกที่ยังไม่ได้ยอมรับศาสนาที่มาร่วมก็ออกจากที่ประชุมไปด้วยความรู้สึกที่ดีต่อบาไฮและด้วยความชื่นชมต่อเจ้าภาพ

แต่พวกนักบวชได้ยุ้งให้เพื่อนบ้านของสองคนนี้ขัดขวางการสนทนาธรรมนี้ไม่ให้ดำเนินต่อไปได้ ชาวบ้านได้ก่อกวนเพื่อนบ้านที่เป็นบาไฮอีกครั้ง วันหนึ่งขณะที่กำลังมีการประชุมกันอยู่พวกเขาก็รวมตัวกันได้ราวสองร้อยคนแล้วชวนกันมาตะโกนด่าทอและหวังจะทำร้ายใครก็ตามที่อยู่ในที่ประชุมนั้น

เมื่อได้ยินเสียงของผู้ประสงคร้ายใกล้เข้ามา สองพี่น้องได้บอกให้แขกของพวกเขาค่อยๆ หลีกหนีไปเพื่อความปลอดภัยของชีวิตของพวกเขาเองเพราะตระหนักดีว่าคนพวกนี้มาเพื่ออะไร ในกลุ่มที่มาร่วมประชุมกันวันนั้นมีทหาร 12 นายจากกองทหารปืนใหญ่มาร่วมด้วย พวกเขาได้มาศึกษาศาสนาอยู่ร่วมสองสามสัปดาห์แล้วและรู้เกี่ยวกับบาไฮและความเชื่อของพวกเขา เมื่อพวกเขาทราบเช่นนั้นพวกเขาได้ออกมายืนอยู่บนถนน เมื่อคนพวกนั้นพบกับทหารที่เข้มแข็งมายืนขวางทางไว้แทนที่จะเป็นผู้คนที่ไม่รู้ทางสู้ก็ตกใจเหมือนโดนสะกด พวกเขาจึงค่อยๆ ล่าถอยไป

ทหารทั้งสิบสองคนรู้สึกพอใจกับสิ่งที่พวกเขามีส่วนช่วยจึงรับค่าเชิญอยู่ต่อไปในหมู่บ้านนั้นอีกระยะหนึ่งโดยพวกเขาแบ่งกันพักบ้านบาไฮที่อยู่ใกล้บ้านเนย์เยอร์และสิน่าบ้านละสองนาย ด้วยเหตุนี้การประชุมจึงยังคงดำเนินต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง

หากไม่มีทหารอยู่ด้วยแล้ว คนพวกนั้นคงพยายามที่จะหาทางเข้าโจมตีจนได้ ทหารจึงสาธิตการใช้อาวุธและการโจมตีแบบกองทัพให้แก่ผู้คนไว้ป้องกันตัวเอง เมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นจริงพวกเขาได้ชักดาบออกมาแล้ววิ่งตรงไปยังผู้รุกราน ปรากฏว่าได้ผลเป็นที่น่าพอใจเพราะว่าคนพวกนั้นได้ชวนกันหนีไปอย่างรวดเร็วแต่ก็ถูกควบคุมตัวไว้ได้คนหนึ่ง ชายผู้นี้เห็นสิน่ายืนอยู่ที่หน้าบ้านจึงเข้าไปขอความเมตตา สิน่าจึงได้ให้คำยืนยันว่าไม่มีความตั้งใจที่จะทำอันตรายเขา แต่ชายผู้นั้นก็ยังไม่ไว้วางใจจนสิน่าสัญญาว่าเขาจะเป็นผู้ให้การปกป้องชายผู้นี้โดยตรงด้วยตนเอง

นี่คือเรื่องราวเหตุการณ์ของการจัดการสนทนาธรรมะของบาไฮในยุคหนึ่ง

6. ปลุกให้คืนชีพ (Raised from the Dead)

มุลลา อับดุล กานี ถูกกระทำทารุณบนท้องถนนในเมืองอาดิคาน เขาเป็นบาสีซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีมากที่สุดคนหนึ่งในหมู่บ้านนั้นและพวกคนบาศีล่งพวกนั้นก็ได้อภัยหัวเขาไว้นานแล้ว คนพวกนี้รุมทำร้ายเขาด้วยอาวุธที่หยิบฉวยมาได้ เช่น มีด ไม้ โข้ และก้อนหิน แม่เด็กและผู้หญิงก็อยากมีส่วนร่วมในการฆ่าฟันบาสีเพราะสำหรับพวกเขาแล้วมันคือการกระทำความดีที่จะจองพื้นที่บนสวรรค์ได้เลยทีเดียว

พวกเขาทุบตีและฉีกเนื้อเขาจนเขาหมดเรี่ยวแรงและฟุบลง พวกนั้นจึงใช้เชือกผูกเท้าและลากเขาไปยังบ้านของตุลาการศาสนา "ข้าไม่ได้บอกพวกเจ้าให้เอาเขามาด้วยวิธีนี้" ผู้สูงศักดิ์ในศาสนากล่าวขึ้น "แต่ตอนนี้พวกเจ้าได้ฆ่าเขาไปแล้ว จันเอาศพไปโยนทิ้งในคุน้ำเสียไป"

แต่ฝูงชนก็ยังไม่เลิกรำกับร่างของอับดุล กานี พวกเขาลากร่างเขากลับไปยังท้องถนนอีกครั้ง บางคนแยกไปหาไม้ฟืนและน้ำมันมาเพื่อเผาร่างของเขา คนอื่นเตะ ทุ่มก้อนหินและถ่มน้ำลายใส่เขา บางคนเอาเลื่อยมาตัดขาของเขา

ในทันใดนั้น ชายคนหนึ่งได้เข้ามาในที่ที่เกิดเหตุ ชูเอกสารที่อยู่ในมือขึ้นแล้วตะโกนขึ้นสุดเสียงว่า "พวกไม่มียางอาย พวกเอ็งกำลังฆ่าคนทั้งๆ ที่ไม่มีใบอนุญาต จากผู้นำทางศาสนาเลย นี่ไง ข้ามีโทรเลขนี้เพื่อมอบหมายให้ดูเรื่องนี้" เมื่อพูดจบเขาก็ดึงโข้ออกมาจากกระเป๋าเพื่อไล่ผู้คนให้ถอยห่างออกไปจากเหยื่อแล้วสั่งให้คนนำร่างของอับดุล กานีไปที่บ้านของเขา แต่คนพวกนั้นทำเป็นเฉยเมยเหมือนไม่ได้ยิน

ผู้คนอ่ามहितพวกนี้พร้อมที่จะเข้าร่วมโจมตีเหยื่ออีก แต่บังเอิญที่มีชายคนหนึ่ง ที่รู้จักอับดุล กานีผานมาทางนั้นพอดี เขาจึงอาสาที่จะแบกร่างของอับดุล กานีไป ชายผู้นี้คือคนร้ายที่เคยจับบ้านน้องสาวของอับดุล กานีเข้าไปขโมยของ เขาถูกจับได้และถูกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองสั่งทรมาน แต่อับดุล กานีได้ขอให้ยกโทษให้เขาและปล่อยตัวไป

ร่างของอับดุล กานีเต็มไปด้วยแผลเหวอะหะและเห็นเนื้อและเลือดสดๆ ถูกนำมาวางไว้ต่อหน้าลูกเมีย ขาข้างหนึ่งของเขาถูกเลื่อยไปครึ่งหนึ่งแล้วดวงตาข้างหนึ่งก็ได้โผล่ออกมา แต่เขายังมีลมหายใจรยรินอยู่ ภรรยาของเขาได้รับรู้ไปหาหมอ แต่ไม่มีหมอกคนไหนสักคนเดียวที่กล้าพอที่จะมาดูอาการของเขาหรือแม้จะเขียนใบสั่งยาให้กับเขา ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาเชื่อว่าเขาได้ตายไปแล้วและไม่มีทางที่จะฟื้นขึ้นมาได้อีก ภรรยา กับบุตรชายคนโต

ของเขาจึงช่วยกันรักษาแผลกันเองโดยใช้วิธีที่พวกเขาคิดว่าดีที่สุดแล้ว ความพยายามอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของพวกเขาได้ผล เพราะอัब्ดุล กานี ค่อยๆ พ้นขึ้นมา ใช้เวลาอีกนานทีเดียวในการเปลี่ยนเลือดเปื้อนเลือดที่ขาด กระงะกรังให้เขาได้

เมื่อคนในอาดีคานรู้ว่าอัब्ดุล กานียังมีชีวิตอยู่ต่างก็ประหลาดใจมากและคิดว่า เป็นเรื่องมหัศจรรย์ พวกเขาพากันพูดว่าพระเจ้าได้ชุบชีวิตของเขาขึ้นมา อีกครั้งหนึ่ง กลุ่มคนเดียวกันที่เกือบจะปลิดชีวิตเขาไป ได้ชวนกันมาขอฝ้ารอยเปื้อนเลือดเพื่อไปเก็บไว้เป็นเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์

7. สุนัขป่ากับลูกแกะ (The Wolf and the Lamb)

เมื่ออาร์ดิเซีย ชายหนุ่มผู้นับถือศาสนาโซโรแอสเตอร์ได้มาพบมุลลา อัब्ดุล กานีโดยมีผู้นำพามาเพื่อให้ได้รู้จักศาสนาใหม่นั้น เขาพบว่าแม้อดีตนักบวชมุสลิมที่มีชื่อเสียงและเป็นที่เคารพนับถือแห่งเมืองอาดีคานผู้นี้จะประกาศตนเป็นบาไฮแล้ว แต่เขาก็ยังคงสวมใส่เสื้อผ้าแบบดั้งเดิมอยู่ต่อไป

ชาวโซโรแอสเตรียนในเปอร์เซีย ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสจากชาวมุสลิมที่ดูถูกดูแคลนและโกรธแค้น ที่น่ากลัวอย่างยิ่งคือการต้องเผชิญหน้ากับนักบวช เพราะคนพวกนี้จะไม่เคยลดละในการตามล้างตามล่าเอาชีวิตของคนโซโรแอสเตรียนในทุกที่และทุกโอกาสที่พวกเขาพบเห็น ดังนั้น เมื่อพบหน้ากันเข้าอาร์ดิเซียจึงรู้สึกหวั่นใจมากที่เจ้าภาพของเขาแต่งกายแบบเดียวกับศัตรูที่น่ากลัวพวกนั้น แต่ในไม่ช้าเขาก็สามารถแยกแยะได้ว่าชายคนนี้ได้แตกต่างจากนักบวชมุสลิมคนอื่นที่เขาเคยพบเห็นมาโดยสิ้นเชิง

ทันทีที่ชายหนุ่มได้มาถึงหน้าห้องของเขา อัब्ดุล กานีได้ยืนขึ้นเพื่อแสดงความเคารพและเชิญให้นั่งลงบนที่นั่งข้างๆ กัน แล้วเขาก็รินน้ำชาให้ด้วยมือของตัวเอง ซึ่งก็ได้สร้างความฉงนให้กับแขกหนุ่มเป็นอย่างดี เขานึกไม่ถึงว่านักบวชมุสลิมจะประพฤติตนนอบน้อมเช่นนี้ ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นบาไฮแล้วก็ตาม พวกมุสลิมไม่ใช่แต่จะปฏิบัติกับชาวโซโรแอสเตรียนอย่างดูถูกดูแคลนเท่านั้น แต่การจะให้พวกเขาใช้แก้วที่เจ้าของบ้านยังใช้อยู่ร่วมด้วยเช่นนี้ยิ่งเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เอาเสียเลย คนโซโรแอสเตรียนถูกมองว่าเป็นพวกที่สกปรกและไม่มียุสลิมคนไหนยอมแม้จะใช้ทางเดินร่วมกับพวกเขา

อาร์ดิเซียต้องพบกับความประหลาดใจยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อเห็นว่าเจ้าของบ้านได้ใช้แก้วใบเดียวกับที่เขาดื่มชาเสร็จแล้ว รินน้ำชาใหม่เต็มลงไปโดยที่ไม่ได้เทส่วนที่เหลืออยู่ในนั้นทิ้งก่อนเลยเพื่อใช้ดื่มเอง แล้วเขาก็ได้หันไปสนทนากับ

ชายหนุ่มโซโรแอสเตรียนว่า “พ่อหนุ่มคงเคยได้ยินชินะว่า ในยุคแห่งการเสด็จมาของพระผู้เป็นที่สัญญาานั้น ลูกแกะและสุนัขป่าจะตีมน้ำจากกระแสน้ำเดียวกันและหากินในท้องทุ่งเดียวกัน พ่อหนุ่มยังจะสงสัยอยู่อีกหรือว่าเรา ได้มาถึงวันเวลานั้นแล้วหรือยัง?”

* * * * *

ต่อไปนี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่โซโรแอสเตรียนอีกคนหนึ่งที่ได้พบอัคคี กานี เล่าไว้

เมื่อฉันยังหนุ่ม ฉันเป็นโซโรแอสเตรียนที่เข้มแข็งมาก ฉันมีความเชื่ออย่าง สัตย์ซื่อต่อความคิดที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ และไม่เคียดจิ้งจอกถามเอาความจริงกับความเชื่อถือของพวกเขา ฉันปักใจเชื่ออย่างมั่นคงว่า ศาสนาอื่นทั้งหมดนั้นผิด แต่ฉันมีความรู้สึกเฉพาะที่ไม่ชอบอิสลามเอามากๆ เพราะการที่เราถูกระงับจากพวกคนมุสลิมเหล่านั้น พวกเขาดูถูกเราอย่างไม่ลดละและเผชิญหน้ากับพวกเราด้วยความพยายามในทุกวิถีทาง ถ้าโซโรแอสเตรียนที่นำส่งสารนั้นขีลาของเขาเพื่อนำผลไม้ไปขายที่ตลาด เด็กมุสลิม เล็กๆ ก็จะได้รับอนุญาตให้ขว้างปาเขาด้วยไม้หรือก้อนหินเพราะมุสลิมมองว่า การที่โซโรแอสเตรียนหรือยิวขีพาหนะของพวกเขาผ่านมุสลิมแทนที่จะเดิน ด้วยเท้าอย่างนอบน้อมนั้นเป็นการดูถูกพวกเขา และถ้าพวกเรานั่งอยู่ที่หน้า บ้านของตัวเองแล้วมีนักบวชมุสลิมเดินผ่านมา เราจะต้องยืนขึ้นเพื่อแสดงความเคารพทันที ครั้งหนึ่งเมื่อคนโซโรแอสเตรียนคนหนึ่งกำลังขีลาของเขา ไปหาหมอบังเอิญเขาได้พบกับนักบวชมุสลิมประจำตำบลนั้น เนื่องจากเขา ไม่สามารถลงจากหลังลาได้ เขาจึงได้แสดงความเคารพต่างๆ ที่ยืนนั่งอยู่บน หลังลาด้วยความยากลำบากยิ่ง แต่แทนที่นักบวชจะตอบรับการเคารพของเขา กลับกระชากเขาลงมาจากหลังลาแล้วกระหน่ำตีเขาด้วยแส้บังคับลา อย่างไม่ปราณีปราศรัย

พวกเราถูกแบ่งแยกด้วยเสื้อผ้าที่ถูกกำหนดให้สวม และถูกมองว่าเป็นพวก นอกศาสนาที่สกปรกซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้คบหาสมาคมกับคนมุสลิม พวก เรายังถูกห้ามไม่ให้ปลูกบ้านที่ดีกว่าหรือสูงกว่าบ้านของเพื่อนบ้านที่เป็น มุสลิม

แต่กระนั้นก็ตาม ความรุนแรงที่พวกเราชาวโซโรแอสเตรียนและชาวยิวได้รับ ก็ดูจะน้อยกว่าเมื่อเทียบกับที่กลุ่มที่เรียกกันว่า “ชาวบาบี่” ประสบ ฉันค่อนข้าง จะแน่ใจว่า คนพวกนี้ไม่เชื่อในพระศาสดาโมฮัมหมัดโดยวิธีการที่ชาวมุสลิม ประหัตประหารพวกเขา และทำให้ฉันรู้สึกสงสารพวกเขามาก วันหนึ่งฉันได้

เห็นช่างซ่อมรองเท้าซึ่งเป็นศาสนิกชนของศาสนาใหม่นี้ถูกฆ่าตายอย่างทารุณบนท้องถนน เขาถูกทำร้ายด้วยก้อนหิน อิฐ มีดสับเนื้อและอาวุธอื่นๆ ที่พวกเขาสามารถคว่ำมาได้เพราะพวกเขารีบเร่งกันมา ชายคนนั้นถูกสับเนื้อออกเป็นชิ้นๆ ต่อหน้าฉันและศพของเขาถูกจุดไฟเผา

หลังจากนั้นฉันได้รู้จักบาไฮสองสามคน แต่รู้สึกไม่เข้าใจและผิดหวังที่รู้ว่าพวกเขายอมรับพระศาสดาโมฮัมหมัดว่าเป็นพระศาสนทูตองค์หนึ่งของพระเจ้า เป็นเจ้า "ท่านมีความเชื่อในพระศาสดาซึ่งสาวกของพระองค์กระทำต่อท่านแบบนี้ได้อย่างไรกัน?" ฉันได้ถามคนๆหนึ่งในกลุ่มนั้นด้วยความสงสัย "ท่านไม่สามารถจะวัดค่าของพระศาสดาโดยดูจากพฤติกรรมของสาวกศิษย์ของพระองค์ได้" บาไฮคนนั้นบอกกับฉัน "แต่ท่านจะบอกได้อย่างไรว่าท่านผู้นั้นเป็นพระศาสดาที่แท้จริง" ฉันแย้งขึ้น "ในเมื่อคนซึ่งได้ยอมรับนับถือเขาประพฤติตนแบบนี้" "คนมุสลิมทุกวันนี้ทำอะไรกัน" เขาบอกฉัน "เพียงแค่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้ล้มคำสั่งสอนของพระศาสดาเสียหมดสิ้นแล้วนั่นเอง ถ้าความจริงแห่งองค์พระศาสดาวัตโดยการกระทำของสาวกซึ่งถูกเรียกชื่อตามพระองค์แล้ว เราก็จะไม่เชื่อในพระศาสดาองค์อื่นๆ เหมือนกัน" ฉันรู้ว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นมีความจริงอยู่แต่ก็ไม่มีอะไรที่จะทำให้ฉันมีไมตรีกับมุสลิมหรือพระศาสดาของพวกเขาได้

ก่อนหน้านั้นไม่นาน ฉันได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่ฉันชอบมากเพราะมีเนื้อหาต่อต้านพระโมฮัมหมัดและศาสนาของพระองค์ ฉันไม่กล้าบอกใครเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้มาก่อน แต่ตอนนี้ฉันมีความรู้สึกว่าจะอยากจะพูดกับเพื่อนๆ ที่เป็นบาไฮ พวกเขาอดทนกับฉันมาก แต่พวกเขาก็พร้อมเสมอที่จะโต้แย้งและพิสูจน์ว่าข้อมูลที่ให้ไว้ในหนังสือเล่มนั้นผิดโดยสิ้นเชิง ถึงแม้ฉันไม่ถึงกับถูกดึงให้ไปเป็นมุสลิมก็ตามแต่ฉันก็รู้สึกคล้อยตามเพราะเพื่อนบาไฮนั่นเอง "เกี่ยวกับคำสั่งสอนของพระโมฮัมหมัดและคำสั่งสอนของพระองค์นั้นเอาไว่ก่อนก็ได้" ฉันกล่าวขึ้นในที่สุด "แต่บอกฉันเกี่ยวกับคำสั่งสอนของพระบาฮาฮูลลาห์ก็ได้" ฉันได้รับหนังสือคำเร้นลับมาอ่าน หนังสือเล่มนี้ได้ครองใจฉันอย่างฉับพลันและฉันได้อ่านหนังสือเล่มอื่นๆ ของพระบาฮาฮูลลาห์ ฉันเชื่ออย่างมั่นใจว่าผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจริงๆ แต่ขณะที่อ่านบทนิพนธ์ของพระบาฮาฮูลลาห์ วันหนึ่งฉันได้อ่านพบบทสรรเสริญพระโมฮัมหมัดว่าเป็นถึงศาสนทูตจากสวรรค์ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันฝันใฝ่ใจรับไม่ได้ "ฉันไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับสถานะของพระบาฮาฮูลลาห์ เป็นผู้นำศาสนจากองค์พระเจ้า" วันหนึ่งฉันบอกกับเพื่อนบาไฮว่า "แต่ถ้าจะพยายามโน้มน้าวฉันว่าพระโมฮัมหมัดคือพระศาสดาพระองค์หนึ่งด้วยแล้วละก็ฉันจะไม่มีทางเชื่อตามอย่างเด็ดขาด"

อคติของฉันที่ต่อต้านมุสลิมรุนแรงมาก จนสุดท้ายฉันตัดสินใจจะละทิ้งพระบาฮาอุลลาห์และศาสนาของพระองค์ ดีเสียกว่าจะให้ยอมรับพระศาสดาของอิสลาม เพราะเหตุนี้ฉันจึงได้มาพบกับอัब्ดุล กานี "ทำไมพ่อหนุ่มจึงรู้สึกยุ่งยากใจที่จะยอมรับพระศาสดาโมฮัมหมัดว่าเป็นพระศาสดาที่แท้จริง?" เขากลามฉันและตามมาด้วยการสนทนาอันยาวนาน เขาบอกว่าคำสอนที่พระศาสนทูตของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของนามาสามารถเปรียบได้กับน้ำหล่อเลี้ยงชีวิตของทะเลสาบอันบริสุทธิ์ที่น้ำในทะเลสาบที่ใส แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปผู้คนที่ใช้น้ำนั้นทำให้มันสกปรก บ้างก็เอาถังจ้วงตักลงไป บ้างก็ใช้มือและคนอื่นๆ ใช้เสื้อผ้าที่เปรอะเปื้อนสกปรก ซึ่งในที่สุดน้ำก็จะเปลี่ยนสีและมีกลิ่นและสูญเสียพลังชีวิตของมัน การตักน้ำนั้นเข้าไปก็จะทำให้เกิดโรคได้ "เพราะเหตุนี้" อัब्ดุล กานีเล่าต่อ "พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจึงส่งผู้นำชาวสารมาทำให้ศาสนาของพระองค์บริสุทธิ์ขึ้นมาอีกเป็นระยะๆ และทำให้เป็นแหล่งจิตวิญญาณขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ผู้คนได้ใช้ไปในทางที่ผิดและฉ้อฉลเพื่อประโยชน์แก่พวกเขาเอง "แต่ฉันจะแน่ใจได้อย่างไร" ฉันถามเขา "ว่าคำสอนของพระโมฮัมหมัดเป็นสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์เมื่อตอนที่พระองค์นำศาสนานั้นมา "มีวิธีเดียวที่จะค้นหาความจริงได้" อัब्ดุล กานีพูด "นั่นคือการละทิ้งอคติ สลัดความคิดที่มีต่อคนมุสลิมที่มีอยู่ในตอนนี้ และอ่านคำสอนของพระโมฮัมหมัดที่จารึกไว้ในคัมภีร์โกรอ่าน" "ฉันอ่านภาษาอารบิกไม่ได้" ฉันบอกแก่เขา "และคัมภีร์โกรอ่านไม่ได้แปลเป็นภาษาเปอร์เซีย" "ถ้าหากคุณมีความจริงใจในการค้นคว้าหาความจริงว่ามีคำสอนอะไรอยู่ในคัมภีร์โกรอ่านบ้าง" อัब्ดุล กานีบอกฉัน "ฉันพร้อมที่จะอ่านด้วยกันกับคุณ"

ฉันเริ่มต้นศึกษาคัมภีร์โกรอ่านกับอัब्ดุล กานีทุกๆ วัน เราใช้เวลาถึงสองปีจึงจบได้ และเมื่อถึงเวลานั้นฉันยอมรับว่าหัวใจของฉันถูกพิชิตโดยพระศาสดาของศาสนาอิสลามแล้ว ดังนั้นฉันจึงไม่มีความตะขิดตะขวงใจอีกต่อไปที่จะเป็นบาไฮ แต่เพื่อนบ้านของฉันที่เป็นมุสลิมรู้สึกผิดหวังในตัวฉันมาก

8. การประหัตประหารที่เมืองยาซด์ (Persecutions in Yazd)

ท่ามกลางไอระ้อนระอุของตอนเที่ยงวันหนึ่ง คนจำนวนนับหมื่นได้รวมตัวกันที่จัตุรัสสาธารณะของเมืองยาซด์ ขณะที่คนอื่นๆ ร่วมในการเช่นฆ่าและปล้นบ้านของบาไฮในทุกๆ ตำบลของเมืองนั้น คนบาไฮในเมืองนั้นไม่รู้ตัวมาก่อนและไม่มีทางที่จะหลบหนีไปไหนได้ เด็กรๆ และผู้หญิงพยายามหาที่ซ่อนเท่าที่จะหาได้ทัน เช่นในห้องเก็บของ ใต้ถุนอาคาร ในบ่อ คู และท่อน้ำ พวกเขา รู้สึกเหมือนได้ตายไปแล้วครั้งหนึ่งด้วยความกลัวเพราะได้ยินเสียงกล่าวอาฆาตและเสียงร้องอันแปลกประหลาดอยู่รอบๆ ตัวพวกเขา

ทันใดนั้น การเข่นฆ่าได้ค่อยๆ เพลาลงและทุกคนรีบรุดไปที่จวนผู้ว่าราชการจังหวัด มีคนนำความไปแจ้งกับนักบวชของเมืองนั้นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดได้ให้มุลลา กานีพักหลบภัยอยู่ในจวนของเขา ด้วยความบ้ำคลั่งต่อชาวที่ได้อรับมา พวกนักบวชได้เรียกพวกมุสลิมมาล้อมสถานที่นั้นเอาไว้และเตรียมพร้อมที่จะบุกเข้าไปหากว่าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ยอมส่งตัวอัब्ดุล กานีคืนให้พวกเขา

ผู้คนหลายพันคนได้รุดไปยังที่เกิดเหตุและได้ล้อมจวนผู้ว่าราชการจังหวัดไว้ทุกด้าน ขณะที่กลุ่มผู้หญิงเฝ้าดูอยู่บนหลังคารอบๆ เสียงหวีดร้องและเสียงตะโกนโหวกเหวกและคำทอของผู้ชายที่อยู่ข้างล่าง ผู้ว่าราชการจังหวัดกลัวอิทธิพลของนักบวชและอำนาจของฝูงชนเป็นอย่างมาก เขาได้รับออกไปยืนยันกับพวกเขาว่าอัब्ดุล กานีไม่ได้เข้ามาในเมืองนี้ ถึงแม้ว่าเขาจะพำนักอยู่ยาวนานเป็นชั่วโมงๆ แต่ฝูงชนก็ไม่ยอมเชื่อ ทำให้เขาจำต้องขอความช่วยเหลือจากนักบวชโดยตรง

เหตุการณ์นี้ได้ดึงความสนใจของชาวเมืองยาศ์ดตั้งแต่ตอนเที่ยงวันจนถึงตอนค่ำและได้ทำให้บาไฮจำนวนมากมีโอกาสรอดชีวิตจากการตกเป็นเหยื่อความตายในวันนั้น

ที่จริงแล้ว ในวันนั้นอัब्ดุล กานีได้พักอยู่ที่บ้านเพื่อนชาวอังกฤษ เมื่อเขาได้รับทราบว่ามีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นภายนอก เจ้าของบ้านได้ขอร้องให้เขารับออกจากบ้านไปก่อน เพราะพวกเขากลัวอันตรายจะมาถึงตัวเองด้วยหากคนพวกนั้นรู้ว่าคนที่พวกเขากำลังตามล่าตัวอยู่ที่บ้านหลังนั้น อัब्ดุล กานีซึ่งอยู่ในสภาพอ่อนแอเพราะขณะนั้นอายุก็ย่างเจ็ดสิบปีแล้ว เขาได้ให้คำยืนยันกับเจ้าของบ้านว่าเขาจะไม่ให้อันตรายใดๆ เกิดขึ้นกับพวกเขาตามที่กังวลเลย เขาขอที่จะพักอยู่ในบ้านต่อเพื่อดูท่าทีก่อนจนมีเหตุผลพอว่าฝูงชนพวกนั้นกำลังสงสัยว่าเขาอยู่ที่นั่น เขาจึงจะออกไปและยอมให้พวกเขาข้ามถนนข้างนอกบ้าน ซึ่งจะไม่นำอันตรายใดๆ มาให้เจ้าของบ้านเลย เจ้าของบ้านรู้สึกลังเลต่อคำร้องขอของเขา "คุณควรจะบอกเลิกศาสนานั้นเสีย" สตรีเจ้าของบ้านแนะนำ "เพื่ออะไรคุณจึงต้องทนทุกข์ทรมานกับการถูกล่าเอาชีวิตทุกแห่งหนที่คุณไป" "คุณลืมเรื่องของปีเตอร์และพอลเสียแล้วหรือ" อัब्ดุล กานีตอบเธอ "ผู้ยอมรับองค์พระเยซูคริสต์ในระยะแรกก็ได้รับการกระทำแบบเดียวกันนี้จากคนในยุคนั้นเหมือนกันมิใช่หรือ"

อัब्ดุล กานีนั่งอยู่ที่ข้างประตูบ้านด้านใน เตรียมพร้อมที่จะออกไปทันทีถ้าได้ยินเสียงคนพวกนั้นกำลังมุ่งตรงมายังบ้านหลังนี้ พระอาทิตย์ล่วงลับขอบฟ้าพร้อมได้ยินเสียงดังของกลุ่มชายฉกรรจ์มุ่งตรงมาทางนั้น อัब्ดุล กานีได้เห็น

ไปกล่าวอ่าลาลูกๆ และกล่าวขอขอบคุณต่อเจ้าของบ้านที่ให้ที่รับรองและเตรียมตัวจะออกไปเผชิญหน้า แต่เสียงดังบนถนนนั้นค่อยๆ ลดลงขณะที่คนพวกนั้นผ่านชอยนั้นไปโดยไม่ได้แวะเข้ามาแต่อย่างใด

อัब्ดุล กานีนั่งลงรอดต่อไปอีก ความเสียใจของครอบครัวของเขาและความกังวลของเจ้าของบ้าน ในตอนนี้จึงไม่มีจุดสิ้นสุด ในไม่ช้าหลังจากนั้นได้ยินเสียงผู้คนกลุ่มใหญ่ เสียงนั้นใกล้เข้ามาเรื่อยๆ คราวนี้มีจำนวนมากโขทีเดียว เสียงโห่ร้องเกรี้ยวกราวของพวกเขา ก็ก่อให้เกิดเสียงระทึกและพื้นดินสั่นสะเทือนจากการเหยียบย่ำเมื่อพวกเขาใกล้เข้ามา อัब्ดุล กานีรีบเปิดประตูแล้วก้าวออกไปข้างนอก แต่เขาต้องแปลกใจอย่างมากเมื่อผู้คนตรงไปที่บ้านหลังถัดไปซึ่งเป็นบ้านของบาไฮฮ์อีกคน แต่ไม่พบเขาอยู่ที่บ้าน พวกเขาจึงได้รื้อเอาข้าวของแล้วจากไป

เพื่อนชาวอังกฤษของอัब्ดุล กานีปฏิบัติเสฐที่จะให้ความช่วยเหลือใดๆ ต่อเขาอีกต่อไป ชายชราพร้อมบุตรเขยที่ยืนกรานที่จะไปกับเขาให้ได้จึงได้ออกจากบ้านด้วยความหวังว่าจะหนีออกจากเมืองนี้ไปก่อนที่จะรุ่งสาง โชคดีที่ไม่มีใครจำพวกเขาได้ในความมืดมิดของยามราตรีนั้น พวกเขาจึงหลบออกจากเมืองยาร์ฮัดไปได้

ด้วยความชราและอ่อนแรง อัब्ดุล กานีไม่สามารถเดินเร็วๆ ได้และช่วงกลางคืนของฤดูร้อนก็ช่างสั้น พวกเขาจะหาทางออกไปหาที่หลบภัยได้หรือขณะที่แสงเงินแสงทองจับขอบฟ้าในตอนเช้าตรู่แล้ว พวกเขามองเห็นเงาลางๆ ของหมู่บ้านหนึ่งใกล้ๆ นั่นก็จำได้ ชายหนุ่มได้รีบมุ่งตรงไปที่หมู่บ้านก่อนเพื่อที่จะดูว่าจะขอพักกับเพื่อนชาวโซโรแอสเตรียนที่เขารู้จักได้หรือไม่ ถึงแม้ว่าชายคนนี้จะยินดีช่วยเหลือ แต่เขาก็ยังกลัวที่จะให้มาพักอยู่ในบ้านด้วย เขาได้นำอัब्ดุล กานีและบุตรเขยไปพักในสวนซึ่งมีกำแพงล้อมรอบสวนนี้อยู่ห่างจากบ้านของเขาออกไปแต่ไม่มีเพิงพักหลบร้อนได้เลย แต่เขหวังว่าคงจะทำให้สามารถรอดพ้นจากสายตาผู้คนไปได้ในวันนั้น

อัब्ดุล กานี และบุตรเขยถูกปล่อยให้อยู่ในสวนนั้นโดยไม่ได้กินอาหารและดื่มน้ำเลยท่ามกลางแสงแดดแผดร้อนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วโมง ในตอนกลางคืนในขณะที่พวกเขาเกือบจะสิ้นใจตายเพราะขาดน้ำและอาหารเป็นเวลานาน พวกเขาก็ได้รับอาหารเพื่อประทังชีวิตเพียงเล็กน้อยจากชายสองคนที่เจ้าของสวนให้มาส่งข่าวว่าให้ทั้งสองพ่อลูกรีบออกจากหมู่บ้านไปขณะที่ยังมีอดอยู่ ซึ่งพวกเขาพบว่าจะทำแบบนั้นได้ยากมาก ไม่ใช่เพราะว่า อัब्ดุล กานีอ่อนเปลี้ยเกินไปที่จะเดินเท้าต่อไปได้เท่านั้น แต่พวกเขาไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน ในที่สุดพวกเขาได้ขอร้องเพื่อนให้อนุญาตให้พวกเขาอยู่ต่อไป

อัปดุล กานีรอดชีวิตจากความทรمانจากประกายแดดที่แผดเผาระหว่างช่วงฤดูร้อนที่ยาวนานเหล่านั้นและความปวดทรمانในการที่ต้องนอนบนดินร่อยไถหยาบๆ ในยามค่ำคืน เขาได้อาศัยอยู่ในสวนนั้นถึงสามสิบเก้าวัน ไม่ว่าความหิวกระหาย การถูกตามล่าเอาชีวิตหรือการทรمانที่เขาได้รับจากน้ำมือศัตรูไม่สามารถทำให้ความลึกซึ้งต่อศาสนาของเขาลดน้อยลงได้ เขาได้ผ่านพ้นความยุ่งยากมาได้และเสียชีวิตลงด้วยความชราหลายปีหลังจากนั้น โดยท่านผู้นี้ได้รับใช้ศาสนาอย่างต่อเนื่องจนวาระสุดท้ายของชีวิต

9. อภิชาตบุตร (A Noble Son)

มุลลา อัปดุล กานี มีบุตรชายอายุสิบห้าปีชื่อ อัปดุลคาลิก ซึ่งอยู่กับเขาที่บ้านเพื่อนคนอังกฤษที่เมืองยาร์ซัดขณะเกิดเหตุการณ์ในวันนั้นด้วย เขาเป็นที่ชื่นชอบของทุกคนที่รู้จักเขา แม้แต่เจ้าของบ้านก็เป็นห่วงในความปลอดภัยของเขาและไม่ให้เขาออกเดินทางไปพร้อมกับพ่อในคืนนั้น เช้าวันต่อมา แพทย์ชาวอังกฤษได้ชวนอัปดุลคาลิกไปพักที่บ้านของเขาเองเพราะความห่วงใย และเขาจะให้พักอยู่ด้วยจนกว่าความวุ่นวายในเมืองยาร์ซัดจะสิ้นสุดลง

อย่างไรก็ตาม ภายในวันเดียวกันนั้น แพทย์ผู้นั้น ได้รับข่าวจากผู้ว่าราชการจังหวัดผ่านข้าราชการชาว อังกฤษอีกผู้หนึ่งว่าให้เขาคิดทบทวนให้ดี และมีประกาศเตือนชาวต่างประเทศในเมืองนั้นไม่ให้รับคนบาไฮไว้ในบ้าน ถ้าหากมีคนมุสลิมทราบว่ามีคนบาไฮซ่อนอยู่ในบ้านแล้วอาจมีเหตุร้ายเกิดขึ้น ผู้ว่าราชการจังหวัดก็จะไม่รับผิดชอบ “แม้ว่าคุณสงสัยว่าคนรับใช้ในบ้านของคุณนับถือศาสนา” ผู้ว่าฯ ย้ำ “คุณจะต้องไล่เขาออกจากบ้านให้ไปเผชิญโชคบนถนนเอาเอง”

นายแพทย์ผู้นั้นกังวลใจเป็นอย่างมากและนักบวชที่ถือสาส์นมาขอให้อัปดุลคาลิกปฏิเสธพระศาสนาองค์นี้เสียเพื่อป้องกันชีวิตของเขาเอง “ผมจะไม่ทำอย่างนั้นโดยเด็ดขาด” เขาตอบโดยไม่ลังเล “ผมยอมถูกฆ่าเสียยังจะดีกว่า” “ถ้าอย่างนั้น” เจ้าของบ้านพูดขึ้นด้วยความอึดอัดใจ “ฉันคิดว่าคงไม่สามารถให้เธออยู่ที่นี้อีกต่อไปได้ เพราะตัวฉันเองก็ตกอยู่ในห่วงอันตราย” อัปดุลคาลิกได้รับเงินที่เจ้าของบ้านให้มาจำนวนหนึ่งและเดินทางออกจากบ้านในคืนนั้นเอง

เขายังไม่รู้เลยว่าจะมุ่งหน้าไปทางไหนดี เด็กหนุ่มเริ่มเดินทางออกจากเมืองด้วยความหวังใจว่าเมื่อท้องฟ้าสว่างแล้วจะมีคนจำเขาได้ขณะที่ยังอยู่ระหว่างทาง แต่ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครจำเขาได้แต่เขาจะไปไหนดี เขาครุ่นคิดจะมีใครในหมู่บ้านรอบๆ เมืองยาร์ซัดที่จะให้ที่พักพิงกับเขาได้บ้าง หรือแม้แต่

จะให้อาหารและน้ำ ในเมื่อคนแปลกหน้าทุกคนจะถูกสงสัยไว้ก่อนแล้วว่าเป็น
บาไฮที่หนีมาจากในเมือง

ทันใดนั้นเท้าของเขาได้ไปสะดุดสายไฟและล้มลง พวกคนงานซึ่งกำลังนอน
หลับอยู่ใกล้บริเวณนั้นได้ยินเข้าและพบตัวเขา “แกเป็นใครกัน มาทำอะไรอยู่
ที่นี่ยามค่าคืนแบบนี้” พวกเขาซัก อับดุลคาลิกบอกว่าเขากำลังไปทำธุระให้
แพทย์ชาวอังกฤษผู้หนึ่ง “แกโกหก” พวกเขาแย้ง “แกคงเป็นหนึ่งในบาไฮ
พวกนั้นที่กำลังหลบหนีใช่ไหม” อับดุลคาลิกไม่ได้ตอบปฏิเสธแต่อย่างใด
และเขาเตรียมตัวพร้อมที่จะตายในตอนนั้น แต่อย่างไรก็ตามคนพวกนั้นไม่ได้
ฆ่าเขา กลับให้เขาพักอยู่ที่นั่นจนรุ่งเช้าและให้เขาเดินทางต่อไปได้ แต่พวก
เขาได้ถอดแหวนจากนิ้วของอับดุลคาลิก ที่พ่อของเขาได้ถอดจากนิ้วตัวเอง
สวมให้เขาก่อนจากกัน วันรุ่งขึ้นเด็กชายผู้มีเมตตาได้อำนาจส่วนหนึ่งให้
คนงานพวกนั้นด้วย ก่อนที่เขาจะออกเดินทางเผชิญกับความเปล่าเปลี่ยวโดย
ลำพังต่อไป

เมื่อเขาออกเดินทางจากที่นั่นมาได้ระยะหนึ่ง คนงานคนหนึ่งได้ตามเขามา
ทันและเสนอกับเขาว่า “ฉันจะช่วยให้แกซ่อนตัวในบ้านเจ้านายฉันก่อน แกจะ
จ่ายได้เท่าไร ฉันจะได้เอาไปให้เขา” อับดุลคาลิกได้อำนาจที่เขาถืออยู่ให้ไป
“นี่คือเงินทั้งหมดที่ฉันจ่ายให้ได้” ชายผู้นั้นได้บอกให้เขานั่งรอจนกว่าเขาจะ
กลับมา

อับดุลคาลิกได้นั่งรออยู่บนโซดหินนั้นเป็นเวลานาน เด็กหนุ่มนั่งอยู่กลาง
แสงแดดที่ร้อนขึ้นเรื่อยๆ และไม่แน่ใจว่าเขาจะนั่งทนร้อนอยู่ที่นั่นได้อีกนาน
แค่ไหน หลังจากหลายชั่วโมงแห่งความทรมานผ่านไป เขาแน่ใจว่าชายคน
นั้นไม่กลับมาอีกแน่นอน เขาจึงลุกขึ้นและเดินทางต่อไปด้วยความอึดโรย

ในไม่ช้าเขาก็พบกับชาวโซโรแอสเตรียนคนหนึ่งซึ่งเห็นเด็กชายที่น่าสงสาร
อยู่ภายใต้แดดร้อน จึงได้ซักถามว่าเขาจะไปไหน อับดุลคาลิกหวังว่าชายผู้
นั้นอาจจะช่วยเขาได้ จึงได้ตอบไปว่า “ฉันพยายามจะหนีออกจากเมืองแต่ไม่
ทราบว่าจะไปที่ไหนดี คุณพอจะรู้ไหมว่าฉันจะหลบซ่อนตัวที่ไหนได้?” แต่
ชาวโซโรแอสเตรียนคนนั้นไม่ได้เอ่ยปากช่วยเหลือใดๆ เขาจึงเดินทางต่อไป

ถึงตอนนี้อับดุลคาลิกคิดว่าเขาคงจะเสียชีวิตเพราะกระหายน้ำมาก หากเขา
ยังไม่สามารถหาน้ำมาดื่มได้อีก บังเอิญ เขาได้พบชายชราใจเมตตาคนหนึ่ง
ได้ให้ผักที่มีน้ำมากชนิดหนึ่งแก่เขาและได้สอบถามเด็กหนุ่มจนทราบถึง
ความทุกข์ยากของเขา เขาจึงพาเด็กหนุ่มมาที่บ้านที่อยู่ในหมู่บ้านใกล้ๆ นั้น

ชายชราที่มีฐานะที่ต้องเข้าไปในเมืองในตอนเย็นวันนั้น แต่เขาต้องตกอยู่ในความหวุ่นวิตกเมื่อได้ยินเสียงผู้คนโห่ร้องและตะโกนบอกชาวเมืองยาร์ชด์และเขตรอบๆ ว่า “ทางคณะนักบวชผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งเมืองยาร์ชด์ให้ประกาศว่า” ชายคนหนึ่งร้องป่าวขึ้น “ผู้ใดก็ตามที่กล้าขึ้นให้ที่หลบภัยแก่พวกบาป ไม่ว่าในเขตตัวเมืองหรือหมู่บ้านรอบนอก ทรัพย์สินของคนผู้นั้นจะถูกริบและบ้านของเขาจะถูกพังราบลงกับพื้นดิน”

ชายชราผู้นำสงสารได้รับกลับมายังหมู่บ้านของเขาด้วยความสั่นกลัวและขอให้อับลคาลิกออกจากบ้านของเขาไปเสีย “ขอให้ฉันได้พักอยู่ด้วยสักคืนเถิด” เด็กชายขอร้อง “แล้วฉันจะไปในตอนเช้า” ชายชราปลุกเขาให้ตื่นในตอนเช้าตรู่พร้อมบอกให้เขาไปหลบซ่อนตัวในซากปรักหักพังใกล้ๆ หมู่บ้าน อับลคาลิกได้เอาเงินที่พอมือเหลืออยู่ทั้งหมดมอบให้แก่ชายชราก่อนที่จะเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในซากหักพังนั้น

อีกครั้งหนึ่งที่เขาต้องอยู่ในสภาพที่ร้อนอบอ้าวโดยปราศจากน้ำและอาหาร ยิ่งเวลาผ่านไปนานขึ้นเขาก็ยิ่งกระหายน้ำมากขึ้น เขาแน่ใจว่าเขาไม่สามารถที่จะทนอยู่ในสภาพนี้ได้อีกต่อไป จะเป็นจะตายอะไรก็ช่าง แต่คงยังดีกว่ายอมให้ถูกอบอยู่ในไอร้อนของทะเลทรายอย่างนี้ ถ้าแม้ว่าเขาถูกกลุ่มชนที่โหดร้ายพวกนั้นฆ่าตาย มันก็คงตายได้ไววกว่าการตายด้วยวิธีนี้ เขาจึงตัดสินใจกลับไปยังเมืองยาร์ชด์และเตรียมพร้อมเพื่อพบกับชะตากรรมนี้

ในเมืองยาร์ชด์ แม่ที่อยู่กับความเศร้าสลดและจิตใจที่ร้อนรุ่มกังวลหลังจากที่สามีชราภาพพร้อมบุตรเขยเดินออกไปตามถนนที่เต็มไปด้วยฝูงชนที่กระหายเลือดพวกเขา ไม่มีข่าวคราวใดๆ ของพวกเขามาถึงเธอเลย เธอยังสงสัยอยู่ว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่หรือถูกสับเป็นชิ้นๆ โดยศัตรูที่ปราศจากความปรานีพวกนั้นไปแล้ว เธอยังคงหวังอยู่ว่าลูกชายของเธอคืออับลคาลิก คงจะหลบอยู่ในบ้านของแพทย์ชาวอังกฤษผู้นั้นอย่างปลอดภัย แต่มาบัดนี้เธอทราบแล้วว่าเขาเองก็ต้องออกไปเสี่ยงชีวิตบนท้องถนนเช่นกัน “ท่านมีใจทำอย่างนั้นได้อย่างไรกัน” เธอเอ่ยปากถามนายแพทย์ผู้นั้น “ที่ปลั่งใสเด็กที่ไม่ประสีประสาที่ทุมความไว้วางใจทั้งหมดไว้กับท่านและขอหลบภัยอยู่ภายใต้หลังคาบ้านของท่าน ทำไมท่านไม่ปล่อยให้เขาถูกฆ่าเสียนี้เลย อย่างน้อยฉันก็จะได้มีโอกาสจัดการฝังศพเขาและร้องไห้เหนือหลุมฝังศพของเขาได้ เดียวนี้ฉันเหมือนคนที่ตายวันละร้อยครั้ง โดยไม่รู้ว่าเขาได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัสอย่างไรและร่างกายอันเปลาเปเลียวของเขาอยู่ที่ไหน”

นายแพทย์ผู้นั้นรู้สึกหวั่นไหวเมื่อเห็นความโศกสลดของเธอและหวังว่าเขาจะสืบหาข่าวคราวของลูกชายของเธอมาบอกแก่เธอได้ แต่ไม่มีใครทราบ

ตอนนี้ अबดุลคาลิกอยู่ที่ไหนและเขาเป็นอย่างไรบ้าง และหลังจากอยู่กับความตึงเครียดถึงสองวัน นายแพทย์ผู้นั้นก็ได้เห็น अबดุลคาลิกพารา่งที่เกือบหมดลมหายใจของเขามาที่โรงพยาบาล เขารู้สึกดีใจมากที่พบเด็กชายอีกครั้งหนึ่ง โดยชมความกล้าที่ว่าคนอาจจะเห็นเขาเข้ามาที่โรงพยาบาลแห่งนี้ เขาได้ให้ความมั่นใจว่าเด็กหนุ่มจะได้รับการดูแลตามสมควรแล้วนำข่าวดีอันนี้ไปแจ้งแก่มารดาของเขา

เมื่อ अबดุลคาลิกฟื้นจากอาการที่เขาประสบอยู่ นายแพทย์คิดถึงการพาเขาไปพบนักบวชประจำเมืองยารซ์ดและขอให้รับรองว่าเขาไม่ใช่บาไฮ จึงควรได้รับการละเว้นไม่ถูกลงโทษ แต่เด็กชายผู้กล้าหาญไม่เห็นด้วย เขาได้รับรสชาติแล้วว่าชีวิตบาไฮเป็นอย่างไรและเขาก็ยังคงรักดีต่อศาสนาอย่างเหนียวแน่นต่อไป

10. คำพยากรณ์ที่เติมเต็ม (Prophecies Fulfilled)

หลังจากที่ได้ศึกษาคัมภีร์ของศาสนาโซโรแอสเตอร์แล้ว มุลลา บার্থราม เชื่อถึงการเสด็จมาของพระผู้ที่มีภักดิ์ของศาสนาต่างๆ ในอดีตได้ทำนายไว้ว่ามาถึงแล้ว เขาได้สอบถามทุกๆ คนที่ผ่านเข้ามาในหมู่บ้านของเขาเกี่ยวกับข่าวของโลกภายนอก ด้วยความหวังว่าเขาจะได้รับฟังข่าวดีเข้าสักวันซึ่งจะช่วยให้เขาจำสัญลักษณ์ของการเสด็จมาของพระผู้ทรงเป็นที่สัญญา แต่เวลาผ่านไปเนิ่นนานเขาก็ยังไม่ได้ยินข่าวสำคัญที่รอคอยเลย

วันหนึ่งเพื่อนบ้านของเขาซึ่งเพิ่งกลับมาจากในตัวเมืองได้บอกกับเขาว่ามีคนบาบีถูกฆ่าในเมืองยารซ์ดในวันนั้น "บาบีคืออะไร" มุลลา บার্থราม ถามขึ้นเพื่อนบ้านของเขาไม่แน่ใจ แต่เขาได้เล่าตามที่ได้ยินมา "พวกเขาก็เป็นคนนี่แหละ" เขาพูด "ซึ่งไบหน้าอาจดูขี้ดเหลืองเพราะคร่ำเคร่งกับการค้นคว้าหาความรู้มาก" ข้อมูลนี้ไม่ได้กระตุ้นความสนใจของมุลลา บার্থรามเท่าไรนัก ในไม่ช้าเขาก็ลืมเรื่องนี้ไปและมีเรื่องอื่นเข้ามาแทนที่และเขาก็ไม่ได้เก็บมาคิดมากนักเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้ยินมา

ในเวลาต่อมา ขณะที่มุลลา บার্থราม กำลังทำงานอยู่ในกรุงเตหะราน วันหนึ่งขณะที่เขากำลังพูดคุยเกี่ยวกับศาสนาอยู่กับกลุ่มเพื่อนซึ่งเขาหวังว่ามีความสนใจในศาสนาโซโรแอสเตอร์ ในบรรดาข้อพิสูจน์ของศาสนานี้มีเรื่องเกี่ยวกับพระโซโรแอสเตอร์ได้แสดงอภินิหารและการประหารพระองค์และสานุศิษย์ "การประหารที่ทารุณไม่ใช่ข้อพิสูจน์" เพื่อนของเขาแย้ง "แค่สองสามปีมานี้บาบีแปดสิบคนถูกเข่นฆ่าเพราะศาสนาของพวกเขา

ในเวลาแค่วันเดียวในย่านชุมชนแห่งหนึ่งของกรุงเทพฯ ในขณะที่ทุกคนทราบว่ามันไม่มีความจริงในสิ่งที่เขาเชื่อถืออยู่”

นี่เป็นครั้งที่สองที่มุลลา บำห์รามได้ยินเกี่ยวกับบาไฮและการที่พวกเขาถูกฆ่า ครั้งที่สามคือในคาซานในขณะที่เขาทำงานอยู่กับชายคนหนึ่งที่เขารักและชื่นชม วันหนึ่งชายคนนี้ได้รับจดหมายฉบับหนึ่งและเขาได้เปิดอ่านต่อหน้ามุลลา บำห์ราม เนื้อความในจดหมายนั้นนำมาซึ่งความเศร้าสลดมากจนเขาไม่สามารถปิดบังความรู้สึกเอาไว้ได้ มุลลา บำห์ราม จึงถามว่าอะไรที่เป็นเหตุผลที่ทำให้เขาเสียใจมากเช่นนั้น เพื่อนของเขาคนนั้นล้มเลิกที่จะบอกแต่ก็เชื่อใจว่าเขาสามารถไว้วางใจมุลลา บำห์ราม ได้จึงยอมบอกเขาว่ามีสิ่งที่น่าสังเกตสองอย่างว่า เมืองอิสฟาฮานซึ่งปกติรู้จักกันว่าเป็นเมืองที่ผู้คนมีความสุภาพนอบน้อมและดำรงชีวิตอยู่เยี่ยงนักบุญแต่กลับลุกขึ้นประท้วงประหารคนอื่นอย่างโหดเหี้ยมเพราะว่าพวกเขาเป็นบาไฮ มุลลา บำห์ราม รู้สึกสะเทือนใจต่อเรื่องนี้มาก ในตอนนี้เขาได้รับทราบแล้วว่าเพื่อนของเขาเองซึ่งเขาเชื่อว่าเป็นโซโรแอสเตรียนนั้นเป็นศาสนิกชนของศาสนาใหม่นี้เอง

มุลลา บำห์รามไม่สามารถจะนิ่งเฉยต่อเหตุการณ์ประท้วงประหารผู้ที่ยอมรับศาสนาใหม่ที่เขาได้รับรู้เป็นระยะๆ การค้นหาความจริงของเขาได้เริ่มขึ้นและปลุกเร้าความสนใจของเขาที่มีต่อศาสนาใหม่นั้น แต่เขาจะต้องกลับไปหมู่บ้านของเขาซึ่งอยู่ใกล้เมืองยาซด์เสียก่อนที่เขาจะได้รับความรู้เกี่ยวกับศาสนาใหม่ให้มากกว่านี้

ในเมืองยาซด์ มุลลา บำห์รามได้รู้จักครอบครัวหนึ่งซึ่งชื่อหัวโซเท่าจากเขาเมื่อไรก็ตามที่เขาเอาบรรทุกหลังลาไปขายที่ตลาด มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เขาได้รับเชิญให้เข้าไปพบกับคนในบ้านเพื่อนคนนี่คือมามลิมิ ครุบาไฮที่มีชื่อเสียงซึ่งถูกตัดสินให้ประหารชีวิตโดยผู้นำทางศาสนาของเมืองยาซด์ ตอนนี้เขาต้องอาศัยหลบซ่อนอยู่ชั้นใต้ดินของบ้านเพื่อนศาสนิกชนผู้หนึ่ง

ศัตรูของมามลิมิกำลังค้นหาตัวของเขาอยู่ในตัวเมืองและเขตรอบนอก แต่ถึงแม้จะตกอยู่ในภาวะอันตรายเช่นนี้ เขาก็ยังไม่ลดละที่จะสอนศาสนาในทุกครั้งที่มีโอกาส เจ้าของบ้านได้บอกเขาเกี่ยวกับชายหนุ่มโซโรแอสเตรียนที่ขายหัวโซเท่าและดูท่าทางเป็นคนฉลาดและจริงใจจึงวางแผนว่าจะเชิญเขา มาพบมามลิมิในสักวันหนึ่ง

มุลลา บำห์รามได้ย้อนกลับมาครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนาใหม่นี้ให้มากขึ้น เขาเริ่มฟังด้วยน้ำตาที่ไหลอาบสองแก้มขณะที่มามลิมิบอกเขาว่าพระศาสดาที่เป็นที่สัญญาของคัมภีร์ต่างๆ นั้นได้เสด็จมาเปิดเผย

พระองค์แล้ว “ที่นี่จะไม่มีน้ำตาอีกต่อไปแล้ว” มาลามีรีบอกแก่เขา “เรากำลังให้กระแสดความยินดีแห่งการเปิดเผยนำความปีติยินดีมาสู่มวลมนุษย์และก่อตั้งอาณาจักรพระผู้เป็นเจ้าขึ้นบนพื้นโลก” แต่มุลลา บำห์รามได้ถูกกระตุ้นโดยความรู้สึกซึ่งอยู่เหนือการควบคุมของเขาในขณะที่เขาจำได้ถึงความยิ่งใหญ่แห่งวันเวลาที่เขามีชีวิตอยู่

เหล่านี้คือเหตุการณ์ซึ่งทำให้มุลลา บำห์ราม โขโรแอสเตรียนในเมืองยาร์ดคนแรกซึ่งได้รับรู้เกี่ยวกับศาสนาใหม่นี้และได้ยอมรับด้วยความศรัทธาและมั่นคงยิ่ง

11. การเดินทางสู่เมืองยาร์ด (The Journey to Yazd)

มุลลา บำห์ราม กำลังเดินทางไปเมืองยาร์ดโดยลำพัง ระยะทางนั้นไกลและเปลี่ยว ในระหว่างทางหลายกิโลเมตรนั้นไม่มีอะไรที่น่าดูนอกจากทะเลทรายที่แห้งแล้ง แต่มุลลา บำห์ราม ยังรู้สึกดีที่เขายังมีลาขี่ไป ถ้าหากต้องเดินทางด้วยเท้าแล้วจะทำให้ความยากลำบากเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า

มุลลา บำห์ราม ยังคงครุ่นคิดอยู่ว่าทำอย่างไรจึงจะส่งข่าวการกลับบ้านของเขาให้กับคนทางบ้านได้รู้ เขาต้องจากบ้านมาเกือบหนึ่งปีเพื่อรักษาชีวิตของเขาไว้ เมื่อนักบวชสองคนที่เคยสั่งให้เขานำบาไฮของเมืองนั้นเสียชีวิตลงอย่างกะทันหัน ชาวลือได้แพร่กระจายออกไปว่าการตายนี้เป็นเพราะเวทมนต์ของมุลลา บำห์ราม

ในฐานะที่เป็นโขโรแอสเตรียนคนแรกของเมืองยาร์ดที่ยอมรับศาสนา มุลลา บำห์รามจึงมีศัตรูที่เป็นชาวโขโรแอสเตรียนเองและชาวมุสลิมอยู่ก่อนแล้ว นี่เป็นเพราะความกล้าหาญในการประกาศศาสนาใหม่นี้ของเขาทำให้สามารถดึงดูดผู้สนใจจำนวนมากมาสู่ศาสนาได้ เมื่อนักบวชผู้สูงศักดิ์ได้เสียชีวิตลงอย่างกะทันหันถึงสองราย จึงมีการวิตกกังวามุลลา บำห์รามและบาไฮที่มีชื่อเสียงคนอื่นๆ จึงตกอยู่ในภาวะอันตรายหากยังคงอยู่ในเมืองนี้ต่อไปเพราะจะเป็นการเผชิญหน้ากับผู้คนที่คลุ้มคลั่งและโหดร้ายพวกนั้น

มุลลา บำห์รามได้เดินทางไปยังอินเดีย ซึ่งที่นั่นเขาได้รับความสำเร็จในการเผยแพร่วรรณศาสนาให้ชาวโขโร-แอสเตรียนก่อนที่จะได้รับสาส์นจากพระบาฮาอุลลาห์ให้เดินทางกลับเปอร์เซีย ตอนนี้อยู่ในระหว่างเดินทางกลับสู่เมืองยาร์ดพร้อมด้วยข่าวของสำคัญและทรัพย์สินทางโลกบรรจุใส่ถุงบรรจุไว้บนหลังลา

มุลลา บำห์รามคิดทบทวนถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตและสงสัยว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นอีกในอนาคต เขารับรู้และคาดเดาได้น้อยมากถึงสิ่งที่จะต้องเผชิญในภายหน้า และเขาก็พบเข้าจนได้คือโจรสองคนเข้ามาประชิดเขา สั่งให้เขาลงจากหลังลา เอาข้าวของที่เขามีอยู่รวมทั้งเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่อยู่ไปเกือบหมดเหลือแต่เสื้อผ้าปกปิดร่างกายไว้ให้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

โดยที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าเขาจะได้พบกับเหตุการณ์แบบนี้ มุลลา บำห์รามได้มอบกายถวายตัวเขาให้อยู่ในพระประสงค์ของพระเจ้าและเป็นเจ้าและได้เดินทางต่อไปด้วยเท้าเปล่า เขาเดินไปได้ระยะทางไกลพอสมควรทีเดียวเมื่อมีเสียงคนทะเลาะกันดังมาจากด้านหลังของเขา เมื่อเขามองกลับไปก็เห็นโจรสองคนนั้นกำลังต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย เขาจึงเดินกลับไปเพื่อจะถามว่ามีปัญหาอะไรกัน และก็ได้รับความว่าทั้งสองคนไม่สามารถจะตกลงกันได้ เรื่องส่วนแบ่งที่เพิ่งปล้นไปได้ “พอหนุ่มทั้งสอง” มุลลา บำห์รามเอ่ยขึ้น “ฉันขอให้เธอทั้งสองหยุดวิวาทกันเสียที เพราะฉันรู้ดีว่าของชิ้นไหนมีค่าเท่าไร ถ้าอนุญาตฉันจะแบ่งให้อย่างยุติธรรม”

โจรทั้งสองเห็นด้วยกับความคิดนี้ มุลลา บำห์รามจึงได้แบ่งสิ่งของออกเป็นสองส่วนและทำความพอใจให้กับโจรทั้งสอง ของสองอย่างสุดท้ายที่จะต้องแบ่งคือลาและอานสำหรับรอนั่ง “พอหนุ่มทั้งสอง” มุลลา บำห์รามกล่าวขึ้น “ฉันคิดว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะแบ่งของสองสิ่งนี้ออกเท่าๆ กัน เพราะถ้าใครได้รับอานลาไปก็จะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ฉันจึงขอแนะนำให้ยกสิ่งนี้ให้ฉันเป็นค่าช่วยเหลือ”

โจรทั้งสองคิดว่าข้อเสนอ นั้นเป็นทางออกที่ดี จึงยกลาพร้อมอานคืนให้มุลลา บำห์รามใช้ขี่เดินทางในระยะทางที่เหลือต่อไป

12. มิตรของบำห์ราม (Bahrám's Companion)

ในคืนวันหนึ่ง มุลลา บำห์รามได้ฝันว่ามีชายผู้สูงส่งและน่าเคารพสองคนมาหาเขา จากผ้าคลุมศีรษะสีเขียวของพวกเขา ทำให้ทราบได้ว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายของพระศาสดาโมฮัมหมัด และในขณะที่พวกเขาก้าวข้ามธรณีประตูเข้ามา พวกเขาเอ่ยปากพูดคุยกันว่า “เราสองคนชื่อเนย์เยอร์และสินา

เช้าวันต่อมา มุลลา บำห์รามได้ออกไปทำงานอยู่ในทุ่งเมื่อเนย์เยอร์และสินามาถึงหมู่บ้าน พวกเขาได้หนีภัยมาจากอิสฟาฮานและไม่สามารถจะหาที่ที่ปลอดภัยในเมืองยาร์ซัดได้ จึงได้มาขอพักอยู่กับมุลลา บำห์รามเป็นการชั่วคราวจนกระทั่งสามารถเดินทางต่อไปได้อีก

เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู ภรรยาของมุลลา บำห์รามได้มาเปิดให้ เธอเป็นโซโรแอสเตรียนที่เคร่งครัดมากและไม่สามารเปิดใจทศนาอื่นได้ในขณะที่สามีของเธอยังคงผูกมิตรกับคนทุกศาสนาได้เมื่อเป็นบาไฮแล้วความจริงแล้วเธอออกจะไม่เห็นด้วยหรือยอมรับต่อการที่สามีเปลี่ยนความเชื่อในศาสนาเดิมได้น้อยมาก เธอก็ไม่ละโอกาสที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกของเธอออกมาอย่างเปิดเผย ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของเขามีความลำบากมากยิ่งขึ้น เมื่อเธอมองดูผู้มาเยือนสองคนนี้ด้วยสายตาที่สำรวจตรวจตราแล้วก็ปิดประตูใส่หน้าพวกเขา เธอไม่สามารถทำอะไรที่ดีกว่านี้ได้กับคนที่มิใช่พวกศิระษะสีเขียว "นี่ไม่ใช่บ้านของบำนห์ราม" โดยที่เธอเดาถูกว่าพวกเขาจะมาหาใคร

เนย์เยอร์และสินาต้องเดินออกจากที่นั่นมาด้วยหัวใจที่หนักอึ้งและเฝ้าครุ่นคิดว่าพวกเขาจะไปไหนดี ในขณะที่กำลังเดินทางกลับออกมาจากหมู่บ้านนั้นมุลลา บำนห์รามซึ่งกำลังเดินทางกลับบ้านเห็นพวกเขาก็จำได้ว่าเป็นชายสองคนที่เห็นในฝันนั่นเอง เขาจึงเดินตรงเข้าไปหาและถามขึ้นว่า "ท่านทั้งสองคือเนย์เยอร์และสินาใช่ไหม?" "ใช่แล้ว" สองพี่น้องตอบด้วยความฉงน "แล้วท่านคือมุลลา บำนห์รามใช่หรือไม่?" มุลลา บำนห์รามโอบกอดพวกเขาด้วยความนอบน้อม เชิญพวกเขากลับบ้านเพื่อเชิญไปพักที่บ้านของเขา พี่น้องทั้งสองทราบดีว่าคงไม่เป็นที่ต้อนรับของสตรีเจ้าของบ้าน พวกเขาจึงครุ่นคิดอย่างหนักว่าจะตอบรับคำเชิญดีหรือไม่ ขณะเดียวกัน มุลลา บำนห์รามก็ได้พบว่าภรรยาของเขาได้แสดงออกต่อแขกผู้มีเกียรติทั้งสองของเขาอย่างไร เขาจะหมดความอดทนและรู้สึกโมโหมาก เขาลากเธอออกมาที่ประตูหน้าบ้านและบอกเธอให้กลับไปบ้านพ่อของเธอเสีย

เพื่อนของมุลลา บำนห์รามพยายามจะประนีประนอมเรื่องระหว่างเขาและภรรยา แต่มุลลา บำนห์รามได้ตัดสินใจแล้วว่าจะไม่อยู่ร่วมกับเธออีก หลังจากนั้นเขาก็ได้รับจดหมายจากพระอับลบาฮา จดหมายฉบับนั้นขึ้นต้นว่า "โอ บำนห์ราม นักโหราศาสตร์บอกว่าดาวอังคารเป็นดาวแห่งการทะเลาะวิวาทและอารมณ์ร้อน...." ทำให้มุลลา บำนห์รามใจอ่อนและยอมให้ภรรยาของเขากลับมาอยู่ด้วย แต่หล่อนก็ไม่เคยเปลี่ยนท่าทีของหล่อนที่มีต่อบาไฮเลย จนกระทั่งวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

ในบทสวดมนต์ที่แสนจะไพเราะบทหนึ่ง พระอับลบาฮาได้กล่าวถึงเธอผู้นี้ว่า ขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงอวยพรและประทานอภัยสำหรับ "มิตรของบำนห์ราม ผู้เป็นที่รักที่พระองค์ทรงหล่อขึ้นด้วยพระหัตถ์...."

13. เรื่องราวของอับบาส อาบาต (The Story of 'Abbás-Ábád)

การประทัดประหารบาไฮที่เมืองยาซด์ได้ดำเนินไปจนถึงจุดสูงสุด มีบาไฮถึงแปดสิบสี่คนถูกลากตัวออกไปที่ถนนและถูกรุมทำร้ายอย่างโหดเหี้ยมจนถึงตาย บ้านบาไฮหลายสิบหลังถูกจุดไฟเผา พวกผู้หญิงอยู่กับความเศร้าโศก เพราะการเสียชีวิตอย่างกะทันหันของสามี บุตร และพี่ชายของพวกเขา พวกเด็กๆ ไม่สามารถเข้าใจเหตุการณ์เลวร้ายที่ห้อมล้อมพวกเขาอยู่ได้ พวกเขาโผเข้าหาแม่ซึ่งหมดที่พึ่งเช่นกัน พวกเขาารู้เพียงแต่ว่าพ่อของพวกเขาได้ตายจากไปแล้วโดยไม่มีวันหวนกลับมาให้ได้พบหน้าได้อีก

พวกเขาตระหนักรู้ว่านี่เมามายกับเลือดที่พวกเขาได้ละเลงลงบนพื้นดินของเมืองยาซด์ และล่าเหยื่อของพวกเขาไปแล้วร้ายเลวอย่างต่อเนื่อง ถนนหนทางรอบตัวเมืองทุกด้านถูกปิดล้อมไว้อย่างแน่นหนาซึ่งบาไฮจะไม่สามารถหนีรอดไปได้เลย แต่ในเมืองนั้นเองยังมีผู้ที่จิตวิญญาณแห่งการเสียสละและยอมเสี่ยงตัวเองในการให้ที่ซ่อนตัวหลบภัยแก่บาไฮที่ชีวิตตกอยู่ในห้วงอันตราย

ข่าวของความไม่สงบที่เกิดขึ้นในเมืองได้กระจายไปตามหมู่บ้านต่างๆ โดยรอบอย่างรวดเร็ว บาไฮซึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเหล่านั้นก็รู้ดีว่าชีวิตของพวกเขาจะไม่ปลอดภัยเช่นกัน ในไม่ช้าพวกเขาตระหนักว่าเลือดเหล่านั้นก็ได้ยกพวกกันเข้าไปยังหมู่บ้านเหล่านั้น คนอื่นๆ ก็ได้ตามไปสันทัดกับคนพวกนี้เพื่อนำความทุกข์ทรมานที่ไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้ามายัดเยียดให้กับชาวบาไฮทุกหลังคาเรือน

ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งชื่อ อับบาส อาบาต มีบาไฮอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก พวกเขาต่างหวาดหวั่นถึงภัยร้ายในขณะที่ดำเนินชีวิตประจำวันไปตามปกติ แต่ในวันหนึ่งมีเสียงร้องตะโกนดังขึ้นว่า "พวกเขามาแล้ว" เป็นเสียงเรียกที่ปนเปื้อนกับกลิ่นอายแห่งความตายที่ดังก้องให้ได้ยินไปทั่วครัวเรือน

มีเรื่องพิเศษที่เกี่ยวกับหมู่บ้านนี้ที่เล่าสู่กันฟังซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจต่อการกระทำที่ไร้ยางอายของเจ้าชายจาลาลูด ดอวส์ห์ ผู้ว่าราชการเมืองยาซด์ เจ้าชายผู้นี้ครั้งหนึ่งเคยอยู่เบื้องหลังการตายของคนบาไฮเป็นจำนวนมาก แต่ตอนหลังแสวงหาเป็นเสียใจและสำนึกผิดต่อการกระทำของตนและเริ่มหันมาแสดงความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อต่อคนบาไฮ ท่ามกลางคนที่เขาดีสนิทนั้นมีมุลลา บำห์รามอยู่ด้วยที่เขาจะมาหาบำห์รามที่สวนเกษตรอยู่เสมอมุลลา บำห์รามมีความรู้เกี่ยวกับการกสิกรรมเป็นที่ยอมรับและเป็นผู้ที่สามารถจัดวางผังของสวนหรือแปลงเพาะปลูกได้เป็นอย่างดี ดังนั้น เจ้าชายจึง

แสวงหาประโยชน์ด้านนี้จากเขา โดยเขาได้ซื้อที่ดินว่างเปล่าผืนใหญ่มากมาแปลงหนึ่งในราคาถูกๆ แล้วสั่งให้มุลลา บำห์รามทำให้ที่ดินผืนนี้มีคุณค่าทางการเพาะปลูกให้ได้ มุลลา บำห์รามไม่สู้จะเต็มใจเป็นอย่างมากที่จะต้องทอดทิ้งที่ดินอันอุดมสมบูรณ์ของตัวเองมาเพื่อทำงานที่ยากเย็นนั้น แต่เจ้าชายก็คะยั้นคะยออย่างไม่เลิกรา จนกระทั่งเขาต้องตกปากรับคำที่จะทำ

จาลาลูด ดอวลีห์ เรียกที่ดินผืนใหม่ของเขาว่า อับบาส อาบาด และเอามาบอกคนมุสลิมว่าเพื่อเป็นเกียรติแก่อิหม่ามอับบาส ซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว แต่กับคนบาไฮเขาก็กลับบอกว่าเขาได้เลือกเอาพระนามของพระอับดุลบาฮา² มาตั้งเป็นชื่อสถานที่นี้เพื่อเป็นสิริมงคลแก่พื้นที่ของเขา

มุลลา บำห์ราม ได้ขายทรัพย์สินทั้งหมดของตัวเองแล้วย้ายเข้าไปอยู่ในที่ดินผืนว่างเปล่าที่พร้อมทั้งครอบครัวของเขา ได้มีครอบครัวบาไฮและโซโรแอสเตรียนอีกหลายครอบครัวที่เขาเลือกเพื่อให้ไปทำงานร่วมกับเขาในที่ของเจ้าชายองค์นั้น พวกเขาทำงานกันอย่างหนักโดยไม่หยุดหย่อนจนปลูกบ้านได้หลายหลัง ไถเตรียมดิน เตรียมขุดสระน้ำ และหว่านเมล็ดพันธุ์พืช มุลลา บำห์รามได้ใช้เงินทั้งหมดของเขาทุ่มให้กับอับบาส อาบาดนี้ สิ่งที่เขาได้รับเป็นการตอบแทนคือเอกสารพร้อมลายเซ็นจากเจ้าชาย ในหลักฐานนั้นระบุว่าเจ้าชายจะจ่ายค่าแรงให้เขาและคนงานในทันทีที่ขายผลผลิตรุ่นแรกนี้ได้แล้ว

การเก็บเกี่ยวพืชผลเสร็จเรียบร้อยแล้วเมื่อมีข่าวเกี่ยวกับการประทัดประหารบาไฮในเมืองยาร์ตมาถึง มุลลา บำห์รามและเพื่อนๆ ทราบได้ในทันทีว่าพวกเขาได้เสียรู้ ตกอยู่ในกับดักของเจ้าชายเสียแล้ว และไม่มีโอกาสที่จะหนีไปไหนได้อีก ภัยเริ่มแรกที่มาถึงคือชายหนุ่มคนหนึ่งในกลุ่มของเขาถูกฆ่าตาย ขณะที่ออกไปหาซื้อแพะในหมู่บ้านใกล้เคียง ตามมาด้วยคำสั่งจากจาลาลูด ดอวลีห์ให้มุลลา บำห์รามคืนเอกสารทั้งหมดที่อยู่กับเขา มุลลา บำห์รามปฏิเสธที่จะทำตาม เพราะว่าหลักฐานทั้งหมดนั้นคือข้อสัญญาที่เขาและคนงานจะได้รับค่าตอบแทนเป็นค่าลงทุนและหยาดเหงื่อแรงงานของพวกเขา เพื่อสร้างให้ที่ดินเปล่าแปลงนี้เกิดผลผลิตขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้ถือสาส์นของเจ้าชายได้รับการกำชับมาว่าห้ามกลับไปมือเปล่าโดยที่ไม่มีหลักฐานไปด้วย เขาจึงได้ทบทนมุลลา บำห์รามอย่างไร้ความปราณีจนทำให้เขามีปัญหาทางสายตามาจนตลอดชีวิต แล้วเขาก็แย่งเอาหลักฐานทั้งหมดไป

² อับดุลบาฮา หมายถึง “คนรับใช้ของความรุ่งโรจน์” เป็นพระนามที่พระอับดุลบาฮาใช้แทนพระนามเดิมของพระองค์คืออับบาส

การสูญเสียสิ่งที่เขาต้องทุ่มเททำงานหนักโดยเอาชีวิตเข้าแลกมาเช่นนี้ มุลลา บำห์รามยังคิดไม่ตกว่าเขาจะพาพรรคพวกและครอบครัวหลบฝูงชนที่กำลังกระหายเลือดและกำลังมุ่งหน้ามาที่นี้ไปที่ไหนดี เขายังมองไม่เห็นที่ที่เหมาะสมในการหลบภัยเลย

“พวกนั้นมากันแล้ว” เสียงใครคนหนึ่งตะโกนบอกจนได้ยินกันทั้งหมู่บ้าน ชาวบ้านที่หมดหวังเหล่านี้ต่างพากันใส่กลอนประตูบ้าน อย่างน้อยก็เพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดจากเงื้อมมือของฆาตกรอีกสองสามนาทีก็ยิ่งดี ภาพที่เกิดขึ้นในบ้านตอนนั้นคือภาพแห่งความเศร้าโศกสะเทือนใจ เมื่อพ่อแม่พากันกอดปลอบประโลมลูกๆ ที่ต่างก็ตกใจขวัญเสียอย่างสุดขีด สวดมนต์อ้อนวอนพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิตน้อยๆ ของเด็กเหล่านั้นได้รับความปลอดภัย เสียงอีกทีกของผู้คนที่ค่อยๆ ดังเข้ามายังหมู่บ้าน สามารถจะสันไหวหัวใจของคนทีแม่จะเชื่อได้ว่ามีใจเด็ดเดี่ยวที่สุดได้ แล้วก็มีชายผู้หนึ่งมาถึงหมู่บ้านพร้อมกับจดหมายฉบับหนึ่งที่มีข้อความว่า “นักบวชผู้มีชื่อเสียงซึ่งกำลังมุ่งหน้ามาที่หมู่บ้านนี้ได้สั่งว่า ให้ชาวบ้านทั้งหมดออกมาอยู่บนถนน ทุกคนต้องปฏิบัติตามคำสั่งนี้ ไม่ว่า ผู้ชาย ผู้หญิง หรือเด็กๆ” พวกเขาจะได้ไม่ต้องออกแรงในการฟังประตูเข้าไปในบ้านอีก

มุลลา บำห์รามได้ก้าวออกมาจากบ้านแต่ผู้เดียว และบอกให้คนอื่นทั้งหมดอยู่แต่ในบ้าน ขณะที่เขาเดินออกมาและเดินตรงไปหาฝูงชนที่ประสงค์ร้ายพวกนั้น มีเพื่อนของเขาบางคนไม่สามารถทนดูให้เขาไปเผชิญหน้ากับอันตรายแต่เพียงลำพังได้ จึงได้ชวนกันตามเขาไปห่างๆ

คนหลายพันคนรวมตัวเตรียมพร้อมกันอยู่เพื่อที่จะเข้าโจมตีชาวบ้านในหมู่บ้านนี้ ส่วนมากมีเสียมและเครื่องมือการทำสวนที่แหลมคมอื่นๆ พร้อมผู้ชายที่ติดอาวุธครบมืออีกสี่สิบคน พวกที่เดินนำหน้าพวกเขาคือนักบวชมุสลิม หนึ่งในจำนวนนั้นจำมุลลา บำห์รามได้เมื่อเดินใกล้เข้ามา นักบวชผู้นี้เคยได้เกี่ยวข้องกับมุลลา บำห์รามในหลายๆ เรื่องในอดีตและกลายเป็นผู้ที่นิยมชมชอบในตัวเขา การได้เห็นมุลลา บำห์รามเดินหน้าตรงเข้ามายังพวกเขาและนักฆ่าคนอื่นๆ ในลักษณะที่ห้าวหาญเช่นนี้ทำให้นักบวชผู้นี้ทุ่มเทการยอมรับในตัวเขามากขึ้นไปอีกอย่างหมดหัวใจ เขาได้หันไปยังฝูงชนเหล่านั้นและกล่าวขึ้นว่า “ชาวไซโรแอสเตรียนที่อาศัยอยู่ในอับบาส อาบาด เหล่านี้เมื่อพิจารณาตามหลักศาสนาอิสลามของเราแล้ว พวกเขาย่อมได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายอิสลามและฉันจะไม่อนุญาตให้ผู้ใดทำร้ายพวกเขาได้ มีใครสักคนที่อยู่ในที่นี้บอกฉันมาได้ว่ามุลลา บำห์รามและเพื่อนๆ ของเขาได้ทำผิดอะไรมาพอที่จะลงโทษพวกเขาได้” นักบวชผู้นี้ไม่ได้เป็นเพียงผู้เดียวที่แสดงท่าทีที่ดีต่อมุลลา บำห์ราม มีชายคนหนึ่งก้าวออกมาจากกลุ่มคนพวก

นั้นและกล่าวขึ้นว่า “ฉันได้ยินการกล่าวถึงคุณงามความดีและความเมตตา
กรุณาของชายผู้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าพวกเราในขณะนี้ เมื่อมีกรรมกรรมสุลิมที่
ยากจนสี่ร้อยคนทำงานอยู่ที่นี้ เขาผู้นี้ได้มีความกรุณาต่อชาวสุลิมเหล่านั้น
อย่างมากและดูแลพวกเขาเป็นอย่างดี และไม่ให้พวกเขาต้องพบกับความหิว
โหยเลย และเมื่อไรก็ตามที่เขาเห็นว่าพวกนี้ต้องการอาหาร เขาก็จะเอาอาหาร
มาให้ในทันที เมื่อเขาไม่มีขนมปังที่จะให้แล้ว เขาก็ยังเอาผลไม้แห้งและผัก
มาให้ ไม่เคยมีเลยสักครั้งเดียวที่เขาจะปฏิเสธต่อเพื่อนสุลิมของเรา” ใน
ที่สุด นักบวชกล่าวขึ้นอีกว่า “ไม่มีใครเลยในที่นี้ที่สามารถจะหาข้อผิดพลาด
ของมุลลา บำห์รามได้ พวกเราพากันกลับได้แล้ว ปลอบใจเขากับหมู่เพื่อน
อยู่กันอย่างสงบเถิด แต่ผู้คนที่ตั้งใจเดินทางมาตั้งไกลและรู้สึกตื่นเต้นเมื่อได้
เข้ามาใกล้หมู่บ้าน โดยไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อนว่าจะปลอบใจเหยื่อ
ของพวกเขาหลุดพ้นเงื้อมมือไปได้ นักบวชรู้ดีว่าหากเขาจะกระตุ้นผู้คนพวกนี้
เพียงแค่น้อยนิดให้ลงมือฆ่าและปล้นสะดม พวกเขาก็จะกระตือรือร้นที่จะ
ปฏิบัติตามอย่างง่ายดาย คนพวกนั้นตอบรับคำขอร้องของเขาอย่างเย็นชา
แต่ไม่มีใครสักคนเดียวที่ยอมล่าถอยตามที่เขابอก

นับว่ายังโชคดีที่หัวหน้าของพวกมือปืนกลุ่มนั้น ยังโอบเอียงมาทางนักบวช
อยู่บ้าง “พวกท่านไม่ได้ยินกันเลยหรือไฉนนักบวชผู้สูงส่งของพวกเราพูด
อะไร” เขาตะโกนบอกไปยังฝูงชน “พวกท่านมัวคอยอะไรกันอยู่อีกเล่า พวก
เรากลับกันได้แล้ว” แต่ไม่มีใครยอมกลับ “นี่สหายทั้งหลาย” เขาตะโกนไป
ยังชายที่มีอาวุธปืนประจำกายทุกคน “ดูซิว่าพวกท่านจะทำให้คนพวกนี้ถอย
ไปได้หรือไม่” ในทันใดที่ชายกลุ่มนั้นยกปืนขึ้น กลุ่มคนพวกนั้นก็ได้สลายตัว
ไปอย่างรวดเร็ว

เหตุการณ์คราวนั้น นับเป็นสิ่งที่มีความน่าประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งต่อ
ชาวบ้านจนยากที่จะเชื่อว่ามันได้เกิดขึ้นแล้วจริงๆ แต่ความยุ่งยากของพวก
เขาดูจะไม่จบลงง่ายๆ เจ้าชายจาลาลูด ดอวลีห์นั้นได้สั่งให้พวกเขาออกไป
จากที่ดินของเขาในทันที “จะให้พวกเราไปที่ไหนกัน” พวกเขาร้องขึ้น “พวก
เราถูกล้อมรอบด้วยศัตรูที่พร้อมที่จะฆ่าพวกเราเสียบนถนนหากพวกเขาพบ
เข้า และถ้าแม้ว่าเราหนีรอดจากพวกนั้นไปได้ ก็ไม่มีใครที่จะให้ที่หลบภัยแก่
เรา ไม่ว่าในเมืองยาร์ดเองหรือตามหมู่บ้านรอบนอกก็ตาม”

มุลลา บำห์ราม ได้เขียนจดหมายถึงเจ้าชายถึงสามฉบับเพื่อขอความ
ช่วยเหลือจากพระองค์ แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบอะไรกลับมาเลยแม้แต่น้อย แต่
ด้วยความรู้สึกรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของเพื่อนและครอบครัวของพวกเขา
เขา มุลลา บำห์รามจึงเขียนจดหมายเป็นฉบับที่สี่เพื่ออ้อนวอนให้เจ้าชาย
องค์นั้นเห็นใจโดยได้สาบานกับพระองค์โดยให้เห็นแก่ชีวิตของลูกๆ ของ

พวกเขาในฐานะที่คนพวกนี้ได้รับใช้พระองค์มาด้วยความซื่อสัตย์และให้มีค่า รับรองว่าพวกเขาจะไม่ถูกทำร้ายเมื่อเดินทางออกจากบ้านเรือนไป คราวนี้ จาลาลุด ดอวลีห์จึงได้ออกหนังสือถึงผู้ที่เกี่ยวข้องว่าห้ามทำร้ายชาวบ้านซึ่งได้อพยพออกมาจากที่ดินของพระองค์

และนี่คือเรื่องราวของหมู่บ้านๆ หนึ่งซึ่งมุลลา บำห์รามและเพื่อนๆ ได้ร่วมกันก่อสร้างขึ้นมาเพื่อผู้ว่าราชการเมืองยาซด์

14. การหนีภัยไปเมืองคาชาน (The Flight to Káshán)

เมื่อมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น มุลลา บำห์รามรู้สึกหงงงวยและคาดเดาไม่ถูกว่าใครกันที่มาเคาะประตูเรียกในยามดึกสงัดของค่ำคืนนั้น หรืออาจจะมีการมาถึงตัวเขาเข้าอีกวาระหนึ่งแล้ว ศัตรูของเขารู้ได้อย่างไรกันว่าเขาหลบมาพักอยู่ที่นี้

มุลลา บำห์รามซึ่งได้หนีเอาชีวิตรอดมาจากอับบาส อาบาตด้วยความยากลำบากได้มาถึงหมู่บ้านแห่งนี้ได้สามวันแล้ว และมีเพื่อนสนิทของเขาสองสามคนเท่านั้นที่รู้เรื่องนี้ เสียงเคาะประตูในยามเที่ยงคืนเช่นนี้เตือนให้เขาตระหนักถึงภัยที่อาจมาถึงตัวเขาได้ตลอดเวลาตราบใดที่เขายังคงอยู่ใกล้เมืองยาซด์นี้ แต่ก็นั้นแหละ ทางที่จะหนีรอดก็ดูจะมีดมนเพราะมีการตั้งเวรยามตรวจตราอย่างเข้มข้นตลอดเวลาเป็นบริเวณกว้างรอบๆ และคนบาไฮที่มีชื่อเสียงอย่างมุลลา บำห์รามด้วยแล้วโอกาสหนีรอดดูริบหรี่เต็มที

มีเสียงเคาะประตูซ้ำอีก แต่คราวนี้เป็นการเคาะที่สุภาพขึ้น ไม่ใช่ด้วยเสียงดังหรือก้าวร้าว “อาจจะเป็นเพื่อนก็ได้” มุลลา บำห์รามคิดขณะที่ลุกขึ้นไปเปิดประตู แต่เขาก็ยังคิดไม่ออกอยู่ดีว่าใครกันที่มาเคาะประตูเรียกในยามวิกาลเช่นนี้ ปราบกฏว่าเป็นเพื่อนเก่าของเขาที่เคยทำงานด้วยกันที่คาชานเมื่อหลายปีมาแล้วนั่นเอง และเป็นคนแรกที่บอกเกี่ยวกับศาสนาบาไฮให้เขารู้ เขาได้ข่าวว่ามุลลา บำห์รามอาจตกเป็นเหยื่อของศัตรูหากคงอยู่ในเมืองยาซด์ต่อไป เขาจึงรีบเร่งเดินทางด้วยเท้ามาหาและช่วยพาเขาหนีไปอยู่ที่คาชาน เขาได้เล่าให้มุลลา บำห์รามรู้ถึงเหตุการณ์สังหารอันโหดร้ายที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาและขอให้เขาออกจากยาซด์เสีย มุลลา บำห์รามได้รับการบอกเล่าด้วยว่า มีคนมุสลิมสองสามคนซึ่งจำหน้าบาไฮคนหนึ่งได้ขณะที่เขาอยู่บนภูเขา เขาถูกจับตัดหัวใส่กล่องแล้วเอาใบไม้ปิดคลุมไว้ข้างบน แล้วส่งไปให้ภรรยาของเขาเหมือนกระเช้าของขวัญ

การจัดการเพื่อให้มุลลา บำหฺรรมหนีได้เกิดขึ้นในคืนนั้นเอง พวกเขาได้เพื่อนคนหนึ่งรู้จักเส้นทางหลบหนีในท่ามกลางความมืดโดยไม่ต้องผ่านชุมชนหรือต้องเข้าใกล้ถนนหรือทางสัญจรเลย และเพื่อนอีกคนก็ช่วยนำเขาออกจากที่พักลัดเลาะมาตามพุ่มไม้ออกจากเขตแดนเมืองยาร์ชด์ซึ่งมุลลา บำหฺรรมสามารถเดินทางต่อไปยังคาซานได้เองอย่างปลอดภัย

15. ความโศกสลดของผู้เป็นบิดา (A Father's Grief)

ในบรรดาความยุ่งยากล่าเคี้ยวที่บาไฮส์ต้องประสบในยุคเริ่มต้นของศาสนาก็คือความยากลำบากในการฝังศพ พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้สุสานร่วมกับคนศาสนาอื่น แต่พวกเขาก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ซื้อที่ดินเพื่อใช้เป็นสุสานของตนเองได้อีกด้วย มีอยู่หลายครั้งที่ร่างที่ฝังแล้วของคนบาไฮส์ถูกขุดขึ้นมาโดยพวกบักลิ่งแล้วนำมาเผาหรือประจานในที่สาธารณะ ดังนั้นเมื่อมีญาติหรือเพื่อนเสียชีวิตลง พวกเขาไม่เพียงแต่เศร้าใจเพราะการสูญเสียคนรักไปเท่านั้น แต่รวมถึงการที่ศพของผู้เสียชีวิตอาจถูกฝังชนที่โหดร้ายเหล่านั้น กระทำการลบหลู่ดูหมิ่นซ้ำเติมอีก

มุลลา บำหฺรรม ซึ่งได้มีส่วนแบ่งรับความทุกข์ทรมานร่วมกับผู้ที่ยอมรับศาสนาใหม่นี้อย่างเสมอหน้ากันในวันที่โหดร้ายที่ผ่านเข้ามา เขาได้สูญเสียบุตรสาววัยสิบหกปีของเขาไปหลังจากที่เขาเป็นบาไฮส์ ความรันทดสลดใจยิ่งทับทวีขึ้น เมื่อเพื่อนไซโรแอสเตเรียนก็ไม่อนุญาตให้เขานำศพบุตรสาวไปเก็บที่ "หอแห่งความสงบ" ของพวกเขา นักบวชมุสลิมก็ไม่อนุญาตให้ฝังร่างของบุตรสาวของเขาในสุสานมุสลิมเช่นกัน มุลลา บำหฺรรมครุ่นคิดอย่างหนักว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับบุตรสาวอันเป็นที่รักของเขาอีก หลังจากที่เขาต้องคิดกังวลอย่างหนักอยู่สองวันเต็ม เพื่อนชาวไซโรแอสเตเรียนผู้กว้างขวางผู้หนึ่งของมุลลา บำหฺรรม ซึ่งมีความรู้ในศาสนาอยู่บ้างก็ได้ช่วยพูดกับนักบวชไซโรแอสเตเรียนขออนุญาตให้เขาเก็บศพลูกสาวในหอแห่งความสงบได้

มุลลา บำหฺรรมได้มอบเงินให้นักบวชเหล่านั้นตามทำเนียมก่อนที่จะมีการเคลื่อนศพไปยังสุสาน ซึ่งจะมีผู้คนมาร่วมพิธีเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อนไซโรแอสเตเรียนได้พูดกับมุลลา บำหฺรรมว่าเขามอบเงินให้พระไซโรแอสเตเรียนมากเกินไป และตำหนิเขาว่า "คุณทำให้นักบวชพวกนี้จะโหมบมากขึ้นอีก และไม่เคยมองถึงคนยากคนจนเลยว่าจะมีความสามารถจ่ายได้แค่ไหน" พ่อซึ่งเต็มไปด้วยความเสียใจได้ตอบด้วยเสียงดังพอที่พวกนักบวชเหล่านั้นจะได้ยินว่า "ส่วนหนึ่งที่ผมให้ไปนั้นพอเหมาะกับหน้าที่ของพวกเขาแล้ว นอกจากนั้นเป็นของขวัญจากฉันที่ให้ไปเพื่อตอบแทนกับการที่เขาทำให้ฉันต้องเก็บร่างอันมีคุณค่าของบุตรสาวฉันไว้กับฉันได้อีกถึงสองวัน" คำพูดของ

เขาได้กระทบกับความรู้สึกของผู้ฟังอย่างมาก นักบวชรูปหนึ่งรู้สึกซาบซึ้งมาก เขาได้ค้นคว้าหาความจริงเกี่ยวกับศาสนาและกลายเป็นบาทุสผู้เสียสละในเวลาต่อมา

16. แขกผู้ทรงเกียรติ (The Honoured Guest)

เมื่อมุลลา บำห์รามอาศัยอยู่ในกรุงเดหะรานัน วันหนึ่งเขาได้รับข่าวว่าญาติคนหนึ่งของเขาได้ถูกจับขังคุกในเมืองยาศ์ด เพราะเขาได้ฟังทาร์กของเขาตามหลักของศาสนาบาทุส นักบวชโซโรแอสเตเรียนได้ฟ้องต่อผู้มีอำนาจรับผิดชอบว่าชายคนนี้ได้ละเลยข้อปฏิบัติอันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาตนเองและได้ฟังร่างของลูกตามพิธีปฏิบัติของบรรพบุรุษ พวกเขายื่นกรานว่าเขาจะต้องถูกลงโทษ ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงออกคำสั่งให้จับเขา พันธนาการด้วยโซ่แล้วพาไปขังคุกไว้

เมื่อได้รับข่าวอันน่าเศร้านี้ มุลลา บำห์รามได้เดินทางไปพบกับข้าราชการระดับสูงคนหนึ่งในการะฐบาลซึ่งสามารถจะช่วยแก้ไขความอยุติธรรมนี้ได้ เมื่อมุลลา บำห์รามเดินทางไปถึง บุคคลผู้นั้นกำลังอยู่ท่ามกลางหมู่แขกชั้นสูง หนึ่งในแขกเหล่านี้ได้บังเอิญเหลือบมาเห็นมุลลา บำห์รามในชุดแต่งกายโซโรแอสเตเรียนขณะกำลังเดินเข้าประตูไปเสียก่อน เขาได้สั่งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยว่า "เอาตัวไอ้เจ้าสุนัขนอกศาสนานี้ออกไปให้พ้น" ขณะนั้นเจ้าของบ้านได้หันมาเห็นมุลลา บำห์รามเข้าและรีบออกไปต้อนรับเขาด้วยตนเอง เขาเดินนำแขกเข้าไปที่ห้องและเชิญให้นั่งลงไปบนที่นั่งของเขาเอง เมื่อแขกปฏิเสธที่จะทำตามการเชื่อเชิญนั้น เขาก็ยังคงยืนคดยออย่างไม่ลดละจนมุลลา บำห์รามต้องยอมนั่งลงบนที่นั่งอันเป็นเกียรตินั้น ในขณะที่ข้าราชการระดับสูงผู้นั้นยังคงยืนอยู่ แขกคนอื่นๆ ก็ยังคงยืนอยู่เช่นกัน ทุกคนรู้สึกฉงนกับการเคารพและการต้อนรับที่มีต่อแขกที่ไม่มีใครรู้จักคนนี้ "มุลลา บำห์ราม ความเคารพที่เรามีต่อท่านนั้นเป็นสิ่งที่ท่านควรจะได้รับ เพราะมีอยู่ไม่มากนักที่คนจะปฏิเสธเงินที่เสนอให้กับเขาอย่างที่ท่านทำ" เจ้าของบ้านพูดขึ้น มุลลา บำห์รามลุกขึ้นและเอ่ยเชิญให้เจ้าภาพของเขานั่งลง และเขาก็บอกถึงจุดประสงค์ในการมาของเขาให้ฟัง ข้าราชการระดับสูงผู้นั้นจึงเรียกเลขานุการของเขาเข้ามาและบอกให้จดข้อความโทรเลขถึงผู้ว่าราชการเมืองยาศ์ด สั่งให้เขาปล่อยตัวญาติของมุลลา บำห์รามที่ถูกคุมขังอยู่โดยไม่ชักช้า ถ้อยคำที่ใช้สั้นห้าวและออกไปในทางข่มขู่เกินไปจนมุลลา บำห์ราม ต้องค่อยๆ ขอร้องอย่างนุ่มนวลให้เขาใช้ภาษาที่อ่อนโยนขึ้น "ถ้าอย่างนั้นท่านกรุณาเขียนข้อความเอง เราแค่ลงนามและส่งออก" เจ้าของบ้านบอกมุลลา บำห์ราม

การปฏิบัติภารกิจของเขาเสร็จสมบูรณ์แล้ว มุลลา บำห์รามจึงลุกขึ้นเดินออกมาพร้อมเจ้าของบ้านที่เดินออกมาส่งถึงที่ประตู การต้อนรับอย่างให้เกียรติต่อมุลลา บำห์รามซึ่งเป็นบุคคลระดับธรรมดาโดยข้าราชการระดับสูง เช่นผู้นี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนที่มีพื้นเพเป็นโซโรแอสเตรียนด้วยแล้วยิ่งเกือบเป็นไปได้เลย สิ่งที่เกิดขึ้นจึงเป็นเรื่องน่าสงสัยในใจของแขกที่มาร่วมงานอยู่ในขณะนั้นเป็นอย่างยิ่ง ยกเว้นแขกที่เป็นเพื่อนใกล้ชิดของเจ้าภาพเท่านั้นที่อาจรู้เรื่องนี้อยู่บ้าง

ข้าราชการระดับสูงผู้นี้เคยเป็นหนี้แล้วไม่สามารถจ่ายคืนด้วยเงินสดได้ และคนที่เป็นเจ้าหนี้ของเขาก็ใช่จะเป็นคนที่ยอมตกลงอะไรๆ ง่ายนัก จึงได้มีการตกลงกันว่าเขาต้องยกคฤหาสน์พร้อมที่ดินเพื่อเป็นการใช้หนี้ แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งสองฝ่ายก็ไม่สามารถตกลงกันได้เกี่ยวกับมูลค่าของทรัพย์สินดังกล่าว และพวกเขาก็ไม่ไว้วางใจฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งที่จะหาผู้ชำนาญการคนกลางมาช่วยประเมินราคาให้ เมื่อคนใดคนหนึ่งเสนอซื้อคนกลางขึ้นมาเพื่อให้เป็นผู้ตัดสินก็จะถูกคัดค้านจากอีกฝ่ายอย่างแข็งขันทันที เพราะคิดว่าบุคคลที่ได้รับการเสนอซื้อมานั้นอาจได้รับสินบนว่าจ้างให้ตีราคาทรัพย์สินนั้นตามความต้องการของผู้ที่จ้างเขามา

ในที่สุดสองคนก็ได้ตัดสินใจร่วมกันว่าจะขอให้พ่อค้าโซโรแอสเตรียนซึ่งมุลลา บำห์รามได้ทำงานอยู่ด้วยในขณะนั้นให้ส่งคนของเขามาช่วยตีราคาของทรัพย์สินดังกล่าว พ่อค้าผู้นั้นได้ส่งมุลลา บำห์รามซึ่งมีความรู้และชำนาญเป็นพิเศษในเรื่องดังกล่าวและเป็นผู้ที่พ่อค้าไว้วางใจให้เข้ารับผิดชอบงานการซื้อขายทรัพย์สินของเขาทั้งหมด

ในครั้งแรกที่มุลลา บำห์รามไปดูคฤหาสน์นั้น เขาได้พบกับข้าราชการซึ่งเป็นเจ้าของผู้เฝ้าอยู่บนรถม้าของเขาตรงประตูทางเข้าและเชิญให้มุลลา บำห์รามขึ้นรถม้าไปกับเขา ในระหว่างทางเขาได้ยื่นเช็คให้มุลลา บำห์รามซึ่งมีค่าเท่ากับเงินเดือนของมุลลา บำห์รามหกปีรวมกัน "นี่คืออะไร" มุลลา บำห์รามถามขึ้น "สำหรับคฤหาสน์นั้นไง" สุภาพบุรุษท่านนั้นตอบ "เพื่อให้มีเงินพอที่จะจ่ายหนี้ได้ ขอให้ท่านตีราคาให้สูงพอที่จะจ่ายหนี้คืนได้" มุลลา บำห์รามจึงเอ่ยขึ้นว่า "กรุณาเก็บเช็คของท่านไว้ก่อนเถอะตอนนี้ แล้วเราค่อยมาดูกันทีหลังอีกครั้งหนึ่ง"

อันที่จริงราคาของทรัพย์สินดังกล่าวนั้นมากกว่าที่เจ้าของได้ประเมินไว้เสียอีก หลังจากได้ตกลงกันเรื่องราคาและจ่ายหนี้กันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ข้าราชการผู้นี้ได้มาพบมุลลา บำห์รามและได้เอาเช็คซึ่งมีราคามากกว่าที่เขาได้เสนอให้แต่แรกเสียอีก มุลลา บำห์รามขอบคุณเขาพร้อมกล่าวต่อว่า

“ข้าพเจ้าได้รับเงินจากท่านไม่ได้หรอก” เพราะคนที่จ้างข้าพเจ้าคือคนอื่นซึ่งจ่ายเงินเดือนประจำให้ข้าพเจ้าอยู่แล้ว และท่านผู้นั้นต่างหากคือผู้ที่บอกข้าพเจ้าให้มาตีค่าคฤหาสน์ของท่าน ข้าพเจ้าจึงมาทำงานนี้เหมือนงานประจำของข้าพเจ้าที่ทำอยู่ตามปกติแล้ว

ในเวลานั้น การให้เงินทองและการติดสินบนถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา และทุกผู้คนตั้งแต่นายกรัฐมนตรีลงไปจนถึงกรรมกรที่ยากจนที่สุดก็มีความคิดที่จะให้หรือรับสินบนด้วยกันทั้งนั้น ความซื่อสัตย์และความสมบูรณ์แห่งบุคลิกภาพของมุลลา บำห์รามจึงเป็นสิ่งที่พิเศษอย่างยิ่ง จึงทำให้ข้าราชการคนดังกล่าวเกิดความชื่นชมและเคารพเขาเป็นอย่างมาก

หมายเหตุ: มีเรื่องเหล่านี้บางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศาสนาบาไฮเพียงเล็กน้อย หรืออาจไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับศาสนาบาไฮ แต่ได้ถูกรวบรวมไว้ในหนังสือด้วยเพราะมันสะท้อนให้เห็นถึงภาพชีวิตของผู้คนในยุคนั้นได้

17. ยิงเจาะเป้า (Hitting the Mark)

พ่อค้าผู้มีชื่อเสียงที่มุลลา บำห์รามได้ทำงานอยู่ด้วยในเมืองเดहरานนั้นมีความวิตกกังวลมากเกี่ยวกับเงินก้อนโตจำนวนหนึ่งที่หัวหน้าเผ่าเตอร์กโกมันยังคงเขาอยู่เป็นเวลานานแล้ว ลูกหนี้ของเขาไม่ได้สนใจกับค่าเดือนหรือจดหมายทวงหนี้ที่ส่งไปถึงพวกเขาเลย และมันยากที่จะไปหาพวกเขาไม่ว่าจะโดยทางใด คนพวกนี้ไม่ใช่แค่ไปหาได้ยากเท่านั้น แต่ยังเป็นอันตรายต่อผู้ที่เข้าไปคบหาสมาคมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาอยู่ในสิ่งแวดล้อมในดินแดนทะเลทรายด้วยแล้ว ที่นั่นไม่มีกฎหมายบ้านเมืองใดๆ มีอิทธิพลครอบคลุมเข้าไปถึงได้ ที่จริงแล้ว คำสั่งจากปากของผู้ที่สามารถจะชี้มาได้ อย่างยอดเยี่ยมเท่านั้นที่สามารถจะสยบพวกเขาได้ หาใช่คำสั่งจากขุนนางที่อ่อนโยนและมียศถาบรรดาศักดิ์ไม่

หลังจากที่พ่อค้าได้ครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่อย่างหนักแล้ว ก็ได้เลือกมุลลา บำห์รามให้ไปทวงหนี้สินจากหัวหน้าเผ่าเตอร์กโกมันให้แก่เขา โชคดีที่ว่ามุลลา บำห์รามเป็นนักขี่ม้าที่เยี่ยมยอดและแม่นยำอย่างหาตัวจับยาก

มุลลา บำห์รามได้ตัดสินใจเลือกเอาเพื่อนคนหนึ่งซึ่งทำงานอยู่ด้วยร่วมเดินทางไปกับเขาเพื่อปฏิบัติภารกิจที่เสี่ยงอันตรายในครั้งนี้ เพื่อนสนิทของเขาคนนี้เป็นบาไฮที่ทำงานอยู่กับพ่อค้าคนนี้อย่างยาวนาน พวกเขาได้เลือกเอาม้าที่ดีที่สุดสองตัวจากคอกม้าของเจ้านายไปด้วย นำเสบียงส่วนหนึ่งติดตัวไปพอที่จะกินได้สองสามวัน และเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับอันตรายได้ทุกเมื่อ

พวกเขาได้ขี่ม้ากันมาจนเกือบหนึ่งวันเต็มๆ โดยที่ยังไม่มีเหตุการณ์อะไรที่ส่อแววอันตรายเกิดขึ้น จนกระทั่งได้เดินทางมาถึงโรงแรมซ่อมช่อที่ริมทาง ที่นั่นพวกเขาได้เจอกับแก๊งโจรที่คอยปล้นสะดมนักเดินทางกำลังใช้โรงแรมเป็นที่พบปะกันและคอยสะกดรอยตามผู้เดินทางที่ผ่านไปมาทางนั้น ถ้าสงสัยว่าพวกเขาเอาเงินหรือของมีค่าติดตัวมาพวกเขาจะถูกประกบเมื่อออกจากโรงแรม มีอยู่น้อยคนเหลือเกินที่จะรอดมาให้เที่ยวคุยโวได้ว่าได้นำของมีค่าผ่านไปมาทางนั้นได้โดยไม่ถูกปล้นโดยแก๊งโจรที่นำกล้วพวกนั้น

เมื่อมุลลา บำห์รามกับเพื่อนเดินทางมาถึงโรงแรมนั้น พวกโจรได้ฝึกซ้อมยิงปืนกันอยู่กลางลาน พวกเขาพยายามจะยิงให้ตรงจุดที่ทำเครื่องหมายไว้บนกระดาดแข็งที่วางอยู่ในระยะห่างออกไป แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จมากนัก มุลลา บำห์รามซึ่งเมื่อยล้ามากกับการเดินทางมาทั้งวันได้นั่งดูอยู่ห่างๆ แต่เพื่อนของเขาได้คิดวางแผนอย่างหนึ่งอยู่ในใจให้กับเขา " ท่านสุภาพบุรุษผู้นี้ใช้ปืนได้เก่งทีเดียวและเขายินดีที่จะเข้าร่วมวงประลองฝีมือกับพวกท่านด้วยหากจะได้รับเกียรตินั้น " เขาบอกกับคนพวกนั้นซึ่งยืนอยู่โดยรอบ " อ้อหากเป็นเช่นนั้นก็ เชิญเลย " พวกเขาตอบรับและเชิญมุลลา บำห์รามให้ลองดูบ้าง ความจริงแล้วมุลลา บำห์รามไม่อยากจะเล่นด้วยนัก แต่เมื่อถูกคะยั้นคะยอเขาก็ตอบตกลง " ท่านจะให้ข้าฯยิงตรงจุดไหน " เขาถามขึ้น คนพวกนั้นมองหน้ากันพร้อมรอยยิ้มเยาะหยันอยู่ในที่ และผู้ที่ป็นหัวหน้าพูดขึ้นว่า " ลองอันด้านล่างซ้ายนั้นเป็นไง " เป้านั้นถูกยิงเจาะอย่างเหมาะเหม็งในทันที " ช่างเป็นความบังเอิญดีจริงๆ " พวกเขาอุทานขึ้นพร้อมกัน " ลองดูอันบนด้านขวาอีกจุดซิ " มุลลา บำห์รามยกปืนขึ้นเล็งแล้วยิงเจาะเข้าไปตรงเป้าได้อย่างง่ายดายจนทำให้เกิดการตื่นเต้นกันใหญ่ทีเดียว แต่ยังมีสองสามคนในกลุ่มนั้นยังคงคลางแคลงในฝีมือจริงๆ ของมุลลา บำห์รามอยู่ เขาจึงจัดการกับเป้ายิงทั้งหมดอย่างหมดข้อกังขา

การที่ป็นผู้แม่นปืนแบบนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องธรรมดาถึงแม้ในหมู่ของชนเผ่าก็ตาม ชื่อเสียงของมุลลา บำห์รามจึงขจรขจายไปในทุกที่ที่เขาเดินทางไปถึงเหตุการณ์เล็กๆ ที่เกิดขึ้นที่โรงแรมในคราวนั้นช่วยคุ้มครองเขาได้มากทีเดียว ถึงแม้ว่าเขาได้เดินทางเข้าไปพานพบพวกอันธพาลหลายแก๊งในดินแดนแห่งทะเลทรายนั้นก็ตาม เขาจึงถูกมองอย่างน่าเกรงขามและเคารพนับถือเมื่อเขาอยู่ท่ามกลางคนเผ่าเร่ร่อนพวกนั้น เขาจึงสามารถเก็บหนี้สินของเจ้านายของเขาได้อย่างง่ายดาย หัวหน้าเผ่าได้สั่งเอามาหลายตัวมาบรรทุกข้าวของสัมภาระและสินค้าอีกมากมายส่งไปให้พ่อค้าและได้เพิ่มของขวัญอีกจำนวนมากให้มาด้วย

18. ชะตาที่เปลี่ยนผัน (Change of Fortune)

เจ้าชายจาลาลูด ดอวลีห์ ผู้ปกครองแคว้นยาศ์ดนั้น ระหว่างที่อยู่ว่าราชการ ได้สร้างความลำบากยากแค้นอย่างแสนสาหัสให้กับบาไฮจำนวนไม่น้อย และเขาผู้นี้ยังเป็นที่เกลียดชังของคนมุสลิมเองอีกด้วย เขามีชื่อเสียงร้ายกาจในด้านความละโมภที่ไม่รู้จักจบสิ้นและความมีจิตใจเหี้ยมโหดเป็นที่สุดถึงกับเคยฆ่าเหยื่อผู้มาสงสารด้วยมือตนเองมาแล้ว ไม่มีใครที่จะอยู่รอดปลอดภัยจากแผนร้ายของเขาได้ตราบใดที่เขายังอยู่ในอำนาจ อย่างไรก็ตาม เวลาที่เขาต้องรับกรรมที่ตัวเองก่อไว้ก็มาถึง เมื่อประชาชนชาวเมืองยาศ์ดที่ถูกกดขี่ไม่สามารถจะทนอดกลั้นได้อีกต่อไป พวกเขาได้ส่งเรื่องราวเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลผู้นี้ไปยังเมืองหลวงหลายครั้ง ในที่สุด เขาก็ถูกปลดออกจากตำแหน่งและถูกเรียกตัวกลับเตหะรานด้วยความอดสูยิ่ง

กษัตริย์ซาร์พระองค์ใหม่ก็ไม่ทรงโปรดเจ้าชายจาลาลูด ดอวลีห์นัก และนี่ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ประชาชนทั้งที่เมืองยาศ์ดและเตหะรานลุกฮือขึ้นฟ้องร้องเขาหลายคดีโดยขอให้นำตัวเขาขึ้นศาล หนึ่งในเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจมากที่สุดคือพ่อค้าชาวโซโรแอสเตเรียนที่ร่ำรวยและมีอิทธิพลในเตหะรานซึ่งมุลลา บำห์รามทำงานอยู่ด้วยนั่นเอง ท่านผู้นี้ได้รับคำแนะนำจากผู้มีอำนาจในระดับสูงในประเทศนั้น ขอให้ฟ้องเอาคืนเงินทองจากจาลาลูด ดอวลีห์ทั้งหมดโดยไม่ยอมอ่อนข้อที่จะยอมรับอะไรน้อยกว่าที่เขาควรจะได้ทั้งสิ้น

พ่อค้าคนนั้นตัดสินใจเดินทางไปพบเจ้าชายด้วยตนเอง แต่เนื่องจากรู้ว่าเจ้าชายองค์นี้สามารถก่ออันตรายให้คนอื่นได้ตลอดเวลา เขาจึงขอให้มุลลา บำห์รามและคนรับใช้อีกหนึ่งคนเตรียมศาสตราวุธไว้ป้องกันตัวและติดตามเขาไปที่คฤหาสน์ของเจ้าชายที่อยู่นอกเมือง เจ้าชายจาลาลูด ดอวลีห์ออกมาพบเขาด้วยตนเองและพูดจาหวานล้อมต่างๆ นานา แต่ขณะนี้พ่อค้าผู้นี้รู้จักนิสัยที่แท้จริงของเขาดีพอเสียแล้ว จึงมีความเด็ดเดี่ยว ไม่ยอมรับฟังการพูดจาหวานล้อมของเขา ก่อนที่จะเข้าไปในคฤหาสน์นั้นพ่อค้าสั่งให้คนรับใช้อีกคนหนึ่งรออยู่ข้างนอกก่อนที่เขากับมุลลา บำห์รามจะเข้าไปเพียงสองคน

เจ้าชายจาลาลูด ดอวลีห์นั้น เมื่อเห็นมุลลา บำห์รามเดินเข้ามาหานายจ้างของตนด้วยจึงพูดขึ้นว่าเขาต้องการจะพูดกับพ่อค้าเป็นการส่วนตัว แต่ฝ่ายหลังไม่ต้องการที่จะอยู่กับเจ้าชายตามลำพัง เขาจึงพูดขึ้นว่า สำหรับมุลลา บำห์รามแล้ว เขาไม่มีความลับใดๆ จึงขอให้บำห์รามอยู่ฟังการสนทนาด้วย เจ้าชายจาลาลูด ดอวลีห์จึงตกอยู่ในภาวะเหมือนถูกลบหลู่เป็นอย่างมากที่

มุลลา บำห์รามที่เขาปล้นทรัพย์สินทั้งหมดไปและกระทำต่อเขาอย่างไรก็ตาม
ปราณีโดยสิ้นเชิงต้องมารับรู้และเป็นพยานในเรื่องที่น่าอัปยศของเขาในครั้งนี้

ในที่สุด เจ้าชายก็ถูกนำตัวขึ้นศาลและถูกดำเนินคดีในหลายข้อหา เขา
สูญเสียทรัพย์สินทั้งหมด ผืนดินอันกว้างใหญ่ไพศาลและอสังหาริมทรัพย์
ทั้งหมดก็ตกเป็นของพ่อค้าชาวไซโรแอสเตเรียน ในบรรดาทรัพย์สมบัติ
เหล่านั้น ก็มีหมู่บ้าน อับบาส อาบาด ซึ่งก่อสร้างมาจากหยาดเหงื่อแรงงาน
และเงินทุนของบำห์รามรวมอยู่ด้วย

เป็นที่น่าแปลกใจว่า เมื่อใกล้ที่วันพิพากษาของเขาจะมาถึง ผู้ที่เจ้าชายรู้สึก
ยำเกรงมากที่สุดคือมุลลา บำห์ราม โดยเขาได้เขียนจดหมายไปถึงคนบาไฮ
ส่วนหนึ่งในเตหะรานขอให้โน้มน้าวเขาไม่ให้ไปขึ้นศาลและสัญญาว่าจะ
จ่ายเงินทั้งหมดที่เขาเป็นหนี้ยู่คีนให้ ฝ่ายมุลลา บำห์รามเกรงว่าหาก
เจ้าชายกลับมามีอำนาจอีกครั้งหนึ่ง และหากไม่ให้ความร่วมมือ เขาอาจจะ
กลับมาตามรังควานเพื่อนบาไฮอีกจึงไม่ได้ฟ้องร้องเขา แต่คำสัญญานั้นก็ไม่
เป็นสัญญาแต่อย่างใด เพราะเขาได้จ่ายคีนหนี้สินที่ค้างมุลลา บำห์รามอยู่ให้
เพียงจำนวนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

19. ให้จนหมดสิ้น (Give to the End)

ชีวิตของมุลลา บำห์ราม เป็นแรงดลบันดาลใจให้กับใครหลายๆ คนที่รู้จักเขา
ที่เห็นชัดเจนมากคือ การอุทิศตนและความเคารพที่ได้เกิดขึ้นในใจของ
นายจ้างชาวไซโรแอสเตเรียนผู้มีชื่อเสียงที่เขาทำงานอยู่ด้วยเป็นเวลาหลายปี
จนถึงกับเมื่อเวลาสวดมนต์ เขาจะกล่าวชื่อของมุลลา บำห์รามควบคู่ไปกับ
ชื่อของนักบุญท่านอื่นๆ ที่เขาศรัทธาเลื่อมใสด้วย

เมื่อมุลลา บำห์รามชราภาพลง ค่ำวันหนึ่ง ขณะที่เขาเดินทางกลับบ้าน
หลังจากการพบปะของบาไฮ เขาต้องเดินเท้าเป็นระยะทางที่ไกลพอสมควร
ในขณะที่หิมะกำลังตกและอากาศหนาวเหน็บอย่างมาก บุตรชายซึ่งออกมา
หาเขาระหว่างทางได้ช่วยประคองเขาเดินและได้มาพบคนขอทานกำลัง
หนาวสั่นและครวญครางจากความหนาวเหน็บ ชายผู้นั้นไม่มีเสื้อผ้าอื่นใด
ยกเว้นกางเกงเก่าๆ และถุงไบหนึ่งซึ่งเขาใช้คลุมหัวและไหล่ มุลลา บำห์ราม
ขอให้ชายขอทานคนนั้นหยุดและขอให้บุตรชายของเขาอยู่เป็นเพื่อนชายผู้
นั้นจนกว่าเขาจะกลับมา เขาหายเข้าไปหลังกำแพง ถอดเสื้อคลุมและกางเกง
ขายาวที่อบอุ่นของเขาออกและนำมามอบให้แก่ชายผู้นั้น

ขณะที่เขาเอาเสื้อคลุมไม่มีแขนพันรอบตัวเอง พลังเขาก็บอกกับบุตรชายว่า “เมื่อตอนที่เดินทางมาจากเมืองยาร์ตถึงที่นี่ใหม่ๆ นั้น พ่อเองก็แต่งตัวไม่ต่างกับชายขอทานคนนี้เท่าไรหรอกลูก”

20. นายแพทย์ชาวยิว (The Jewish Physician)

นายแพทย์ ฮาคิม อคา จาน ได้เดินอย่างรีบเร่งไปตามทางแคบของเมืองฮามาดานเพื่อมุ่งหน้าไปยังบ้านของโมฮัมหมัด บาเคอร์ ในมือของเขาถือไฟส่องทางและรุดหน้าหน้าไป ภรรยาของโมฮัมหมัด บาเคอร์ป่วยหนัก ตัวสั่นและร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด เธอต้องทนทุกข์ทรมานจากอาการไข้จนต้องไปตามแพทย์ชาวยิวผู้นี้ให้มาดูอาการในตอนเย็นวันนั้น เขาได้ให้เธอกินยาไปสองสามเม็ดและบอกว่าในไม่ช้าเธอจะรู้สึกดีขึ้น เธอรับยามาทานอย่างกล้าๆ กลัวๆ อย่างไม่รู้ตัว เมื่ออาการของเธอทรุดลงเพราะถูกรุมร้าวด้วยอาการปวดอย่างแสนสาหัส

นายแพทย์ อคา จาน รีบเข้าไปนั่งใกล้ๆ เธอ ตรวจดูอาการอยู่ครู่หนึ่งและสีหน้าของเขาดูซีดเผือด เพราะเขารู้ดีว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ แทนที่จะเอายาควินินให้เธอตามที่เขาดังใจไว้ตั้งแต่แรกเขากลับหยิบเอายาสตรีกนินให้แทนเมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่ใช่ผู้ป่วยที่ได้รับยาผิดเท่านั้นที่อาจเสี่ยงต่อการเสียชีวิต แต่อาจรวมทั้งตัวเขาเองด้วย อันที่จริงแล้ว เขารู้ดีว่าคนมุสลิมมีความเกลียดชังต่อคนยิวมากน้อยแค่ไหน นายแพทย์ อคา จานครุ่นคิดอยู่ว่าหากเกิดความผิดพลาดขึ้น ผลที่ตามมาจะเกิดกับครอบครัวของเขาและชุมชนชาวยิวในฮามาดาน อย่างไรก็ตาม คิดถึงเรื่องนี้ก็ทำให้เขาตัวสั่นและทำให้เขาแทบไม่ได้ยินเสียงของโมฮัมหมัด บาเคอร์ที่ถามเขาอยู่ ฝ่ายหลังดูเหมือนจะอ่านใจของหมอผู้นี้ออกจึงถามถึงเหตุผลที่ทำให้เขากังวลใจ “ฉันได้ให้ยาผิดไป” เขารับสารภาพ “คนเราก็กินผิดกันได้” โมฮัมหมัด บาเคอร์ก้าวขึ้น “ท่านไม่ได้ตั้งใจจะทำผิด และถ้าหากคนป่วยต้องตาย ก็จะไม่มีการตำหนิตานเกี่ยวกับเรื่องนี้”

หมออคา จาน ไม่เชื่อหูตัวเองในสิ่งที่เขาได้ยิน ที่จริงแล้วคนที่พูดประโยคนี้ ออกมาเป็นมุสลิมหรือว่าเป็นยิว แต่เขาก็ไม่มีเวลาที่จะครุ่นคิดถึงเรื่องเหลือเชื่อนี้ เพราะเขาต้องพุ่งความตั้งใจทั้งหมดไปที่ผู้ป่วย เขาเร่งรีบออกจากบ้านนั้นไปยังร้านขายยาที่อยู่ใกล้ที่สุดและได้ซื้อยาที่คิดว่าจะรักษาชีวิตผู้ป่วยของเขาไว้ได้มาส่วนหนึ่ง แล้วเขาก็รีบกลับมาหาคนป่วยและนั่งดูแลเธออยู่ตลอดทั้งคืน หลังจากชั่วโมงที่ไม่แน่นอนของชีวิตที่แขวนอยู่บนเส้นด้ายและเขาได้พยายามทำอย่างดีที่สุดแล้วได้ผ่านไป ได้ เขาก็รู้สึกโล่ง

ใจที่เห็นว่าช่วงอันตรายได้ผ่านพ้นไปแล้ว และแน่ใจได้ว่าเธอจะไม่เป็นอะไรอีกต่อไป

ในช่วงเวลานี้ เขาเองก็ได้รับการเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดีที่บ้านของโมฮัมหมัด บาเคอร์ซึ่งทำให้เขาเกิดความสนเท่ห์ยิ่ง เขาได้ทำงานและพบปะกับคนมุสลิมมาก่อนและค่อนข้างจะรู้ดีว่าพวกเขาปฏิบัติต่อคนยิว โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้สถานการณ์อย่างนี้ด้วยแล้ว เมื่อเขาคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น ก็ทำให้เขายังคงงุนงงกับพฤติกรรมที่ต่างออกไปของครอบครัวนี้

หลังจากนั้น เขารวบรวมความกล้าพอที่จะสอบถามโมฮัมหมัด บาเคอร์เกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนาของเขา "ฉันเป็นศาสนิกชนของศาสนาใหม่" โมฮัมหมัด บาเคอร์ตอบ "ฉันเป็นบาไฮ" คำตอบนั้นทำให้หม้ออคา จานเกิดความสนใจอยากรู้เกี่ยวกับศาสนาใหม่นี้ขึ้นมาในทันที และหลังจากการที่ได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเองแล้ว เขาเองก็กลายเป็นบาไฮศาสนิกชนที่มีความเข้มแข็งมากคนหนึ่ง

เขาเป็นชาวยิวคนแรกในฮามาดานที่ยอมรับศาสนา ถึงแม้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ต่อมาอีกเพียงสองสามปีหลังจากนั้น แต่เขาก็สามารถนำเอาคนยิวอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมากเข้ามาในศาสนา ก่อนที่เขาจะเสียชีวิตลง

21. การสอนศาสนาที่ฮามาดาน (Teaching in Hamadán)

คนแรกๆ ที่ยอมรับศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ที่อาคิม อคา จาน นำมาเผยแพร่ในพื้นที่เมืองฮามาดานนี้คือบิดาของเขาเองซึ่งเป็นนักบวชที่มีชื่อเสียงของชุมชนชาวยิวในเมืองนี้ หลังจากที่ยอมรับศาสนาแล้ว อาคิม อคา จาน ได้ตัดสินใจที่จะแนะนำศาสนาในที่ชุมนุมของชาวยิวในโบสถ์ยิวในเมืองนั้นด้วยความหวังว่าพวกเขาเองก็จะแสดงการยอมรับศาสนาเช่นเดียวกัน

ชาวยิวในเมืองฮามาดานทั้งหมดต่างก็รู้จักอาคิม อคา จาน กันดี พวกเขารักและเคารพว่าเขาเป็นสัญลักษณ์ของคุณธรรมชาวยิวในชุมชนของพวกเขา แต่เมื่อเขาขึ้นไปพูดบนธรรมมาสน์เกี่ยวกับความเชื่อของเขาในพระบาฮาอุลลาห์และขอให้พวกเขาลองมาศึกษาศาสนาใหม่นี้ พวกเขาได้ไล่เขาให้ออกไปจากโบสถ์และประณามเขาว่าเป็นผู้ดูหมิ่นศาสนา

อาคิม อคา จาน ไม่รู้สึกเสียกำลังใจต่ออคติของผู้คนที่มาต่อเขา และหลังจากนั้นไม่นาน ผู้ที่เปิดใจรับฟังเขาพูดในโบสถ์ได้มาหาเขาเป็นการส่วนตัวเพื่อ

สอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับความเชื่อของเขา ในตลอดทั้งปีนั้น ถึงแม้ว่าจะมีความยุ่งยากจากฝ่ายตรงข้ามรุ่มล่อมเข้ามาจากทุกๆ ด้าน แต่มีชาวยิวจำนวนถึง 40 คนในเมืองฮามาตานอ้าแขนรับศาสนา ในบรรดาคนเหล่านี้มีปราชญ์ผู้รู้อย่างฮาจิ มีห์ดีผู้ซึ่งเป็นครูสอนศาสนาที่แข็งขันและอุทิศเวลาทั้งชีวิตรับใช้ศาสนารวมอยู่ด้วย ความรู้ที่ลึกซึ้งของท่านผู้นี้ต่อคัมภีร์ไบเบิลและโกรอ่านทำให้ทุกคนฉงน มีชาวยิว คริสต์และมุสลิมจำนวนมากที่ได้ยินท่านยกเอาพระธรรมบทในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์นี้มากล่าวและพูดถึงพันธะสัญญาที่กล่าวไว้เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ได้เห็นพ้องตามความจริงในศาสนาของพวกเขาไปด้วย

ในเวลานั้น ฮาจิ มีห์ดี กำลังสอนศาสนาให้ชาวยิวและชาวคริสต์จำนวนหนึ่งอยู่ ซึ่งคนกลุ่มนี้ก็เข้าร่วมชั้นเรียนศาสนาของมิชชันนารีชาวคริสต์ที่มีชื่อเสียงนามว่าโฮล์มด้วย หนึ่งในผู้ที่เรียนอยู่ด้วยนั้นได้ทำทนายให้โฮล์มพบกับฮาจิ มีห์ดีเพื่อไปปรึกษาเกี่ยวกับคัมภีร์ไบเบิล มิชชันนารีผู้นั้นยินดีรับคำเชิญและการประชุมก็ถูกจัดขึ้นสัปดาห์ละสองครั้ง โดยมีชาวยิว คริสต์ มุสลิมและบาไฮมารวมตัวกันเพื่อฟังการสนทนาธรรมจากพระคัมภีร์ไบเบิลของสองท่านนี้ ได้มีการตกลงกันตั้งแต่ต้นว่า จะมีการบันทึกการสนทนาของแต่ละครั้งเก็บไว้ และทั้งสองท่านต้องลงลายมือชื่อกำกับไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในตอนท้ายของบันทึกแต่ละครั้ง

การอภิปรายนี้ดำเนินต่อเนื่องไปเป็นเวลาสองปี ในที่สุดสิ่งที่จดบันทึกไว้ก็ปรากฏเป็นรูปเล่มขึ้นมาในหัวข้อว่า "คำอธิบายของการพยากรณ์ของคัมภีร์ไบเบิลต่อศาสนาบาไฮ" ผู้ที่ได้เข้าร่วมรับฟังรู้สึกชื่นชมต่อความลุ่มลึกของความรู้และการรู้แจ้งเห็นจริงของฮาจิ มีห์ดีจากการที่เขายกเอาพระวจนะบทแล้วบทเล่าทั้งจากพระคัมภีร์เก่าและใหม่และได้ขยายความให้ได้เห็นความหมายที่ลึกซึ้ง และตัวมิชชันนารีชาวคริสต์เองก็ได้กล่าวอุทานด้วยความชื่นชมให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง "ฮาจิ มีห์ดีมีความรู้ในคัมภีร์ไบเบิลอย่างดีมาก จนพวกคุณอาจคิดว่าเขาได้ลิขิตขึ้นมาด้วยตัวเอง!" การบันทึกที่รวบรวมเป็นเล่มชิ้นนี้ ต่อมาได้พิมพ์เผยแพร่แก่คนทั่วไปด้วย

กิจกรรมการสอนศาสนาของฮาจิ มีห์ดีนั้น ในไม่ช้าก็เป็นที่รับรู้ไปถึงหูของพวกศัตรูหัวรุนแรงของหลายศาสนาและหลายคนคือผู้ที่เคยเหยียบย่ำความทุกข์ทรมานและสร้างความยากลำบากให้กับเขามาแล้ว แต่ถึงแม้จะมีการวางแผนประทุษร้ายเขาและเพื่อนบาไฮศาสนิกชนมาเป็นระยะๆ แต่ก็ยังไม่เป็นที่พึงพอใจของศัตรู ต่อไปนี้คือตัวอย่างของเหตุการณ์ดังที่วันนั้น

นักบวชชาวยิวหรือรับไบในเมืองฮามาดานร้องเรียนไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดว่ามีสมาชิกของชุมชนชาวยิวจำนวนหนึ่งได้แยกตัวออกไปจากการชุมนุมทางศาสนาของชุมชนและนำความอภัยมาสู่ชุมชนเพราะพวกเขาได้กระทำผิดในสิ่งที่ไม่สามารถให้อภัยได้ พวกเขาได้เอารายชื่อของผู้ที่ไปเข้าร่วมศาสนาบาไฮมอบให้กับผู้ว่าราชการจังหวัด ในรายชื่อเหล่านั้นมีชื่อที่อยู่ในลำดับต้นๆ คือฮาจิ มีห์ดี โดยพวกเขาขอให้ผู้ว่าราชการจังหวัดลงโทษคนเหล่านั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงได้นัดหมายวันให้ทั้งสองฝ่ายมาพร้อมกันเพื่อที่จะได้ฟังรายละเอียดจากทั้งสองกลุ่ม ชุมชนชาวยิวได้ตกลงกันว่า จะมอบหมายให้รับไบอาวุโสและที่มีประสบการณ์มากที่สุดในกลุ่มของพวกเขาเป็นตัวแทนนำเรียนเรื่องราวต่างๆ ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดแต่เพียงผู้เดียวเพราะว่าคนอื่นๆ อาจไม่มีความฉับไวพอในการพูดตอบโต้

ในทันทีที่ชาวยิวและบาไฮมาถึงและนั่งลงแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดหันไปทางชาวยิวและขอให้พวกเขาพูดข้อร้องเรียนออกมา ทุกคนนั่งเงียบในขณะที่รับไบคนที่ชาญฉลาดดังกล่าวพูดขึ้นว่า “ฯพลฯ” เขาพูดขึ้น “คนพวกนี้ไม่ได้ยึดถือหลักของคัมภีร์โทราห์ พวกเขาละเมิดกฎวันพระ(ซับบาธ)โดยการจับต้องไฟและทำธุรกิจการงาน แต่ที่เลวร้ายไปกว่านั้นคือพวกเขากินสิ่งที่น่ารังเกียจ” “สิ่งที่ว่าไสมน่ารังเกียจนั้นคืออะไรกัน?” ผู้ว่าราชการจังหวัดถามขึ้นด้วยความอยากรู้ “มันคือเนื้อสัตว์และเนยแข็งที่มุสลิมทำขาย” รับไบพูดตอบ แต่เขาก็ไม่ได้พูดต่อถึงสิ่งที่เขาอาจคิดอยู่ในใจเพิ่มเติมแต่อย่างใด “อะไรนะ” ผู้ว่าราชการจังหวัดอุทานขึ้นด้วยความโกรธอย่างมาก “เจ้ามาที่นี่เพื่อจะบอกกับข้าว่า ถึงแม้พวกเจ้าจะอาศัยอยู่ในประเทศที่คนส่วนใหญ่เป็นมุสลิม แต่เจ้ากลับบอกว่าอาหารของเราสกปรกจริงหรือ?” แล้วเขาก็หันไปสั่งคนรับใช้ว่า “เขียนดีคนพวกนี้แล้วไล่พวกเขาออกไปให้พ้นจากสายตาข้า เพื่อที่ว่าข้าจะไม่พบเห็นคนพวกนี้อีกต่อไป

22. การก้าวผ่านที่แสนเข็น (The Difficult Crossing)

ทากิ ข่าน มีเพื่อนรักอยู่คนหนึ่งซึ่งเขารอคอยที่จะได้พบเพื่อจะได้พูดคุยเรื่องศาสนา แต่เพื่อนของเขาคนหนึ่งที่ชื่ออิซรัคเป็นมุสลิมที่เคร่งครัดมากและจะไม่อดทนที่จะได้ยินการกล่าวถึงคนบาไฮหรือศาสนาของพวกเขาซึ่งเขาคิดว่าเป็นอคติโดยสิ้นเชิงของเขาต่อศาสนาใหม่นี้ที่มีมากเสียจนเขาสามารถจะตัดความเป็นเพื่อนกับ ทากิ ข่านได้หากเขาเพียงแต่รู้ว่าเพื่อนของเขาเป็นบาไฮ และจะไม่ออกมาพบหน้าอีกเลยถึงแม้ว่ามีบางครั้งที่ ทากิ ข่าน ค่อยๆ หาโอกาสที่จะเฝ้า ถึงศาสนากับเขาอิซรัคก็จะไม่พอใจและเขาก็จะหยุดพูดกับเพื่อน อย่างไรก็ตาม โดยความรักที่ ทากิ ข่านมีต่อเพื่อน เขาพยายามทำทุกสิ่งเท่าที่จะทำได้เพื่อให้ได้ใจเพื่อนกลับมาติดต่อกันเหมือนเดิม จนกระทั่งเขา

ไม่สามารถที่จะระงับตัวเองได้อีกต่อไป เขาก็จะกลับมากล่าวถึงเรื่องนั้นอีกครั้งหนึ่ง

สิ่งนี้เกิดขึ้นช่วงระยะเวลาหนึ่งแต่มิตรภาพระหว่างเพื่อนสองคนนี้ก็เติบโตถึงแม้ว่าจะมีการห่างเหินกันอยู่บ้างเป็นระยะๆ ก็ตาม ทากี ข่าน ซึ่งมีร้านไกลจากที่ทำงานของ อิซรัคได้ย้ายเข้ามาอยู่ใกล้เพื่อนเพื่อที่จะได้มีเวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้น จากการที่เขาสูญเสียโอกาสที่จะพบกับ อิซรัค เรื่องศาสนาได้อีกด้วยตัวเอง ทากี ข่าน จึงตัดสินใจที่จะแนะนำให้เพื่อนของเขาได้รู้จักกับศาสนิกชนอีกคนหนึ่งซึ่งอาจจะโชคดีพอที่ อิซรัค จะยอมรับฟังเรื่องนี้ก็ได้ เพื่อนบาไฮคนที่เขาเลือกที่จะให้คุยกับอิซรัคคืออะดิบ เพื่อนบาไฮที่มีชื่อเสียงและมีภูมิรู้และเคยเป็นนักบวชมุสลิมที่เป็นที่รู้จักกันดีมาก่อน ผ่าโปก ศีรษะและเสื้อคลุมของเขาซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความรู้และอำนาจทางศาสนาอาจจะทำให้อิซรัคมีความประทับใจที่ดี เมื่อได้พบกับเขาที่มาเยี่ยมกับ ทากี ข่าน เป็นครั้งแรกคงเป็นเพราะจริยวัตรส่วนตัวและความเมตตาของอะดิบ ก็ได้เอาชนะใจอิซรัคได้ และทำให้เขาถามขึ้นก่อนลุกจากไปว่า จะมาเยี่ยมอีกได้หรือไม่ อะดิบบอกว่า ยินดีต้อนรับทุกเมื่อและไม่จำเป็นต้องมีการนัดหมายล่วงหน้า

จากการที่ได้รับการตอบรับในทางบวกดังกล่าวจากอะดิบ อิซรัคจึงได้ตัดสินใจที่จะไปเยี่ยมเขาในวันหนึ่งในช่วงเดือนรอมฎอน(ถือศีลอด)เมื่อเขา มาในแถบหมู่บ้านนั้นพอดี เขาพบว่าประตูบ้านเปิดอยู่และเมื่อเคาะให้สัญญาณก็ได้ยินเสียงเชื้อเชิญของอะดิบให้เข้ามาได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาเข้าไปเขารู้สึกประหลาดใจว่าเจ้าของบ้านอยู่กับแขกซึ่งเป็นชายหนุ่มอีกสามคนและกำลังดื่มชากันอยู่ในช่วงเดือนถือศีลอดที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ เขารู้สึกผิดหวังกับสิ่งที่เห็นและไม่สามารถซ่อนความรู้สึกนั้นเอาไว้ได้เขาจึงพบกับอะดิบ ออกมาตรงๆ ว่า "อาจคาดหวังว่าคนอย่างท่านจะสามารถเป็นตัวอยางให้กับ ยุวชนได้ดีกว่านี้ ในเมื่อคนในตำแหน่งและมีความรู้ของท่านไม่ยอมที่จะถือศีลอดเสียเองแล้วเราจะไปคาดหวังจากคนรุ่นใหม่ได้อย่างไร ท่านไม่รู้ตัวเองหรือว่ากำลังทำลายศาสนาของเราอย่างใหญ่หลวง" "ถ้าท่านจะกรณานั่งลงก่อนแล้วฉันจะอธิบายให้ทราบถึงสาเหตุที่พวกเราไม่ได้ถือศีลอดกันให้ฟัง" อะดิบตอบด้วยความสง่างามแต่อิซรัคผิดหวังเกินไปที่จะนั่งลงรับฟังเหตุผลใดๆ ได้ "ถ้าตัวท่านเองมีเหตุผลที่ดีพอที่จะไม่ถือศีลอด" เขาบอกอะดิบ "แต่ท่านก็จะไม่มีข้อแก้ตัวที่จะส่งเสริมให้คนอื่นไม่ให้ความเคารพต่อเดือนรอมฎอนอันศักดิ์สิทธิ์นี้" "แต่ฉันอาจไม่ได้เป็นมุสลิมก็ได้" อะดิบพูดสวนขึ้นอย่างแข็งขัน "และอาจจะไม่เชื่อเรื่องการที่ต้องถือศีลอดในเดือนนี้" อิซรัครู้สึกโกรธเป็นฟินเป็นไฟ จากคำพูดนี้ และออกจากบ้านอะดิบไปในทันทีทันใดโดยไม่รีรอที่จะฟังคำอธิบายใดๆ อีก และเขาก็รู้สึกขุ่นใจกับทากี

ท่าน อีกคนที่เป็นผู้แนะนำให้เขาได้พบกับคนซึ่งทำตัวไม่เหมาะสมกับเกียรติของการเป็นนักบวชมุสลิมเลยและไม่ออกไปพูดอะไรกับเขาอีก

แต่ ทากี ท่าน ไม่ได้ถือสาเพื่อนคนนี้ของเขาเพราะรู้ว่าอิซรัคเป็นคนที่มีความรักอย่างจริงใจต่อศาสนาของเขาซึ่งเป็นความดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดถึงแม้ว่าเขาอาจจะเป็นคนขาดความยั้งคิดและขาดความอดทนไปบ้างในบางขณะก็ตาม เขารู้ด้วยความผูกพันต่ออิสลามนั้น ในตัวมันเองมีความหมายต่อการยอมรับพระเจ้าผู้ซึ่งเป็นที่สัญญาในพระธรรมบทศักดิ์สิทธิ์ของศาสนานั้น หากเขาลืมอคติที่มีต่อบาไฮนานพอที่จะฟังว่าบาไฮมีอะไรที่จะบอกบ้าง

และแล้วความอดทนของ ทากี ท่าน ก็เป็นผลหลังจากที่รอคอยมานานเมื่อเขาประสบผลสำเร็จที่ทำให้อิซรัคเชื่อว่าพระคัมภีร์อัลโกราอัน ประณามความไม่อดทนอย่างไรเหตุผลและสอนว่ามุสลิมที่แท้จริงควรจะศึกษาค้นคว้าว่าข้ออ้างทั้งหมดก่อนที่จะกล่าวหาว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ในทันทีที่อิซรัคพร้อมที่จะสอบถามเกี่ยวกับศาสนาบาไฮ ทากี ท่าน รู้ว่าช่วงเวลาที่ยากเย็นมากที่สุดได้ผ่านไปแล้ว และเพื่อนของเขาจะได้เห็นความจริงของศาสนาใหม่นี้

อะติบ ผู้ซึ่งอิซรัคมีความผูกพันด้วยได้ช่วยเขาเป็นอย่างมากเมื่อเขาเริ่มค้นคว้าเกี่ยวกับศาสนา แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับอคติเช่น อิซรัค ที่จะเป็นบาไฮ ยังโชคดีอยู่ที่การอุทิศตนของเขาต่อศาสนาอิสลามยิ่งใหญ่มากกว่าอคติทั้งหลายของเขาและความภักดีต่อศาสนาของเขาที่นำเขาไปสู่การยอมรับการเติมเต็มของคำพยากรณ์ของศาสนานี้

มีการบันทึกไว้ในธรรมเนียมของอิสลามว่าเมื่อพระเจ้าเป็นผู้เป็นที่สัญญาเสด็จมา มนุษย์ทุกคนจะถูกเรียกให้ไปข้ามสะพานซึ่งแคบกว่าเส้นผมและแหลมคมกว่าดาบ อิซรัคและคนอื่นๆ เช่นเขายังหลายคนควรจะคิดถึงธรรมเนียมที่มีชื่อเสียงดังที่พวกเขาสดมภ์ถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้ประทานความช่วยเหลืออย่าให้ตกอยู่ในเส้นทางอันตรายเพื่อว่าจะนำเขาไปสู่ความรู้ของการเปิดเผยพระธรรมใหม่นี้ได้

23. บิดากับบุตรชาย (Father and Son)

เมื่ออิซรัคแสดงตนเป็นบาไฮนั้น พ่อของเขาซึ่งเป็นมุสลิมที่เคร่งครัดห้ามไม่ให้เขาเข้าบ้านอีกต่อไป ไม่เรียกเขาว่าเป็นลูกและไม่มีชื่อเขาในพินัยกรรม ยิ่งไปกว่านั้นเขาได้ย้ายบ้านออกจากเตหะรานไปอยู่ที่เมืองกุม เพื่อที่เขาจะไม่ต้องพบหน้าลูกชายอีกต่อไป

อิซรัคไม่ได้ยินข่าวคราวใดๆ จากพ่อแม่ของเขาเลยเป็นเวลาหนึ่งปีเต็มๆ ต่อมาเขาได้ทราบข่าวจากคนรู้จักที่เพิ่งกลับมาจากเมืองกุมว่าแม่ของเขา กำลังป่วยหนัก ด้วยความปรารถนาที่อยากจะได้พบหน้าแม่อีกครั้งเขาจึงได้ เขียนจดหมายไปหาแม่ขอให้แม่พบกับพ่อเพื่ออนุญาตให้เขาไปเยี่ยมได้ เขา ได้รับคำตอบในอีกสองสามวันต่อมาว่าหลังจากที่ได้อ้อนวอนพ่อของเขาอยู่ ด้วยน้ำตาเป็นเวลานานพ่อก็ให้อนุญาต แต่อยู่ในเงื่อนไขที่ว่า เขาจะต้องละทิ้งสิ่งที่เชื่ออย่างผิดๆ อยู่ และยอมรับคำสอนอันแท้จริงของอิสลาม ก่อนที่จะ เข้าบ้านของพ่อเขาได้

อิซรัคจึงออกเดินทางไปยังเมืองกุมทันทีและตรงไปที่บ้านพ่อแม่เขา ที่นั่น เขาได้พบกับพ่อซึ่งบอกกับเขาว่าเขาไม่สามารถจะพบแม่เขาได้จนกระทั่ง ยอมละทิ้งความเชื่อผิดๆ และการปฏิบัติที่ผิดหลักของพระผู้เป็นเจ้านั้นเสีย อิซรัคได้เตรียมตัวมาก่อนสำหรับเงื่อนไขนี้แล้ว "ขอให้ความพิโรธของผู้ทรง งดงามยิ่งใหญ่ บรรดาพระศาสดาของพระองค์ บรรดานักบุญทั้งหลายและ บรรดานางฟ้าเทพธิดาและผู้ที่ได้รับการเลือกสรรแล้ว จงให้ผู้ที่มีความเชื่อ ผิดๆ และทั้งหมดที่เดินตามทางที่ขัดต่อหลักปฏิบัติของพระผู้เป็นเจ้าจงได้ เห็นจริง" พ่อของอิซรัครู้สึกดีใจที่ได้ยินเช่นนั้น เขากอดลูกชายและจูบบน ใบหน้าของเขา เขาเดินนำลูกชายให้ไปพบแม่ของเขา

ต่อมาในตอนเย็นวันนั้น พ่อของอิซรัคพาเขาไปฟังการสาธยายธรรมของ มุลลา มาร์มุด หนึ่งในผู้มีชื่อเสียงทางศาสนาของเมืองกุมและได้ชื่อว่าเป็น ผู้มีภูมิรู้ เป็นที่เคารพนับถือของคนเมืองนี้ มุลลา มาร์มุด สาธยายธรรม อิสลามในสุเหร่าทุกๆ ตอนเย็น เมื่อเสร็จแล้วเขามักจะนั่งร่วมวงกับบรรดาคน สนทนาในมุมที่สบายๆ เพื่อสับยากล้าง จิบชา และพูดคุยเรื่องราวหลากหลาย

อิซรัคตัดสินใจว่าลูกชายจะต้องไปฟังการแสดงธรรมของมุลลา มาร์มุด ทุกๆ เย็น และร่วมวงสนทนาของมาร์มุด หลังจากที่เขาฟังการสาธยาย ธรรมแล้ว อิซรัคเองให้ความสนใจการฟังธรรมและการสนทนาและได้เรียนรู้ อย่างมากเกินที่พ่อของเขาคาดไว้เสียอีก

เป็นนิสัยของ มุลลา มาร์มุด ว่าเขามักจะจบการปาฐกถาของเขาด้วยการ กล่าวถึงเหตุการณ์อันเศร้าโศกที่เกี่ยวกับการสร้างชีวิตที่คาร์บิลา และมักจะ ร้องให้กับเหตุการณ์ที่เศร้ายิ่งนี้ ผู้ที่ฟังเขาก็จะทำตามเขาไปด้วย เย็นวัน หนึ่งเขาจบการพูดของเขาด้วยการเล่าเรื่องที่นักแสวงบุญคนแรกๆ ที่ไป สักการะสุญปของอิหม่ามสุสเซนผู้เสียสละชีพว่าเขาได้กล่าวทักทาย อิหม่าม ผู้ศักดิ์สิทธิ์ถึงสามครั้งแต่ก็ไม่ได้รับการตอบกลับ "แล้วท่านอิหม่ามสุสเซนผู้ สละชีพตนเองจะตอบรับได้อย่างไรกัน" มุลลา มาร์มุด คร่ำครวญ "ในเมื่อ

ศิระชะที่ได้รับพระพรของท่านถูกตัดขาดออกมาจากร่างกาย” แล้วมุลลาผู้ที่พร่ำรำพันต่อผู้ฟังทั้งหมดก็ตื้อกชกตัว และรำไห้ และการปาลฐกถาก็จบลงแบบนั้น

ในอีกเย็นต่อมามุลลา ปิดการปาลฐกถาของเขาลงด้วยการพูดว่าศิระชะที่ได้รับพระพรของอิหม่ามสุสเซน ถึงแม้ว่าแยกออกจากลำตัวแล้วก็ยังท่องบทพระธรรมจากพระคัมภีร์โกรอ่านในสามโอกาสต่อเนื่องกัน พอของอิชรัค รู้สึกพึงพอใจอย่างมากกับคำกล่าวเรื่องความมหัศจรรย์นี้และพูดขึ้นว่า “เป็นการแปลกที่พวกบาบีที่หลงผิดพวกนั้นยังกล้าที่จะพูดว่า พวกเขาไม่ยอมรับเรื่องอิภินิหารต่างๆ ที่ศิระชะของอิหม่ามที่ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาได้แสดงให้เห็นถึงสัญลักษณ์ที่แสนพิเศษนั้นแล้ว” ในระหว่างทางกลับบ้านในเย็นวันนั้น เขายังกล่าวชื่นชมมุลลา และขอให้อิชรัคให้ความเอาใจใส่ต่อสิ่งที่เขาได้เรียนรู้อย่างเป็นพิเศษเพื่อที่จะได้เป็นประโยชน์ต่อความรู้ที่กว้างขวางของเขา

ในตอนเย็นของอีกสองสามวันต่อมา เมื่อมุลลา นั่งลงสนทนากับกลุ่มสาวกที่เขาเลือกแล้ว เพื่อจิบกาแฟ และสูบไปป์ของเขา อิชรัค ก็ขอโอกาสที่จะถามคำถามขึ้นด้วยความสุภาพ เมื่อมุลลาให้อนุญาตแล้วเขาจึงเอ่ยขึ้นว่า “เป็นจริงหรือไม่ที่ว่า เป็นข้อบังคับที่มุสลิมที่แท้จริงทุกคนต้องทักทายคนอื่นทุกคนที่เขาพบ แต่การตอบรับการทักทายนั้นเป็นเพียงการกระทำที่พึงปฏิบัติ?” มุลลา พูดขึ้น “ไม่ใช่ พ่อหนุ่ม จริงๆ แล้วมันตรงกันข้ามต่างหาก การทักทายคนอื่นเป็นการกระทำที่ควรปฏิบัติ แต่การตอบรับการทักทายต่อคนอื่นเป็นสิ่งที่มุสลิมที่แท้จริงทุกคนต้องทำ”

อิชรัคจึงได้ถามคำถามที่สองกับมุลลา หลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน “การอ่านพระคัมภีร์โกรอ่านเป็นการกระทำที่เป็นภาคบังคับใช่หรือไม่” เขาถามขึ้น “หรือเป็นการกระทำที่ควรปฏิบัติ?” มุลลาตอบว่า ไม่ได้เป็นสิ่งที่บังคับให้ทำ แต่เป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่ควรจะทำ พอของอิชรัคเองออกอาการผิดหวังในตัวลูกชายของเขา “ทำไมลูกจึงถามคำถามที่แม้แต่คนมุสลิมที่ไม่รู้หนังสือก็ยังคงคำตอบเช่นนั้น” เขาพูด “ลูกควรจะถามคำถามเพื่อขอคำอธิบายในสิ่งที่สำคัญหรือปัญหาสำคัญๆ” “ฉันก็ไม่แน่ใจ” อิชรัคตอบ “ว่าคำถามของฉันจะไม่สามารถแก้ปัญหาสำคัญได้” เพราะฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าศิระชะของอิหม่ามสุสเซน ซึ่งเรารับทราบกันอยู่แล้วว่าเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์แบบสามารถท่องบทพระธรรมในคัมภีร์โกรอ่านได้ในสามโอกาสต่อเนื่องกัน จะไม่สามารถตอบรับคำทักทายของผู้แสวงบุญที่กล่าวทักทายถึงสามครั้งได้ เมื่อคนมุสลิมทุกคนรู้กันว่าการท่องพระคัมภีร์เป็นแค่การกระทำตามความพึงพอใจ ในขณะที่การตอบรับการทักทายเป็นสิ่งที่เป็นการบังคับให้ศาสนิกชนทุกคนต้องทำ”

ความอิมคริมมาสู่ที่ชุมนุมนั้นและทุกคนคอยดูท่าที่วามุลลา จะตอบข้อซักถามนี้อย่างไร มุลลา ตัวสั่นด้วยความโมโห ดิ่งไปปี ออกจากปากและร้องลั่นออกมาว่า “โอ้เจ้าโง่ที่ไม่มียางอาย เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่จะมายุ่งเกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้ ! ” แล้วหันไปมองพ่อของอิซรัค แล้วพูดว่า “ลูกชายของเจ้าไม่ใช่แค่ฉลาดดีและหยาบคายเท่านั้นแต่ฉันเห็นว่าเขาเป็นบาบีนั้นเอง เพราะพวกบาบีมักจะทำให้เรื่องสวรรค์และบุคคลสำคัญในศาสนาเป็นเรื่องไม่สำคัญในสายตาคนอื่น ฉันไม่มีข้อสงสัยเลยว่าตัวเจ้าเองเป็นมุสลิมแต่เจ้าเชื่อเถิดว่า ลูกชายของเจ้านั้นได้ละทิ้งศาสนาอันแท้จริงของพระผู้เป็นเจ้าไปเสียแล้ว” พ่อของอิซรัคพูดขึ้นว่า “มันเป็นความจริงที่ว่า ลูกชายของฉันได้คบค้าอยู่กับคนกลุ่มนี้มาได้ระยะหนึ่งแล้วแต่เขาก็ได้ปฏิเสธสิ่งที่เป็นข้อกล่าวอ้างที่ผิดๆ ทั้งหลายแล้ว และไม่คบค้ากับผู้ที่ห่างเหินออกไปจากหนทางของพระผู้เป็นเจ้า ก่อนที่ฉันจะยอมให้เขากลับเข้าบ้านได้” มุลลา มาร์มุด ยิ้มอย่างเย้ยหยัน “ข้าไม่รู้มาก่อนว่าเจ้าจะเป็นคนยอมอะไรได้ง่ายๆ เช่นนั้น” เขาพูด “ลูกชายของเจ้าปฏิเสธสิ่งที่เป็นข้ออ้างจอมปลอมทั้งหลาย เพราะเขาเชื่อแล้วว่า บ็อบ คือ ศาสดาที่แท้จริง และเมื่อเขาสาปแช่งคนที่ออกไปจากหนทางของพระผู้เป็นเจ้านั้นก็คือเจ้าและข้านั่นเอง ขอเตือนให้รู้ข้อนี้ไว้” เขาพูดเพิ่มต่อว่า “ถ้าเจ้าไม่ส่งลูกชายของเจ้าออกไปเสียจากเมืองกุ่มนี้ ข้าจะต้องทำอะไรสักอย่างตามหน้าที่ของข้าแล้วละ” พูดจบมุลลา มาร์มุด ก็รีบลุกออกจากที่นั่งไปโดยทันที ส่วนคนอื่นๆ ที่ได้พูดกับพ่ออิซรัคพวกเขามั่นใจว่ามุลลาจะออกคำสั่งให้ประหารลูกชายของเขาเสียหากว่าพบหน้าเขาอีกครั้งหนึ่ง

ระหว่างทางกลับบ้านในวันนั้นสองพ่อลูกต่างก็ไม่มีใครปรึกษาพูดอะไรออกมา แต่ในวันต่อมาเมื่ออิซรัคเตรียมตัวที่จะออกจากบ้านพ่อของเขาพูดขึ้นว่า “ลูก จงระวังคำพูดไว้อย่าพูดทุกอย่างที่คิดออกมาต่อหน้าคนอื่น”

การที่อิซรัคได้ไปเยี่ยมเมืองกุ่มอีกและได้มีเวลาสั้นๆ สนทนากับมุลลา มาร์มุด ก็เป็นข้ออ้างที่ดีที่จะทำให้เขาได้สื่อความกับพ่อของเขาด้วยโดยผ่านทางจดหมาย เขาสามารถที่จะทำให้พ่อเขาเกิดความสนใจในศาสนาใหม่ที่เขายอมรับแล้วอย่างมาก จนถึงกับเชิญให้เขากลับไปเยี่ยมบ้านที่กุ่มอีกครั้งเพื่อพักกับพ่อของเขาอีกสองสามวันและพูดถึงความเชื่อของเขาในรายละเอียดได้ แต่การกลับไปเยี่ยมครั้งนี้เป็นความลับไม่มีใครรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ และเขาเองก็ไม่ออกนอกบ้านไปไหนต่อไหนเลย

ในการไปเยี่ยมบ้านที่เมืองกุ่มเป็นครั้งที่สองของอิซรัค พ่อของเขามีความสนใจในศาสนาเป็นอย่างมากและแสดงความสนใจที่จะพบปะไฮคนอื่นๆ พอดีกับที่เป็นเวลาที่ครุบาไฮที่มีชื่อเสียงจากเตหะรานกำลังจะเดินทางมา

เมืองกุม อิซรัคไปหาครุคนี่ที่เตหะรานและขอให้มาหาพ่อของเขา หลายวันหลังจากนั้น อิซรัคได้รับจดหมายที่น่าประทับใจมากจากพ่อของเขา ขอขอบคุณเขาที่ทำให้ได้พบกับศาสนา และบอกเขาว่าตอนนี้อิซรัคเป็นพ่อและเขาเองเป็นลูก

อิซรัคก็มีพี่สาวอาศัยอยู่ในเตหะรานและเธอก็ถูกพ่อและสามีสั่งห้ามไม่ให้ติดต่อกับเขา แต่เดี๋ยวนี้พ่อของเขายอมรับศาสนาแล้ว เขาก็เขียนจดหมายไปหาเธอ ขอให้สืบหาว่าน้องชายเป็นอยู่อย่างไรและต้องการอะไรอีกบ้าง เพื่อที่จะหาข้ออ้างให้เธอไปพบอิซรัคในขณะเดียวกัน พ่อก็เขียนจดหมายไปให้อิซรัคขอให้สอนศาสนาของวันใหม่ให้กับพี่สาว เพื่อที่เธอจะได้ไม่พลาดสิ่งสำคัญนี้ ด้วยเหตุนี้พี่สาวและน้องชายได้มาพบกันอีกครั้งหนึ่งถึงแม้ว่าพวกเขาจะต้องปกปิดการพบปะกันในครั้งนี้ไม่ให้สามีที่หึงรุนแรงของเธอได้รับรู้

โดยที่ไม่รู้ว่าพ่อได้ยอมรับศาสนาใหม่นี้แล้ว พี่สาวของอิซรัคก็เกิดความสนใจในสิ่งที่น้องชายเชื่อถือ และแสดงความสนใจที่จะเป็นบาไฮบนเงื่อนไขที่ว่า พ่อของเขาจะต้องไม่รู้เรื่องนี้ อิซรัคจึงเอาจดหมายของพ่อที่ส่งไปถึงเขามาให้พี่สาวดู บอกให้สอนศาสนาใหม่นี้ให้กับพี่สาวด้วย เธอรู้สึกยินดีกับข่าวนี้เป็นอย่างยิ่ง พ่อของเขาก็มีความปีติยินดีมากไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันที่รู้ว่าลูกสาวก็ได้ยอมรับศาสนาแล้วเช่นกัน

แม่ของอิซรัคไม่ได้เป็นบาไฮแต่เธอก็ไม่ได้แสดงอาการต่อต้านศาสนาแต่อย่างใด คนเดียวในครอบครัวที่ไม่ยอมประนีประนอมเกี่ยวกับศาสนาคือพี่เขยของเขา ไม่นานหลังจากนั้นเขาก็มารู้ว่า ภรรยาของเขาเองก็ยอมรับศาสนาใหม่นี้แล้วเช่นกัน เขาก็หายตัวไป และหลายปีต่อมาครอบครัวจึงมารู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน

24. แผนงานที่สัมฤทธิ์ผล (A Plan that Worked)

อกา คามาล อาศัยอยู่กับพี่ชายที่กีร์มันซาร์ พ่อของพวกเขาซึ่งเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อไม่นานนี้ ได้ทิ้งมรดกไว้ส่วนหนึ่ง แต่พี่ชายของอกา คามาล ซึ่งเป็นมุสลิมที่เคร่งครัดและหัวรุนแรง ชูที่จะเอาทรัพย์สินดังกล่าวไว้เพียงผู้เดียว เพราะอกา คามาลเป็นบาไฮ นักบวชในหมู่บ้านก็ได้เตือนเขาเช่นกันว่าหากเห็นเขาไปไหนต่อไหนกับคนบาไฮ พวกเขาจะรู้ได้ทันทีว่าพวกเขาเป็นศาสนิกชนของพระบาฮาอูลลาห์ จึงไม่สามารถจะอ้างสิทธิ์ในมรดกของพ่อได้ สิ่งนี้ทำให้เกิดความยุ่งยากกับอกา คามาล ที่จะพบปะเพื่อนบาไฮ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอกา คามาล พักอาศัยอยู่รวมชายคาเดียวกันกับพี่ชายของเขา

อิชรัค ซึ่งเพิ่งมาจากเตหะราน และยังไม่เป็นที่รู้จักของผู้คนในกีร์มันซาร์ เขาได้คิดแผนที่จะช่วยอกา คามาลได้ โดยขอให้อกา คามาล เชิญเขาและเพื่อนบาไฮอีกคนหนึ่งซึ่งมาจากส่วนอื่นของประเทศให้ไปทานอาหารเย็นที่บ้านของเขาสักวันหนึ่ง เพื่อที่พวกเขาจะได้พบกับพี่ชายของอกา คามาล เขาได้รับคำเตือนว่าพี่ชายจะไม่อยากรับฟังอะไรที่เขาพูดเลยหากเขาสงสัยว่าคนพูดเป็นบาไฮและอิชรัคก็สัญญาว่าจะใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่ง

ในวันนั้น มีแขกอื่นๆ จำนวนหนึ่งมาที่บ้านของอกา คามาลด้วย หนึ่งในนั้นเป็นชายหนุ่มที่พี่ชายของอกา คามาล ให้ความเคารพนับถือเป็นอย่างมาก อิชรัคสามารถจะบอกได้ทุกอย่างและทำทางการพูดของชายผู้นั้นว่าเขาเป็นนักบวชนั่นเอง ถึงแม้ว่าคำบัญชาของกษัตริย์ซาร์ที่ผ่านมาเมื่อไม่นานมานี้สั่งห้ามนักบวชสวมใส่ชุด "อาบา" และผ้าโพกศีรษะตามธรรมเนียมแล้วก็ตาม

พวกเขา นั่งกันอยู่ในบ้านมาแล้วช่วงเวลาหนึ่ง และพูดคุยกันถึงหลายๆ เรื่องที่ควรจะหยิบยกมาพูดกัน แล้วเพื่อนที่มากับอิชรัค หันมาพูดกับอิชรัคขึ้นว่า "อิชรัค บอกเราซิว่า คุณได้เคยพบเห็นบาไฮในเตหะรานบ้างไหม?" "ที่จริงแล้วเราก็คงพบเห็นอยู่นะ" อิชรัคตอบ "พวกเขา มีความกระตือรือร้นในการสอนศาสนาของพวกเขามาก ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อคุณเริ่มฟังสิ่งที่พวกเขาพูด คุณจะไม่ว่าจะพูดตอบโต้อะไรได้เลย ฉันคนหนึ่งละ ที่เป็นเหยื่อหนึ่งในจำนวนมากของพวกเขา และฉันไม่สามารถที่จะโต้แย้งอะไรกับพวกเขาได้เลย" เขาจึงพูดให้ฟังว่าบาไฮพูดอะไรและข้อพิสูจน์ที่พวกเขามีเพื่อยืนยันความเชื่อของพวกเขา "ตอนนี้คุณคงทราบแล้วว่าฉันหมายถึงอะไร" เขาสรุป "ถึงแม้ว่าเราสามารถจะหาวิธีพิสูจน์ได้ว่าสิ่งที่พวกเขาเชื่ออยู่เป็นสิ่งที่ผิด พวกเขาก็คงไม่สามารถไปมีอิทธิพลต่อคนอื่นได้มากเท่านี้ ฉันหวังว่าจะพบกับใครสักคนหนึ่งที่ จะติดต่อหาความรู้ที่จะไปโต้ตอบกับบาไฮกลุ่มนี้และทำให้พวกเขาสงบปากสงบคำลงได้"

แขกคนหนึ่งจึงหันไปยังชายหนุ่มที่สวมแว่นที่อยู่ ณ ที่นั้นและพูดขึ้นว่า "ฉันมั่นใจว่าคุณชาดร์ จะช่วยคุณได้แน่นอน" ชาดร์เองไม่สู้จะแน่ใจตัวเองนักเมื่อได้ฟังอิชรัคพูดถึงรายละเอียดของความเชื่อบาไฮ และคำตอบที่พวกเขามีต่อข้อไม่เห็นด้วยต่อศาสนาของพวกเข เขาไม่สามารถที่จะหาคำอธิบายใดมาพูดได้ ในอีกด้านหนึ่งผู้คนจะเกิดความสนใจในเรื่องนี้ขึ้นมา และรอคอยทำที่ต่อเรื่องนี้ของเขา "เพื่อที่จะให้คำตอบที่พวกคุณทั้งหลายพอใจ" เขาเอ่ยขึ้นในที่สุด "ฉันก็ขอศึกษาหนังสือสักจำนวนหนึ่งและจะค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ฉันรู้จักผู้สูงศักดิ์ทางศาสนาท่านที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่งซึ่งสามารถให้คำตอบกับทุกๆ ปัญหาและสามารถอธิบายแก้ข้อกล่าวหาที่ผิดๆ ของพวก

นอกศาสนาพวกนี้ด้วยคำพูดแค่ไม่กี่คำ “พอที่จะแนะนำให้ฉันได้รู้จักกับท่านผู้มีศักดิ์แห่งสวรรค์นี้ได้หรือไม่” อิชรัคถามขึ้น “ได้แน่นอน” ชาตรีตอบ “เขามักจะอยู่บ้านในตอนเย็นๆ” “แต่เนื่องจากฉันต้องเดินทางไปเตหะรานในไม่ช้านี้และเรื่องนี้ก็มีความสำคัญมากสำหรับฉัน ฉันเธอจะพาฉันไปพบเขาในตอนนี่เลยได้ไหม” อิชรัคกล่าวขึ้น คนอื่นๆ ในที่นั้นก็แสดงความสนใจที่จะพบกับชายผู้มีภูมิปัญญาแห่งสวรรค์เพื่อที่จะได้รับรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย จึงขอให้ชาตรีพาไปพบกับท่านผู้นั้น อคา คามาลคิดว่าไม่เป็นการชาญฉลาดเลยที่จะทำเช่นนั้นเขาจึงขอตัวที่จะไม่ร่วมกับกลุ่มนั้นด้วย

ขณะที่ชาตรีเข้าไปในบ้านเพื่อที่จะแจ้งเกี่ยวกับการมาถึงของพวกเขาให้เจ้าของบ้านทราบ คนอื่นๆ ต่างก็รออยู่นอกบ้านก่อน หลังจากที่พวกเขาออกกันอยู่เป็นเวลานาน คนรับใช้ในบ้านก็ออกมาเชิญให้พวกเขาเข้าไปได้ พวกเขาถูกนำเข้าไปยังห้องที่กว้างใหญ่ห้องหนึ่งที่มีผู้อาวุโสท่านหนึ่งนั่งอยู่บนที่นั่งอันโอ่อ่าสมเกียรติ เขานั่งอยู่บนเบาะหนาและมีกองหนังสือวางอยู่ข้างๆ หลังจากที่มีการทักทายกันแล้ว อิชรัคก็เริ่มประเด็นคำถามของเขาทันที ท่านผู้ทรงเกียรติผู้นั้นได้กล่าวย้ำถึงข้อถกเถียงในปัจจุบันที่กล่าวหาศาสนาบาไฮและอิชรัคได้เรียนท่านผู้นั้นให้รับทราบอย่างสุภาพถึงข้ออธิบายที่บาไฮมีต่อข้อกล่าวหาว่า ดูเหมือนว่าผู้สูงศักดิ์ทางศาสนาผู้นี้ไม่เคยได้ยินข้อโต้แย้งของอีกฝ่ายมาก่อน เขาจึงนั่งเงยบไปชั่วคราวหนึ่ง แล้วเขาก็พูดขึ้นด้วยอำนาจที่เด็ดขาดว่า “เป็นความบาปที่จะพูดกับคนนอกรีตพวกนี้ คนมุสลิมที่แท้จริงไม่ควรเฉียดเข้าไปใกล้พวกเขา อิชรัคจึงพูดขึ้นด้วยเสียงอย่างเรียบๆ ว่า “ถ้าอย่างนั้นบาไฮไม่ควรจะพูดหรือว่านิกบวชห้ามผู้คนพูดกับพวกเราเพราะพวกเขาไม่สามารถอธิบายข้อโต้แย้งกับพวกเราได้หรือหรือ ฉันขอให้ท่านยกข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนที่ไม่สามารถโต้แย้งได้ให้เห็นสักอย่างที่จะใช้เพื่อต้านข้ออ้างของคนพวกนี้ได้” “เราได้บอกสิ่งที่เจ้าควรทำไปแล้วคือ หยุดพูดกับพวกเขาเสีย!”

น้องชายของอคา คามาลซึ่งฟังการสนทนาอยู่ด้วยความตั้งใจตลอดเวลาของการพูดคุยได้หมดความอดกลั้นลง “ฉันได้บทสรุปแล้ว” เขาบอกนิกบวชอย่างกล้าหาญว่า “ท่านไม่มีคำตอบให้กับคนบาไฮและพี่ชายของฉันก็ใช่จะโง่เขลาที่จะไม่รู้ในข้อนี้” เขาหันมาจับมืออิชรัคแล้วพูดขึ้นว่า “ตามฉันมาเลยในที่สุดฉันก็เข้าใจความจริงของเรื่องนี้แล้ว”

อคา คามาลซึ่งรออยู่ที่บ้านและครุ่นคิดว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นจากการได้พบกับนิกบวชผู้นั้น อย่างไรก็ตาม ความหวังอันสูงสุดของเขาคือความหรรษาที่รอคอยอยู่ พี่ชายของเขากลับมาจากที่ประชุมที่ประสบความสำเร็จนั้นกอดเขาอย่างแผ่วเบาและขอให้เขายกโทษให้ “พี่เข้าใจน้องผิดในหลายๆ เรื่อง” เขา

พูด “แต่แขกของเราจากเตหะรานทำให้ฟ้าสว่างและทำให้ฟ้าเห็นว่าสิ่งที่น้องเชื่อนั้นถูกต้อง พี่อีกคนที่เตรียมตัวที่จะร่วมความศรัทธากับน้องด้วย”

25. ในที่สุดก็เป็นพี่น้องกัน (Brothers at Last)

อาจจะเป็นการยากที่คนสมัยนี้จะเข้าใจได้ถึงอุปสรรคของความเกลียดชังและอคติระหว่างผู้คนต่างศาสนามีอยู่จริงในช่วงที่บาไฮยุคแรกๆ ต่างก็พยายามจะนำเอาความรักและความสามัคคีมาสู่พวกเขา คนมุสลิมปิดประตูที่จะพบปะสมาคมกับสมาชิกของศาสนาอื่นๆ ศาสนาโดยมองว่าพวกเขาเป็นพวกนอกรีตและมักเรียกพวกเขาว่าพวก “หมาสกปรก” พวกคนกลุ่มน้อยถูกบังคับให้สวมเสื้อผ้าที่แยกแยะว่าพวกเขาเป็น “พวกที่ไม่เชื่อ” เพื่อคนมุสลิมที่อุทิศตนจะไม่ถูกทำให้เปราะเปื้อนโดยการรับประทานอาหารหรือเครื่องดื่มจากมือของพวกเขา ชาวยิว คริสต์และโซโรแอสเตรียนต่างก็เกลียดชังคนมุสลิมทั้งหมด ทั้งๆ ที่พวกเขาไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันเลยก็ตาม พวกเขาต่างมีความเชื่อว่าใครก็ตามที่ไม่เชื่อเป็นพวกเดียวกับความชั่วร้าย

เป็นที่น่าสนใจที่เห็นในเวลานี้ว่าปาฏิหาริย์กำลังเกิดขึ้นในชุมชนบาไฮซึ่งสมาชิกมาจากพื้นฐานที่ต่างกัน อิซรัค เล่าถึงเหตุการณ์ที่น่าประทับใจที่เกิดขึ้นในเมืองราชท์เมื่อเขาไปที่นั่นเพื่อการเผยแพร่ศาสนา เขาพบกับมุสลิมหัวรุนแรงคนหนึ่งซึ่งหลังจากนั้นได้แสดงความเข้าใจในศาสนาใหม่และเริ่มการศึกษาค้นคว้าอย่างจริงจัง เขามีคำถามที่ต้องถามมากมายและรู้สึกพอใจกับคำตอบที่อิซรัคให้กับเขา วันหนึ่งขณะที่เขานั่งอยู่ในที่ประชุมของบาไฮและฟังพระวจาณะของพระบาฮาอุลลาห์ ในห้องนั้นดูเหมือนว่าลมได้พัดเอาผ้าคลุมหน้าเขาให้เปิดออกในทันทีทันใดและเขาไม่สามารถเก็บความรู้สึกนั้นไว้ได้คนเดียว เขาได้ลุกตรงไปหาชายที่เคยเป็นโซโรแอสเตรียนที่มีชื่อเสียงมากก่อนที่จะมาเป็นบาไฮและเข้าไปโอบกอดเขาประหนึ่งเป็นพี่น้องที่จากกันมานานแสนนาน ด้วยดวงตาที่ปรุมน้ำตา เขาได้เล่าเรื่องราวความสัมพันธ์ของเขากับชายคนนี้ “เราทั้งสองคนทำงานอยู่ในตลาดเดียวกัน” เขาพูดขึ้น “และสำนักงานของเราก็อยู่ไม่ไกลกันนัก ฉันเกลียดที่จะอยู่ใกล้คนนอกศาสนา ที่รู้ว่าเคยเป็นโซโรแอสเตรียนมาก่อน และตอนนี้มาเป็นบาไฮ วันหนึ่งเขาเห็นผู้ชายคนที่เอาน้ำขามาเสิร์ฟเรายกถาดเข้าไปในสำนักงานของสุภาพบุรุษคนนี้ ฉันโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ดึงเขามาและทำร้ายเขาจนแขนของฉันทันเจ็บปวดไปหมด ฉันเตือนเขาว่าหากฉันเห็นเขาเสิร์ฟน้ำขมาให้คนนอกศาสนานี้อีกครั้งแล้ว ก็ฉันจะฆ่าเขาเสีย แล้วฉันก็เข้าไปในร้านน้ำชาของชายคนนั้นและเห็นว่าเขาไม่ได้แยกแก้วใบที่คนนอกศาสนาใช้ดื่มออกจากแก้วใบอื่นๆ ฉันทำให้แก้วทั้งหมดแตกแล้วจ่ายเงินให้ซื้อแก้วใหม่เพื่อที่ลูกค้ามุสลิมจะได้ดื่มชาจากแก้วที่สะอาดและไม่แปดเปื้อนจากรอยสัมผัสของผู้ที่ไม่เชื่อ”

เขากล่าวเสริมขึ้นด้วยความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่หลังจากเล่าจบเรื่องนั้น "ฉันขอให้เจ้าภาพเอาแก้วมาสักใบหนึ่งเพื่อที่พี่ชายของฉันคนนี้จะดื่มชาสักเพียงครั้งแก้ว และอนุญาตให้ฉันได้รับเกียรติที่ได้ดื่มส่วนที่เหลือ"

26. การเดินทางอันมหัศจรรย์ (The Journey of the Mystic)

วาจดาณี เป็นคนที่มีจิตใจที่นำอัศจรรย์ยิ่ง เขาเผ่าคอยที่จะเข้าไปถึงภาวะของสันติภาพและความสงบภายในซึ่งแตกต่างจากผู้คนโดยทั่วไปที่มักใช้เวลาส่วนใหญ่ยุ่งอยู่กับกิจการทั้งหลายของโลก แม่ของเขามาจากครอบครัวผู้ดีและชีวิตของเขาก็มีโอกาสดีมากมายที่หากเป็นชายหนุ่มอื่นๆ แล้วก็จะรีบไขว่คว้าไว้ทันที แต่วาจดาณีไม่ได้สนใจในตำแหน่งที่ญาติที่มีอิทธิพลของเขาจะสามารถหยิบยื่นให้ได้ เขาเป็นผู้ค้นหาสัจธรรมและใฝ่หาที่จะบรรลุสู่ภาวะของความพึงพอใจทางจิตวิญญาณ

วันหนึ่ง ขณะที่เขากำลังจะเข้าไปสวดมนต์ในมัสยิด เขาได้เห็นนักบวชผู้หนึ่งกำลังเทศนาอยู่บนลานหญ้าของสุเหร่า เขาได้เข้าไปพร้อมกับกลุ่มผู้ฟังเทศนา กลุ่มเล็กๆ นั้นและตั้งใจฟังถึงแนวทางที่จะไปสู่หนทางแห่งความไม่ยึดติด นักเทศน์คนนี้สร้างความประทับใจให้แก่วาจดาณีเป็นอย่างมากจนเขาตัดสินใจตามไปถึงบ้านหลังจากการเทศน์จบลงเพื่อขอฝากตัวเป็นศิษย์ แต่เขาก็ต้องพบกับความประหลาดใจเมื่อนักบวชคนนั้นบอกเขาว่าเราไม่ควรเชื่อตามใครอย่างงมงายและว่านักบวชพวกที่วางตัวเป็นผู้นำเพื่อให้คนอื่นทำตามนั้นก็ไม่ได้ทำอะไรไปจากพวกสุภาพบุรุษจอมปลอม ท่านนักบวชผู้นั้นพูดต่ออีกว่าทุกคนควรค้นคว้าหาความจริงด้วยตนเอง คำพูดที่ออกมาจากปากนักบวชเช่นนี้ออกจะฟังดูแปลกๆ แต่วาจดาณีก็มองว่าเป็นความถ่อมตนของนักบวชผู้นั้น

เขาไปเข้าฟังปาฐกถาของท่านนักบวชผู้นั้นในลานของมัสยิดทุกๆ วันอย่างต่อเนื่องจนรู้สึกชื่นชอบในตัวท่านผู้นั้นและความคิดของเขา มุมมองที่ล้ำหน้าที่เสนอผ่านการปาฐกถาประจำวันนั้นช่างต่างจากความคิดมาตรฐานของนักบวชและวาจดาณีออกมาจากมัสยิดในแต่ละวันด้วยแนวคิดบางอย่างอยู่ในสมองของเขาเสมอ

แต่การปาฐกถาในมัสยิดนั้นก็ต้องล้มนิดไปอย่างกะทันหัน เมื่อวาจดาณีถามถึงเหตุผลก็ได้รับคำตอบว่านักบวชผู้นั้นถูกห้ามไม่ให้เข้ามาในมัสยิดอีกต่อไปแล้ว เพราะถูกพบว่าที่จริงแล้วเขาเป็นบาบี วาจดาณีรู้สึกเศร้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เขาได้ยินผู้คนพูดถึงพวกบาบีที่น่าสะพรึงกลัวมาตั้งแต่เขายังเป็นเด็ก และรู้สึกเกลียดชังคนพวกนี้ "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า" เขาเริ่มสวดมนต์ "ข้าพเจ้า

ได้ทำบาปอะไรเล่า ถึงได้ประสบกับสิ่งนี้ ข้าพเจ้าได้รอคอยด้วยความหวังที่จะได้รับความพึงพอใจจากพระองค์ แต่เหตุไฉนจึงกลับต้องถูกดึงให้ไปใกล้กับพวกนอกรีตที่ถูกสาปแช่งพวกนี้

หลังจากนั้นวาจดาณีจึงตัดสินใจที่จะศึกษาเทววิทยาด้วยความคาดหวังว่านี่จะนำเขาไปสู่ความจริงที่เป็นที่ยอมรับกันและจะเติมความปรารถนาของจิตใฝ่หาความจริงของเขาและนำสันติมาสู่จิตใจที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าของเขาได้ เขาได้โกนหัวของเขา โปกผ้าคลุมและแยกตัวออกไปใช้ชีวิตสันโดษกับบรรดาผู้คนที่ด้านเทววิทยาด้วยกัน แต่เขาก็ใช้ชีวิตเช่นนั้นได้ไม่นานนัก เพราะเขาพบว่าบรรยากาศที่อึดอัด และผู้ที่อยู่ร่วมกันด้วยค่อนข้างใจแคบและมีอคติ เขาจึงหันหลังให้กับการศึกษาศาสตร์ด้านนี้ ด้วยความเป็นอิสระจากสิ่งนั้นอย่างสิ้นเชิง แต่จิตวิญญาณในการใฝ่รู้ของเขาก็ยังผลักดันให้เขาเดินหน้ากับชีวิตต่อไป

ตอนนี้ เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการสวดมนต์และทำสมาธิ เขาถือศีลอดและใช้ชีวิตเยี่ยงนักบวชคือละทิ้งความสุขทางโลกแห่งเนื้อหนังมังสา วันหนึ่งขณะที่เขาเดินผ่านตลาดซึ่งอยู่ระหว่างทางที่จะไปยังมัสยิดแห่งหนึ่ง บังเอิญเขาชายนตาไปเห็นนักบวชอิสลามที่บำเพ็ญทุกขกิริยาผู้หนึ่งนั่งอยู่หน้าร้านเล็กๆ เขาผู้นั้นดูสะอาดหมดจด เสื้อคลุมตัวหลวมของเขาหลุดลงมาอยู่ที่ข้อเท้า เคราและผมที่ยาวถึงไหล่ของเขาถูกคลุมไว้อย่างเรียบร้อยและแต่งอย่างเป็นระเบียบ แต่มีบางอย่างเกี่ยวกับนักบวชผู้บำเพ็ญทุกขกิริยาผู้นี้มากกว่านั้น นั่นคือเขาดูมีพลังทางจิตวิญญาณที่ยากที่จะอธิบายได้ วาจดาณีรู้สึกว้าวุ่นใจได้ถึงสิ่งนี้อย่างชัดเจน ขณะที่หยุดยืนอยู่หน้าร้านเล็กๆ แห่งนั้น เขาพบว่ายากที่เขาจะเดินออกไปเสียจากที่นั่น ถึงแม้ว่าเขายังไม่รู้ว่าจะเริ่มการพูดคุยกับนักพรตผู้นั้นอย่างไรดี เจ้าของร้านถามว่าเขาต้องการอะไรหรือไม่ เขาจึงซื้อไม้ขีดสองกล่องเป็นการแก้เขินและเดินออกไปจากที่นั่น หลังจากการสวดมนต์ที่สุเหร่าจบลงเขาก็รีบกลับมาที่นั่นอีกแต่ไม่พบนักพรตผู้นั้นแล้ว

วาจดาณีได้กลับไปทีห้องของเขาและสวดมนต์ตลอดทั้งคืน เช้าวันต่อมาความคิดเรื่องนักบวชผู้นั้นยังอยู่ในความทรงจำของเขาตลอดเวลาเขาจึงเริ่มต้นออกตามหาท่านผู้นั้น เขาค่อนข้างมั่นใจว่าการพบกับนักบวชผู้นี้ คือคำตอบโดยตรงจากการสวดมนต์ของเขาเพื่ออ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าให้ทรงนำทางเขาในหนทางแห่งการค้นหาสัจธรรม ความมั่นใจที่เข้มแข็งขึ้นไปอีก เมื่อเขาได้พบตัวนักบวชผู้นั้นและตกลอยภายใต้การสะกดของคำสอนของเขา เขาจึงขอให้ท่านผู้นั้นสอนพระวจนะที่เขาสามารถท่องในขณะทำสมาธิเพื่อค้นหาสัจธรรมนั้นได้ "พอหนุ่มน้อยเอ๋ย" นักบวชกล่าวขึ้น "อย่าไปหลงเชื่อถึงสิ่งที่เขาพูดกันว่าพวกนักบวชแบบข้านี้มีอำนาจพิเศษใดๆ "วาจดาณีรู้สึกเคารพ

ท่านผู้นี้อย่างแปลกประหลาดและจะไม่ยอมจากไปไหน เขาอยู่ใกล้กับนักบวชผู้นี้ยิ่งขึ้นและรู้สึกว่าคุณชีวิตของเขาค่อยๆ เปลี่ยนไปตามวันเวลาที่ล่วงเลยไป เขาต้องพบกับความประหลาดใจที่ท่านนักบวชผู้นั้นแนะนำเขาให้ละทิ้งชีวิตสันโดษ หันไปสวมเสื้อผ้าทั่วไปและเริ่มการทำมาหาเลี้ยงชีพและใช้ชีวิตเยี่ยงสามัญชนทั่วไป

ญาติพี่น้องของวาคดานีรู้สึกดีใจที่มีความเปลี่ยนแปลงในชีวิตเขา ลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งของเขาจึงเสนอตำแหน่งงานให้เขาทำ คือการเป็นผู้ว่าการเมืองมาลาอีร์ และให้เขาไปอาศัยอยู่ไกลออกไปจากนักบวชนั้น แต่เขาก็ยังคงนับถือท่านผู้นั้นเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณ และเป็นครูอาจารย์และมองตัวเขาเองเป็นนักบวชที่ใจ ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้สวมเสื้อผ้าเยี่ยงนักบวชของนิกายนั้นอีกต่อไป

วาคดานียังคงสวดมนต์และทำสมาธิประจำวันอย่างต่อเนื่องตามการสนับสนุนของครูของเขา แต่ชีวิตทางวัตถุรอบๆ ตัวเขาเริ่มจุดจิตวิญญาณของเขาให้ตกต่ำลงอีกครั้งหนึ่ง ในช่วงนี้ของชีวิตนั่นเองที่เขาได้ถูกแนะนำให้รู้จักกับครูผู้สอนศาสนา ชื่ออาลี ชายผู้มีความสูงส่งทางจิตวิญญาณที่หาตัวจับยาก ซึ่งในที่สุดก็มาเป็นเพื่อนที่สนิทสนมของเขา เขาทั้งสองใช้เวลาสวดมนต์ศึกษาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับงานและพระธรรมบทศาสนาที่น่าอัศจรรย์มากมาย ครั้งหนึ่งขณะที่พวกเขากำลังสนทนาเกี่ยวกับชีวิตของพระศาสนทูตของพระเจ้าบนโลกนี้นั้น วาคดานีก้าวขึ้นด้วยความรู้สึกที่สูงส่งว่า "เราช่างโชคไม่ดีที่ไม่ได้มีชีวิตอยู่ในช่วงเดียวกับที่พระศาสดาพระองค์ไต่ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่ทำให้เราขาดพระพรโดยตรงที่ประทานจากท่านเหล่านั้นเพื่อบำบัดความเจ็บป่วยทางจิตให้แก่มนุษย์" อูstad อาลีจึงไม่สามารถที่จะเก็บความลับที่เขาติดต่อเพื่อนไว้ได้อีกต่อไป "เรากำลังมีชีวิตอยู่ในช่วงอริโณทัยของยุคแห่งความยิ่งใหญ่เลยทีเดียว" เขาพูดขึ้น "นี่คือยุคที่ได้รับการกล่าวถึงโดยพระศาสดาทั้งหลายในอดีต นี่คือวันที่เป็นที่รอคอยของผู้คนทั้งหลายที่จะเป็นประจักษ์พยาน เพราะว่าพระเจ้าเป็นที่สัญญาได้ทรงปรากฏขึ้นในช่วงชีวิตของพวกเราแล้ว!" วาคดานีตอบสนองต่อข่าวนี้ด้วยความเป็นพิเศษยิ่ง เขาหมอบลงกับพื้นด้วยความรู้สึกด้วยความปลื้มปิติและสรรเสริญพระเจ้าทรงความยิ่งใหญ่ และยอมรับการเสด็จมาของพระเจ้าเป็นที่สัญญาโดยมิได้ลังเลเลยแม้แต่น้อย เขารู้สึกว่าสิ่งนี้คือสิ่งที่จิตวิญญาณกระตือรือร้นของเขาโหยหาอยู่ตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา เขามีความปีติยินดีอย่างท่วมท้นจนทำให้เขาไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองเอาไว้ได้ เขาจึงขอให้เพื่อนบอกสถานที่ที่เขาจะไปเฝ้าพระเจ้าเป็นที่สัญญาว่าอยู่ที่ไหน อูstad อาลีที่จะพยายามปลอมโยนให้เขาสงบลงและอธิบายให้ฟังว่ายังไม่เหมาะที่จะแพร่พรายเรื่องนี้ให้คนทั่วไปรู้ในขณะนี้ แต่วาคดานีดูจะไม่เข้าใจ

เหตุผลนี้ “ทำไมต้องเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับเล่าในเมื่อผู้คนทั้งหลายต่างก็ รอคอยและสวดมนต์เพื่อการเสด็จมาตามพันธสัญญา” เขาถามขึ้น อस्ताด อาลียืนยันกับเขาว่าเขาจะได้รับความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ในเวลาที่เหมาะสม

วาคดานีรู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นมาจากข่าวอันประเสริฐที่เขาได้รับรู้มานี้จนทุกคนที่อยู่ใกล้เขาได้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตัวเขา เขาร้องบทสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าในทุกที่ที่เขาเดินทางไปและไม่สนใจกับคนคุ้นเคยที่กล่าวหาเขาว่า เขาอยู่ในภาวะสุขุหรุชานี้เพราะว่าตีมน้ำมาเข้าไปในช่วงเดือนรอมฎอน(ถือศีลอด)นั่นเอง

เมื่อเขาได้พบกับเพื่อนอีก อस्ताด อาลีได้เล่าให้เพื่อนของเขาฟังเกี่ยวกับพระผู้เป็นศาสดาพยากรณ์หนุ่มที่เสด็จมาก่อนพระผู้เป็นที่สัญญา เขาพูดถึงชีวิตเยี่ยงนักบุญของพระองค์ ถึงความรุ่มของพระองค์ที่ได้รับประทานพรมาโดยไม่ไข้มาจากการสอนจากโรงเรียน ความอ่อนน้อมถ่อมตน และความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัสอันเกี่ยวเนื่องกับศาสนา ซึ่งวาคดานีตั้งใจฟังด้วยใจจดจ่อ เขารู้สึกเศร้าเสียใจที่เขาไม่ได้รับทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนี้และหมดโอกาสที่ได้ยลโฉมพระพักตร์ของพระศาสดาของพระผู้เป็นเจ้าด้วยตนเอง อาลีปลอบโยนเขาและแจ้งให้ทราบว่าพระผู้เป็นที่สัญญายังคงดำรงพระชนม์อยู่บนโลก

ด้วยการที่ได้ทราบถึงการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นที่สัญญาของพระผู้เป็นเจ้า ความศรัทธาของวาคดานีขณะนี้จึงเหมือนถูกทดสอบ การทดสอบซึ่งกระตุกเขาให้สิ้นใจเข้าไปถึงแก่นชีวิตแห่งการดำรงอยู่ของเขาเลยทีเดียว หลังจากสนทนากับเพื่อนในเรื่องนี้ผ่านไปแล้วหลายวัน วาคดานีก็มาจุกคิดขึ้นได้ว่าอस्ताด อาลีเพื่อนของเขานั้นเป็นบาบี การทดสอบนี้ยิ่งใหญ่นักจนเขาอาจไม่สามารถยืนหยัดได้ เขาได้ละจากเพื่อนและเดินทางออกจากเมืองนั้นโดยไม่อาลัยอาวรณ์แต่อย่างใด “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” เขาร้องออกมาด้วยความกลัดกลุ้ม “ข้าพเจ้าได้ตามหาพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนอยู่เสมอมา ข้าพเจ้าสวดอธิษฐานว่าพระองค์จะนำการก้าวย่างของข้าพเจ้าและนำข้าพเจ้าไปสู่หนทางที่ถูกต้อง แต่ข้าพเจ้าก็พบว่าข้าพเจ้าต้องตกอยู่ท่ามกลางแควดวงของพวกบาบีเข้าให้แล้วอีกครั้งหนึ่ง ทำไมพระองค์จึงได้ทรงลงโทษข้าพเจ้าด้วยวิธีนี้เล่า”

วันหนึ่ง วาคดานี ออกไปเดินเล่นกับกลุ่มเพื่อนในชนบท เขาตัดสินใจที่จะสละซึ่งสิ่งทางโลกอีกครั้งหนึ่งและออกเดินทางตามหาร่องรอยของพระผู้เป็นที่รักอันแท้จริง ไปทุกหนทุกแห่งที่อาจจะพบกับพระองค์ได้ มีเพื่อนสามคน

ในกลุ่มนั้นที่ออกตัวว่าจะออกเดินทางร่วมไปกับเขาด้วย แต่ความยากลำบากของการเดินทางทำให้เพื่อนของเขาค่อยๆ ถอนตัวไปที่ละคนจนเหลือเขารอนแรมไปเพียงคนเดียว วาจดาณีเอาเสื้อผ้าทั้งหมดของเขาให้เพื่อนไปและสวมเสื้อคลุมยาวเยี่ยงนักพรตอีกคราวหนึ่ง เขาเดินทางผ่านหมู่บ้านแล้วหมู่บ้านแล้ว เมืองแล้วเมืองแล้ว แต่ก็ยังไม่มีนักบวชมุสลิมโปกหั่ว และนักพรตที่เขาได้พบในระหว่างทางคนไหนสามารถช่วยในการค้นหาของเขาได้เลย เขาฝึกตัวเองในการลดความเป็นตัวตนและพร้อมเผชิญกับการเหยียดหยันในทุกๆรูปแบบ ในระหว่างการเดินทางเขาก็นำบาตรติดตัวไป และปากก็พรวดพราดพูดอธิษฐานและบทกวีนิพนธ์ของฮาฟิซ(กวีผู้มีชื่อชาวเปอร์เซีย) และร้องให้คร่ำครวญไปกับการแยกจากพระผู้เป็นที่รักอันแท้จริง

จงโปรดเสด็จมา และสัมผัสตาของข้าพเจ้าด้วยความสง่างามที่หอมหวานของพระองค์

เพราะข้าพเจ้ามองไม่เห็นสิ่งอื่นใดนอกจากพระพักตร์ของพระองค์

ความจริงใจของเขาเป็นที่ประทับใจของผู้คนและทำให้เขาสามารถเข้ากับคนใดได้โดยทั่วไป หลายๆ คนมองเขาว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และขอพรจากเขา แต่เขาไม่ได้สนใจในเกียรติยศชื่อเสียงและไม่อยู่ที่หนึ่งที่ใดนานๆ เขาแจกสิ่งของของตนเองมีอยู่แม้กระทั่งเสื้อคลุมนักพรตของเขาไปให้ผู้ที่จำเป็นกว่า และเหลืออยู่เฉพาะเสื้อผ้าธรรมดาและหนังแค่นั้นหนึ่งที่เขาใช้พาดไหล่ไว้ในขณะเดินทางและใช้แทนเสื้อเมื่อเขาเอนหลังพักผ่อน

หลังจากเดินทางมาเป็นเวลาหลายวันเขาก็มาถึงเมืองซึ่งเพื่อนและอาจารย์ซึ่งเป็นนักพรตชราอาศัยอยู่ เขารอคอยเวลาที่เจอกับครูผู้ยิ่งใหญ่ของเขาอีกครั้ง จึงรีบมุ่งหน้าเข้าเมืองนั้น เขาตั้งใจว่าจะเข้าไปในเมืองหลังจากพลบค่ำไปแล้วเพื่อที่ว่าเพื่อนๆ และญาติของเขาจะไม่สามารถจำเขาได้ แต่เมื่อเขาเดินทางไปถึง ประตูเมืองปิดเสียแล้ว เขาก็ต้องรออยู่จนถึงรุ่งเช้า อันที่จริงเขาไม่ต้องกังวลมากนักในเรื่องที่ว่าจะมีคนจำได้เพราะว่าเขาได้เปลี่ยนไปมากตั้งแต่ได้ออกจากเมืองนั้นไป เพื่อนของเขาคนหนึ่งในเมืองได้พบหน้าเขาโดยตรงในวันถัดมา แต่ก็ได้เดินผ่านไปโดยไม่ได้แสดงท่าทีว่าจะจำเขาได้แม้แต่น้อย

มีแต่อดีตครูของเขาเท่านั้นที่จำเขาได้ ตาของวาจดาณีมีน้ำตาเอ่อล้น เขาก็มองหน้าครุฑนักบวชที่เขาเคารพอีกครั้งหนึ่ง และเขานึกถึงถ้อยคำที่ครูเขามักพูดอยู่เสมอว่า สิ่งที่เราควรถวายให้ ณ ธรณีประตูของพระผู้เป็นที่รัก คือร่างกายที่ซุบเซียวและหัวใจที่แตกสลาย นี่คือนิยามของวาจดาณีที่จะต้องมอบถวายในตอนนี เขาจะพบกับความสงบสุขในที่สุดได้หรือ

“จงบอกสิ ลูกชาย” นักพรตพูดขึ้นขณะที่มองเขาด้วยสายตาที่เรียบและสงบ “ในการเดินทางรอนแรมของเจ้า เจ้าได้พบกับใครที่สามารถจะนำเข้าไปพบกับสังฆกรรมที่เจ้ากำลังค้นหาแล้วหรือยัง?” “ไม่มีที่ไหนเลยท่านอาจารย์ ที่ข้าพเจ้าได้พบกับสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังแสวงหา ยกเว้นกลุ่มบาบีเท่านั้น” วาจาดานีตอบ หลังจากที่เงยบงกชอยู่สักครู่หนึ่งครู่ของเขาก็พูดขึ้นว่า “เจ้าได้ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว” เขากล่าว “ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพยานให้แก่เราว่าพระผู้เสด็จมาตามพันธสัญญานั้นที่จริงแล้วได้เสด็จมาแล้ว ศาสนทูตและพระศาสดาทั้งหลายของพระองค์ บรรดานักบุญและผู้ถือเพศพรหมจรรย์ของยุคที่ผ่านไปได้ขับขานสดุดีเพื่อวันนี้ พวกเราต่างได้รับพระพรที่มีชีวิตอยู่ได้ประจักษ์ด้วยตนเอง”

การที่ได้พบกับอาจารย์ที่เป็นนักพรตท่านนี้ได้ขจัดความสงสัยของวาจาดานีเกี่ยวกับคนบาไฮและศาสนาของพวกเขาไปจนหมดสิ้น ขณะที่เขานั่งฟังการปาฐกถาธรรมของอดีตครูของเขา เขาก็ได้เรียนรู้เกี่ยวกับศาสนาใหม่นี้เพิ่มขึ้น ผ่าคลุมได้ถูกเปิดออกไปจากตาของเขาแล้ว และเขาเริ่มมองเห็นและเข้าใจมากขึ้น “ช่างน่าแปลกเสียนี้กระไร” เขาคุ่นคิด “วิธีการของพระผู้เป็นเจ้าช่างแปลกเสียจริง เราได้วิ่งหนีจากความจริง แต่ด้วยพระกรุณาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงหยิบยื่นสิ่งนี้ให้กับเราครั้งแล้วครั้งเล่า” หัวใจของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยความสงบที่เขารอคอยที่จะได้รับมาอย่างยาวนานแล้ว” เขาลืมการทดสอบและความทรमानไปโดยหมดสิ้น

27. วาจาดานีและมุลลา (Vujdání and the Mullá)

วาจาดานีมุดเข้าไปในเต็นท์และถอยกลับออกมาโดยเร็ว “ไม่มีที่สำหรับฉันเลย” เขาพรวด “และฉันก็ไม่มีที่พักที่ไหนเสียด้วยในคืนนี้” ในเต็นท์นั้นเต็มไปด้วยมุลลาและพวกนักบวชทุกรูปแบบ ผ่าโพกศีรษะหลายสีหลายขนาด เช่น สีขาว สีเขียว และสีน้ำเงิน บอกให้รู้ถึงเบื้องหลังและสถานะของคนเหล่านี้ ที่หัวแถวของการชุมนุมนี้ มีผู้ที่มีความสำคัญและอาวุโสสูงส่งนั่งอยู่ ชายผู้นี้วางฝ่าโพกศีรษะอันใหญ่ไว้บนพื้นข้างๆ ตัว

วาจาดานีมองเห็นเต็นท์นี้มาจากระยะไกล และคิดว่าพวกนักพรตคงรวมตัวกันอยู่ที่นี่เพื่อขับขานบทสวดมนต์ร่วมกัน แต่เขาก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะพบกับกลุ่มของนักบวชกลุ่มใหญ่ซึ่งเป็นศัตรูที่ร้ายกาจของศาสนาและมีความเสี่ยงเป็นอย่างยิ่ง

เจ้าของเต็นท์ซึ่งไม่ใช่ใครแต่เป็นมุลลาที่นั่งอยู่บนที่นั่งกิตติมศักดิ์นั่นเอง ได้เห็นเขาเข้าและส่งเสียงเรียกให้เขาเข้าไป “เข้ามารวมกับเราสิ” เขาเรียก “เรา

เห็นว่าเจ้าเป็นคนแปลกหน้าในที่ชุมนุมนี้และเราจะรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง หากเจ้าจะให้เกียรติเข้าร่วมประชุมด้วย” การเชื่อเชิญนั้นเต็มไปด้วยความ ยินดีที่ยากที่จะตอบปฏิเสธได้ เขาจึงเข้าไปในเต็นท์ด้วยความลึกลับ

ยิ่งเวลาเย็นมากเข้าเขาก็พบว่าเขาได้รับความปรานีจากเจ้าภาพอยู่มาก นักบวชหนึ่งหรือสองคนในจำนวนนั้นก็ได้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่เห็นด้วย ที่เขาเข้าไปร่วมกิจกรรมอยู่ด้วย แต่ผู้ที่เป็นเจ้าภาพก็ยังทำทุกอย่างภายใต้ อำนาจที่เขาสามารถทำได้ให้เขารู้สึกว่าเป็นที่ต้อนรับ

หลังจากนั้นวาคดานีจึงเรียนรู้ว่าเพื่อนของเขาคือมุลลานั้นมีลูกชายซึ่งทำ ความยากลำบากให้เขาอยู่มาก “เขาประพฤติตัวแปลกๆ” มุลลาอธิบายขึ้น “ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา ในตอนแรกเขามักหายเข้าไปในป่าเดือนละ สองสามวัน ตอนนีเขานั่งอยู่ในบ้านตลอดวันแต่ก็ไม่พูดไม่จากับใคร เขาไม่ ตอบแม้กระทั่งเมื่อลูกชายคนเล็กพูดกับเขา ฉันเองก็เริ่มสงสัยเรื่องนี้” มุลลา เสริมอีกว่า “ไม่รู้ว่าเขาเข้าถึงสภาวะแห่งความหยั่งรู้ทางจิตที่ทำให้เขาเบื่อ หน่ายทุกสิ่งทางโลก” วาคดานีรู้สึกซึ่งใจกับความหวังเฝ้ายิ่งของพ่อที่มีต่อลูก ชาย และเขาสามารถบอกจากอาการที่อธิบายมาได้ว่า ชายหนุ่มคนนี้ยัง ห่างไกลจากการบรรลุทางจิตวิญญาณมากนัก “ความรักของพระผู้เป็นเจ้าที่ เป็นแหล่งของชีวิตทางจิตวิญญาณของเรานั้น” เขาบอกมุลลา “จะนำ ความสุขมาสู่จิตใจเราและสร้างให้เรามีความรักต่อเพื่อนมนุษย์คนอื่นๆ จะไม่ ทำให้เราเบื่อหน่ายต่อสิ่งที่พระองค์สร้างสรรค์ให้เรา”

มุลลาจึงพา วาคดานีไปพบลูกชายของเขาที่บ้าน ชายหนุ่มนอนอยู่ในห้องบน เติงของเข เมื่อพวกเขาไปถึงและทันทีที่พวกเขาเข้าไปในห้องเขาก็หัน หลังให้ และดึงผ้าห่มขึ้นคลุมหัว พ่อของเขาขอให้เขามาพูดคุยกันก่อน “สุภาพบุรุษผู้นี้มาเยี่ยมเจ้า” มุลลาบอกกับบุตรชาย “เขาเป็นคนที่เฉลียว ฉลาดซึ่งเดินทางมาอย่างกว้างขวางมีประสบการณ์มากมาย จงเล่าความ ยุ่งยากที่เจ้ามีต่อเขา เพราะเขาอาจจะช่วยเจ้าได้ พ่อขอรับรองนะ” แต่ชายผู้นั้น ยิ่งห่มผ้าให้มิดชิดขึ้นและไม่ต้องการปฏิสัมพันธ์กับพวกเขาเอาเสียเลย วาค ดานีสันหัว “ถ้าลูกชายของท่านคือผู้แสวงหาสาระทางจิตวิญญาณและเป็น คนที่ค้นหาพระผู้เป็นที่รัก” เขาพูดกับมุลลา “เขาก็จะไม่หลบหลีกหน้าของ คนอื่นเพราะผู้แสวงหาจะปฏิบัติตามในทุกดินแดนและอาศัยอยู่ในทุกภูมิภาค ในทุกๆ ไบหน้า เขาค้นหาความสวยงามของเพื่อน ในทุกๆ ประเทศเขามองหา ผู้เป็นที่รัก เขารวมกับทุกหมู่เหล่าและคบหาพันธมิตรกับทุกๆ คน เพื่อที่ว่า เขาจะค้นหาความลับของเพื่อน หรืออาจจะพบกับความสง่างามของไบหน้า ของพระผู้เป็นที่รัก”

พระวจนะที่วาจดาเนียกมาอ่านให้ฟังมาจาก *หุบผาทั้งเจ็ด* ของพระบาฮา อุลลาห์ พระวจนะเหล่านี้สร้างความประทับใจให้กับมุลลาเป็นอย่างมาก จนทำให้เขาสัมเรื่องลูกชาย เขาหันไปทางวาจดาเนียแล้วเอ่ยขึ้นกับเขาว่า “พ่อหนุ่มจะแนะนำทางให้ฉันได้บรรลุธรรมชั้นสูงส่งเหมือนกับที่พ่อหนุ่มประสบอยู่ด้วยได้หรือไม่ ฉันแน่ใจว่าฉันคงสามารถที่จะเรียนสิ่งนั้นจากพ่อหนุ่มได้แน่” แต่วาจดาเนียยังไม่ต้องการที่จะบอกเขาเกี่ยวกับศาสนาบาไฮในตอนนั้น “ฉันเองไม่มีอะไรที่จะสอนท่านได้” เขาตอบ “เพราะตัวฉันเองก็ยังคงเป็นผู้ที่แสวงหาที่ต่ำต้อยคนหนึ่งแค่นั้นเอง” นักบวชคะยันคะยอเขาอีกครั้งหนึ่ง แต่วาจดาเนียก็ยังไม่ยอมให้ถูกดึงเข้าไปสู่เรื่องนี้ เพราะเขามีประสบการณ์ที่เพียงพอกับนักบวชมุสลิมมาก่อนนั่นเอง

พวกเขา นั่งลงจิบน้ำชาด้วยกัน นักบวชที่รู้สึกห่อเหี่ยวใจผู้นั้น หยิบหนังสือ สวดมนต์ขึ้นมาและร่ายบทสวดของอิหม่ามอาลีเป็นทำนองเสนาะอย่างไพเราะเพราะพริ้ง วาจดาเนียรู้สึกเพลิดเพลินและอยู่ในอารมณ์เดียวกันกับเจ้าของบ้านก็หลับตาลงและท่องบทสวดมนต์ของพระบาฮาอูลลาห์ด้วย

ข้าแต่พระผู้ซึ่งหัวใจและวิญญาณต้องแตกสลายหากแยกจากพระองค์ และเพลิงแห่งความรักของพระองค์ได้ทำให้ทั่วพิภพลุกเป็นไฟ! ข้าพเจ้าขอวิงวอนต่อพระนามของพระองค์ที่ทรงใช้การาบสรรพสิ่งทั้งปวง ขอทรงอย่าพรากสิ่งที่อยู่กับพระองค์ไปจากข้าพเจ้า ข้าแต่พระผู้ทรงปกครองมวลมนุษย์ ข้าแต่พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า พระองค์ทรงเห็นแล้วว่า คนแปลกหน้าผู้นี้รีบไปยังบ้านที่ประเสริฐสุดของเขาภายใต้ชายคาของราชศักรดาของพระองค์ ในอาณาบริเวณแห่งความปรานีของพระองค์ คนบาปผู้ที่แสวงหาหมาฮาสมุทรแห่งการอภัยของพระองค์ คนต่ำต้อยผู้นี้แสวงหาราชสำนักแห่งความรุ่งโรจน์ของพระองค์ คนยากไร้ผู้นี้แสวงหาบูรพาแห่งความมั่งคั่งของพระองค์ พระองค์ทรงอำนาจในการบัญชาตามที่พระองค์ปรารถนา ข้าพเจ้าขอเป็นพยานว่า การกระทำของพระองค์ควรได้รับการสรรเสริญ และบัญญัติของพระองค์ควรเป็นที่เชื่อฟัง และพระองค์ทรงบัญชาได้โดยไม่มีข้อจำกัด

เมื่อเขาหยุด นักบวชผู้นั้นขอให้เขาท่องต่อไปและเขานั่งฟังด้วยน้ำตาคลอ เป้าขณะที่วาจดาเนียสวดมนต์ต่อไป

ข้าแต่พระผู้เป็นยอดปรารถนาของโลกและเป็นที่รักยิ่งของชาติทั้งหลาย! พระองค์ทรงเห็นแล้วว่า ข้าพเจ้าหันมาหาพระองค์ ดัดความผูกพันจากทุกคน นอกจากพระองค์และยึดเหนี่ยวสายใยของพระองค์ ซึ่งการเคลื่อนไหวของสายใยนี้ได้ปลุกทุกสรรพสิ่งให้ตื่นขึ้น ข้าแต่พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคือคนรับใช้ของพระองค์ คือบุตรหลานของบริวารของพระองค์ ขอ

ทรงดูเถิดว่า ข้าพเจ้ายืนอยู่พร้อมที่จะทำตามพระประสงค์และความปรารถนาของพระองค์ และไม่ต้องการสิ่งใดนอกจากการเป็นที่ยินดีของพระองค์ ข้าพเจ้าขอวิงวอนต่อมหาสมุทรแห่งความปราณีและดวงตะวันแห่งความกรุณาของพระองค์ ขอทรงกระทำต่อคนรับใช้ตามที่พระองค์ปรารถนาและยินดี อำนาจของพระองค์ที่อยู่เหนือกว่าการกล่าวถึงและสรรเสริญเป็นพยาน! อะไรก็ตามที่พระองค์เปิดเผยเป็นที่ปรารถนาของหัวใจและเป็นที่รักยิ่งของวิญญาณของข้าพเจ้า

ท่านนักบวชผู้นั้นท่องประโยคสุดท้ายของพระวจนะนั้นให้ตัวเองได้ยินอีกครั้งหนึ่ง แล้วเขาก็กล่าวขึ้นว่า "บทสวดเหล่านี้ไม่ใช่เป็นถ้อยคำของอิหม่ามที่ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา แต่กระนั้นก็ตามถ้อยวจนะเหล่านั้นช่างมีพลังอำนาจที่ทำให้ฉันรับรู้ได้ว่าไม่ใช่ถ้อยคำของคนธรรมดาสามัญ ใครคือคนประพันธ์บทสวดเหล่านี้ขึ้นมาเล่า?" วาจดานีเสแสร้งไปว่าไม่ทราบเกี่ยวกับตัวผู้ประพันธ์ "ฉันเองก็ได้รับการสั่งสอนให้ท่องบทสวดนี้" เขาตอบ "ครูของฉันซึ่งเป็นนักบวชชราสอนให้ฉันท่องซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะบทสวดมนต์นี้จะช่วยให้จิตใจเราบริสุทธิ์ได้"

มุลลาลุกขึ้นแล้วพูดขึ้นว่า "พวกเรากลับไปที่กระโจมกันเถอะ" ในระหว่างทางที่พวกเขาเดินเลี้ยวโค้งหุ้มถนนพวกเขาสามารถเห็นโดมทองของสถูปที่ศักดิ์สิทธิ์ว่าเป็นเวลากว่าหนึ่งเดือนแล้วที่ฉันได้พร่ำสวดมนต์วิงวอนอย่างไม่หยุดหย่อนเพื่อให้ได้รับการนำทางแห่งสวรรค์ วันแล้ววันเล่า ที่ฉันมอบความไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอการนำทาง และด้วยพระกรุณาธิคุณของพระองค์ ข้าไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระองค์ได้ส่งเจ้ามาให้พบข้า ข้าจึงขอรับรองเจ้าว่าอย่าทำให้ข้าพลาดโอกาสต่อสิ่งที่เจ้าได้ครอบครองอยู่ด้วยเถิด"

วาจดานีไม่สามารถปฏิเสธคำขออย่างจริงใจและความสนใจที่จริงจังของนักบวชผู้นี้ได้อีกต่อไป

28. เส้นทางสู่ฮามาดาน (The Road to Hamadán)

ฮามาดานเป็นภูมิภาคที่เก่าแก่ของเปอร์เซีย ถนนสู่เมืองนี้ปกคลุมไปด้วยหิมะเป็นเวลาหลายเดือนในช่วงฤดูหนาวและผู้คนที่ใช้ทางเส้นนี้คนเดียวอาจเสี่ยงกับการถูกฝูงสุนัขป่าอันโหดร้ายโจมตีได้ ถึงแม้จะมีอันตรายเหล่านี้รออยู่ แต่วาจดานีต้องเดินทางโดยม้าไปฮามาดานในฤดูหนาวของปีหนึ่ง

เป็นเวลาพลบค่ำแล้ววาจดานีกำลังรีบเดินทางให้ถึงหมู่บ้านข้างหน้าเพื่อพักค้างแรม ในตอนนั้นเองมีชายสองคนซึ่งใช้ม้าเป็นพาหนะได้มาดักขวางทาง

เขาและปล้นเอาทุกอย่างไปจนหมดสิ้น ปล่อยให้เขาต้องย่ำเท้าเปล่าไปบนหิมะอันหนาวเหน็บ เขาไปถึงหมู่บ้านด้วยความยากลำบากยิ่งและได้รับการช่วยเหลือให้พักพิงค้างคืน ณ ที่นั่น แต่เขาก็ต้องออกเดินทางในเช้าวันต่อไปในท่ามกลางอากาศที่หนาวเหน็บโดยไม่มีแม่แตร์รองเท้าและเสื้อผ้าเพียงพอที่จะป้องกันได้ เขาเกือบจะเอาชีวิตไม่รอดแต่บังเอิญเขาได้พบกระท่อมดินหลังหนึ่งที่มีหญิงหม้ายคนหนึ่งอาศัยอยู่กับบุตรชาย วาจดานีรู้สึกหนาวมากจนขาไปทั้งตัวจึงรีบก้าวหลบเข้าไปในกระท่อมหลังนั้นโดยเร็วโดยยังไม่ได้ขออนุญาตจากเจ้าของบ้านและตรงไปยังเตาผิง ผู้หญิงเจ้าของบ้านมองเขาด้วยสายตาที่หวงใยอย่างยิ่งและได้คิดสงสัยว่าเขาอาจเป็นคนวิกลจริตหรือไม่ เพราะไม่มีใครที่มีจิตใจปกติจะออกมานอกบ้านในลักษณะเกือบเปลือยเปล่าในท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บเช่นนั้น เมื่อวาจดานีเริ่มพูดได้เขาก็เล่าให้นางฟังว่าได้เกิดอะไรขึ้นกับเขา "ฉันรู้จักกับโจรซึ่งปล้นเอาของๆ คุณไป" นางกล่าวขึ้นแต่ไม่ได้บอกชื่อโจรกลุ่มนั้น หลังจากที่ยาวานลุ่มมอยู่นาน นางจึงยอมบอกชื่อของโจรคนหนึ่งและยอมบอกทางที่จะไปบ้านโจรนั้นให้

วาจดานีมีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะหาตัวโจรนั้นให้พบให้ได้ เขาจึงออกไปย่ำหิมะอีกครั้งและจะไม่ล้มเลิกจนกว่าจะถึงที่หมาย เขามุ่งตรงไปยังที่พักของหัวหน้าหมู่บ้านเพื่อแจ้งเกี่ยวกับการปล้นและชื่อโจรให้ทราบ หัวหน้าหมู่บ้านได้สั่งให้คนของเขาเอามาหลายตัวออกมาจากคอกม้าเพื่อให้วาจดานีดูว่ามีม้าของโจรอยู่ด้วยหรือไม่ วาจดานีสามารถชี้ม้าตัวนั้นได้อย่างไม่ยากเย็น แต่วรายรายคนนั้นก็ยังไม่ยอมรับสารภาพว่าได้ปล้นคนแปลกหน้าจริง จึงต้องนำคดีนี้ไปให้นักบวชประจำหมู่บ้านเป็นผู้สืบสวน แต่หัวหน้าหมู่บ้านก็ไม่ได้คาดคั้นเอาความจริงจากคนในหมู่บ้านเพื่อประโยชน์ของชายแปลกหน้าที่เพิ่งมาถึงหมู่บ้านในลักษณะครึ่งเปลือยและไม่รู้จักหัวหน้าอนปลายเท้าผู้นี้ เมื่อได้รับสินบนจากชายดังกล่าวต่อหน้าของวาจดานีแล้ว นักบวชขอให้ชายผู้นั้นกล่าวคำสาบานว่าไม่ได้ก่อเหตุแต่อย่างใด แต่โจรผู้นั้นไม่ได้เตรียมตัวมาเพื่อการสาบาน จึงทำให้เรื่องค่อนข้างมีความยุ่งยาก ในที่สุด นักบวชผู้มีน้ำใจผู้หนึ่งก็เสนอทางออกให้โดยบอกให้โจรผู้นั้นเอาลาและปืนยาวกระบอกหนึ่งให้วาจดานีแทนม้าและเสื้อผ้า วาจดานีตระหนักว่าคงไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้จึงยอมรับสิ่งที่ถูกเสนอให้มาอย่างรู้ทัน

เขาพบว่าลาที่ได้รับมานั้นตาบอดข้างหนึ่งและแก่ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะใช้ขี่ได้ วาจดานีเอาปืนพาดไหล่และเดินตามหลังลาไปยังหมู่บ้านถัดไปและเขาได้ขายสัตว์ตัวนี้ที่นั่น เขาต้องการที่จะปลดภาระไปให้พ้นโดยเร็วจึงขายให้กับลูกค้าคนแรกที่พบและตกลงซื้อ แต่เขาต้องผิดหวังอย่างยิ่ง เพราะในไม่ช้าชายผู้นั้นเอาลากลับมาคืนและขอเงินคืนไป ลูกค้าคนต่อไปเข้ามาเสนอราคา

ให้น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของคนแรก แต่วาจดาณีก็ยินดีขายให้ เขาได้เงินเป็นเหรียญทองแดงมาราวๆ กำมือหนึ่ง เขาเอามัดไว้กับชายผ้าที่สวมอยู่อย่างกระชั้นแล้วออกเดินทางต่อไป เขาต้องกังวลกับเหรียญกำนั้นอย่างมาก เพราะมันเหวี่ยงกระทบกับขาเขาอยู่ตลอดเวลาที่ก้าวย่าง ทำให้การเดินทางของเขาไม่สะดวกเท่าที่ควร

เขาไปถึงชุมชนที่มีที่พักอีกแห่งหนึ่งด้วยความเมื่อยล้าและหนาวเหน็บในกระดุกแต่เขาก็รู้สึกดีใจที่จะได้หาที่พักหากมีใครสักคนที่จะให้พักด้วยและได้อยู่ใกล้เตาผิงซึ่งเขาพร้อมที่จะจ่ายเหรียญทองแดงนั้นเป็นค่าตอบแทนไปให้สักเหรียญหนึ่ง แต่ช่างโชคไม่ดีเอาเสียเลย ความสุขของเขาค่อยๆ มลายไปเมื่อพบว่าเขาไม่ใช่แขกเพียงคนเดียวของที่นี่ ค่อยๆ มีแขกทยอยมาเรื่อยๆ จ่ายเงินแล้วล้อมวงจนเต็มบริเวณเตาผิงและไม่มีที่ที่จะขยับเขยื้อนได้เลย วาจดาณีต้องอยู่ในสภาพนั้นจนกระทั่งเขาไม่สามารถทนได้อีกต่อไป เขาจึงยืนขึ้นและออกไปข้างนอก แต่เขาพบว่าเข้าไปไม่ได้เลยที่จะเริ่มการเดินทางในตอนนี้ แต่ต้องรอให้รุ่งสางก่อน เขาเริ่มกังวลว่าจะทำอย่างไรดีและจะใช้เวลาที่เหลือพักหลับนอนได้ที่ไหน เมื่อเขาเหลือบไปเห็นแสงสลัวๆ ลอดออกมาจากรอยแตกของประตูบ้านข้างทาง เขาจุกคิดว่าควรจะไปเคาะประตูเพื่อเจ้าของบ้านอาจจะอนุญาตให้เขาเข้าพักได้

ปรากฏว่าสถานที่นั้นเป็นโรงแรมเล็กๆ สำหรับนักเดินทาง ที่มุมห้องมีชายสองคนกำลังนั่งเล่นการพนันกันอยู่ คนที่สามกำลังนั่งสูบฝิ่นห่างออกไปอีกเล็กน้อย ผู้ดูแลโรงแรมกระตือรือร้นในการต้อนรับ เขาชงชาร้อนๆ ให้พร้อมกับเอาหม้อผิงใส่ถ่านร้อนๆ มาให้เขาได้อั่งมือ

หลังจากที่ลูกค้าสามคนจากไปแล้ว ผู้ดูแลโรงแรมก็ได้นำหนังสือของฮาฟิซและพยายามอ่านข้อความบางตอนให้วาจดาณีฟัง แต่วาจดาณีซึ่งมีความชื่นชอบในบทประพันธ์ของฮาฟิซไม่สามารถทนฟังเสียงห้าวๆ นั้นได้ เขาจึงนำหนังสือมาอ่านเอง ทำให้ผู้ดูแลโรงแรมผู้นั้นคลั่งไคล้กับเสียงร่ายโคลงที่ไพเราะเพราะพริ้งของเขา พนักงานโรงแรมก็เข้ามาสมทบอีกคนและนั่งลงฟังด้วยใจอันจดจ่ออยู่แทบเท้าของแขกผู้พัก

ในขณะที่เดียวกันวาจดาณีเองก็กำลังอยู่ในอารมณ์เวิ้งว้างในโลกส่วนตัวของเขา โคลงอันทรงพลังเสน่ห์ของฮาฟิซ รวมกับจินตนาการของเขาเอง ทำให้เขาลืมไปว่าผู้ดูแลโรงแรมก็อยู่ในที่นั้นด้วย ชั่วครู่ต่อมาเขาวางหนังสือโคลงเล่มนั้นลงแล้วเริ่มสวดบทสวดมนต์ของพระบาฮาอุลลาห์ โดยไม่ได้รู้เลยว่าบทสวดมนต์นั้นได้สร้างความประทับใจมากให้กับบุคคลทั้งสองที่นั่งอยู่ด้วยและเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก

เมื่อเขาเริ่มได้สติกลับมาอีกครั้ง เขาพบว่าผู้ดูแลโรงแรมทั้งสองคนอยากรู้เกี่ยวกับความเชื่อของเขา เขานั่งคุยกันต่อเกี่ยวกับชาวสารของศาสนาใหม่ จนรุ่งสาง และในที่สุดชายสองคนก็ประกาศตนเป็นบาไฮ

วาจดาที่นั่งอยู่กับเพื่อนใหม่อีกหนึ่งวัน หลังจากนั้นเขาเดินทางไปยังหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่งที่มีบาไฮอยู่ เขาได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นยิ่ง พวกเขาได้จัดเสื้อผ้าใหม่ให้เขาสวมใส่และขอให้เขาอยู่พักผ่อนอีกสองสามวันก่อนที่จะยอมให้เขาเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางคือเมืองฮามาदानต่อไป

29. แก่นของอินทผาลัม (The Essence of Dates)

ที่เมืองทาบรีซ มีการชุมนุมใหญ่ของขุนนาง นักบวช นักปราชญ์และผู้รู้ โดยมี มกุฎราชกุมารรวมอยู่ด้วย เจ้าชายมีความยินดีที่จะให้บุคคลเหล่านี้เข้าเฝ้า และทรงได้สดับฟังการสนทนาและโต้วาที มีการอภิปรายเกี่ยวกับวิทยาการแขนงต่างๆ กวีก็อ่านโคลงกลอนที่พวกเขาประพันธ์ขึ้น บทกวีของวาร์กาเป็นที่ต้องพระทัยของเจ้าชายมาก เขาจึงมักได้รับเชิญมาร่วมวงด้วยเสมอหากเขาอยู่ที่เมืองทาบรีซ เจ้าชายมักขอให้เขาร่ายบทประพันธ์บทล่าสุดและมักทรงตรัสชมเชยและแสดงความเมตตาต่อเขาเสมอมา แต่วาร์กามักเป็นฝ่ายที่คอยฟังอย่างสงบเสียมากกว่าเมื่อมีการอภิปรายเกิดขึ้น ด้วยตระหนักดีว่าอาจมีอันตรายมาถึงตัวเขาเข้าได้

ครั้งนี้ นักบวชได้ช่วยบาไฮด้วยวิธีการที่เด็ดๆ ทำโดยไม่มีเหตุผล ซึ่งวาร์กาคิดว่าควรจะหลีกเลี่ยงการต่อปากต่อคำด้วยจะดีกว่า “ครุบาไฮ” พวกเขาเริ่มก่อเรื่องขึ้น “เคยเอาผลอินทผาลัมชนิดหนึ่งให้พวกแขกที่พวกเขาเชิญมากิน โดยที่แขกไม่ทันได้ระวังตัว เพื่อให้พวกเขายอมเป็นบาไฮ เมื่อคนพวกนั้นเกิดรู้ทันเกี่ยวกับเล่ห์กลนี้ พวกบาไฮจึงเคี้ยวเนื้อของผลอินทผาลัมจนข้นแล้วครุบาไฮก็ปั้นมันเป็นลูกกลอนยาเพื่อแจกจ่ายให้กับคนที่พวกเขาต้องการให้เป็นบาไฮกิน พวกเขามีวิธีที่ฉลาดแกมโกงในการทำอุบายนี้” นักบวชยังคงใส่ความต่อว่า “ครั้งแรก ครุบาไฮคนหนึ่งจะนั่งหันหน้าไปทางผู้ที่มาร่วมชุมนุมอยู่ในห้อง เขาจะเริ่มพูดกล่อมผู้ฟังให้เคลิบเคลิ้มโดยสำนวนที่น่าลุ่มหลงที่สุด จนทุกคนที่ฟังอยู่อ้าปากค้างด้วยความชื่นชอบ เมื่อถึงตอนนี้ ครุบาไฮก็จะดีดเม็ดลูกกลอนอินทผาลัมด้วยนิ้วให้เข้าปากของผู้ฟังแต่ละคน เมื่อพวกเขากลืนเม็ดลูกกลอนนี้เข้าไป ก็จะทำให้กลายเป็นบาไฮอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง”

เป็นการยากที่จะบอกได้ว่าการพูดประเภทนี้จะส่งผลต่อผู้ฟังซึ่งเป็นแขกของมกุฎราชกุมารอย่างไร แต่แขกส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีภูมิปัญญาเป็นเลิศที่จะเชื่อ

เรื่องอันไร้สาระนี้ แต่มีอย่างหนึ่งที่ค่อนข้างเห็นชัดคือ มีคนอีกจำนวนหนึ่งถึงแม้จะเป็นจำนวนน้อยและไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งอะไรในเปอร์เซียสมัยนั้น ไม่มีใครกล้าพอที่จะทำให้นักบวชซึ่งมีอำนาจสูงสุดในการปกครองสมัยนั้นไม่พอใจ อำนาจของพวกเขามากยิ่งขึ้นกว่าจะทำนายได้ ถึงแม้กษัตริษากุมารเองก็ไม่ปรารถนาที่จะทำอะไรที่ทำให้พวกเขาไม่พอใจ

มีแต่วาร์กาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ต้องอยู่ในฐานะที่ต้องออกมาโต้ตอบกับความคิดตื้นๆ ของพวกศรัทธาของเขา หลังจากที่เจียบกันอยู่ชั่วคราวกับข้อมูลที่แปลกประหลาดของนักบวชพวกนั้นแล้ว เขาได้ขอประทานอนุญาตจากองค์กษัตริษากุมารเพื่อขอพูดสักเล็กน้อย เมื่อได้ประทานอนุญาตแล้ว เขาได้กล่าวต่อที่ชุมนุมนั้นว่าเขารู้สึกแปลกใจที่มีคนกล่าวถึงเนื้อของอินทผลาล์ม เขาสามารถยืนยันได้ว่า ถึงแม้เขาจะมีความรู้ทางเคมีและยา แต่เขาก็ไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับสิ่งนี้มาก่อนเลย “ถึงแม้ว่าจะมีเนื้อของอินทผลาล์มในรูปยาลูกกลอนอยู่จริง” เขาเสริม “ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ครุบาไฮที่มีคนบางกลุ่มคอยต่อต้านเหล่านั้น ก็ไม่เคยพลาดเป้าหมายที่พวกเขาเล็งเลยใช่ไหม หรืออาจจะคาดเดาว่าพวกเขาแต่ละคนได้ฝึกฝนการยิงเป้าหมายมาแล้วคนละหลายปี กระนั้นหรือ แล้วพวกเราคิดว่าผู้ฟังที่นั่งอ้าปากค้างพวกนั้นเป็นอะไร พวกเขาจะอยู่ในอิริยาบถที่ไม่น่าดูอย่างนั้นเขี้ยวหรือ ถึงแม้ว่าการพูดนั้นจะน่าสนใจเพียงใดก็ตามเถอะ จะมีคนที่นั่งอ้าปากอ้าอยู่ทั้งห้องเขี้ยวหรือ แค่นี้ก็สามารถจะเห็นได้แล้วว่าเป็นเพียงเรื่องเหลวไหล และพวกเรา仍将เชื่อกันอยู่อีกนะหรือว่าพวกเขาจะกลืนเม็ดลูกกลอนพวกนั้นลงคอไปโดยที่ไม่รู้ว่ามันเป็นอะไร”

ถ้าหากนักบวชพวกนั้นมีอะไรที่จะโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวในตอนนั้น พวกเขาก็ยอมรู้อยู่แก่ใจดีว่าคงไม่ใช้เวลาของพวกเขาที่จะทำเช่นนั้นได้เสียแล้ว

30. นักโทษผู้เป็นใบ้ (The Dumb Prisoner)

“วันนี้ได้มีการนำตัวนักโทษบาบิคนหนึ่งที่ถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนจากเมืองยาร์ตมาที่นี่” เป็นเสียงโจษขานกันของชาวเมืองอิสฟาฮานและชาวนีก็เริ่มกระจายออกไป บาไฮซึ่งมีใจจดจ่อที่จะได้รับทราบข่าวเกี่ยวกับเพื่อนร่วมศาสนาของพวกเขา ก็มักจะได้รับข่าวแบบนี้เนืองๆ เสมอ พวกเขาพยายามที่จะสืบเสาะหาข่าวที่ละเอียด เทียงตรงมากขึ้น แต่ก็ไม่มีใครสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับเพื่อนผู้นั้นของพวกเขาได้ พวกเขาไม่ทราบว่าเขาเป็นใครและเขาถูกนำไปจองจำไว้ที่แดนไหนของเรือนจำ

ในที่สุดสินาซึ่งถูกปล่อยออกมาจากคุกอิสฟาฮานเมื่อสองวันก่อนหน้านั้นก็อาสาที่จะไปสืบจากผู้คุมเรือนจำซึ่งได้กลายเป็นเพื่อนสนิทของเขา

เขาค่อยๆ ลัดเลาะไปอย่างช้าๆ และด้วยความระมัดระวังตามตรอกแคบๆ ไปยังคุกแห่งนั้น ที่ซึ่งเขาและน้องชายคือเนย์เยอร์ได้ใช้เวลาอันยาวนาน ไม่มีวันสิ้นสุด หลายสัปดาห์ หลายเดือนภายใต้คำสั่งประหารชีวิตของคณะนักบวชคลั่งศาสนาเมืองอิสฟาฮาน พวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะคิดหวังว่าจะได้ออกมามองโลกข้างนอกหรือได้ยินเสียงหัวเราะของลูกน้อยของพวกเขาได้อีกครั้งหนึ่ง

คนที่เดินผ่านสินาตามถนนหนทางนั้นคงจะประทับใจใบหน้าทีดูใจดีและสดใสของเขาพร้อมผ้าโพกศีรษะสีเขียวที่ดูปราณีตและสายสะพายที่เป็นสัญลักษณ์การสืบตระกูลอันศักดิ์สิทธิ์ของเขา หากมีใครสักคนเกิดจำได้ว่าเขาเป็นนาไฮที่เพิ่งถูกปล่อยตัวให้ออกมาเป็นอิสระ พวกเขาจะไม่เชื่อสายตาตัวเองเลยว่าทำไมเขาจึงกำลังมุ่งหน้ากลับไปเรือนจำเพื่อพบผู้คุมอีก

ผู้คุมพร้อมที่จะช่วยเหลือสินา “ฉันจะพาคุณไปพบกับนักโทษบาบีคนนั้นตามที่ต้องการ” เขาบอก “แต่ฉันขอบอกก่อนนะว่ามันไม่มีประโยชน์ที่จะพูดกับเขาคนนั้น เพราะว่าเขาทั้งหูหนวกและเป็นใบ้” “ทั้งหูหนวกและเป็นใบ้เหรอ” สินาครุ่นคิดขณะที่เดินตามผู้คุมไป “เขาเป็นใครกันหนอ”

พวกเขาเดินผ่านเรือนจำส่วนที่สกปรกที่สุดซึ่งเอาไว้จองจำพวกฆาตกรชั้นเลวที่สุดเท่านั้น ในกรงขังเต็มไปด้วยนักโทษ สายตาของสินาก็บังเอิญเหลือบไปเห็นวาร์กาซึ่งอยู่ในสภาพที่พันธุนาการด้วยโซ่ตรวนและลูกเหล็กกริวทั้งสองคนเป็นเพื่อนที่เก่าแก่และต่างฝ่ายต่างก็มีอะไรที่จะเล่าสู่กันฟังมากมาย บรรดาผู้คุมและนักโทษที่ยืนกันอยู่ในบริเวณนั้นต่างก็จ้องและไม่เชื่อสายตาตัวเอง พวกเขาจ้องมองอย่างไม่กระพริบตาที่เห็นชายยึดผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่มาอยู่ในคุกต่อหน้าพวกเขาสามารถแสดงปาฏิหาริย์ให้พวกเขาได้ประจักษ์ด้วยสายตา “คนใบ้คนนั้นพูดได้แล้ว” พวกเขาหันมาพูดกันด้วยความตื่นเต้น ชายยึดท่านนั้นได้ให้พลังในการพูดและการได้ยินแก่คนใบ้ไปแล้ว

อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครที่ไปกว่าสินาผู้ซึ่งคนอื่นเข้าใจว่าเขาได้แสดงปาฏิหาริย์ “ท่านรู้ไหม” วาร์กาเริ่มอธิบายให้เขาฟัง “พวกเขาพูดกับเราด้วยภาษาที่ดูถูกเหยียดหยามตั้งแต่ออกจากเมืองยาซด์ซึ่งเราต้องแกล้งทำเป็นคนหูหนวกที่ไม่ได้ยินอะไรเลย มันช่างสะดวกเสียนี้กระไรที่ได้เป็นคนหูหนวกและเป็นใบ้ จนกระทั่งได้พบเพื่อนนี้แหละ”

31. บทกวีของวาร์กา (Varqá's Poem)

ขณะที่วาร์กากำลังเดินทางสอนศาสนาอยู่ในเมืองยาร์ชดนั้นเขาก็ถูกจับกุมโดยคำสั่งของเจ้าเมืองคือ จาลาลูด ดอวลีห์ โดยให้คุมขังเขาไว้ที่เมืองนั้นหนึ่งปีและส่งเขาไปขังต่อที่เมืองอิสฟาฮานทั้งที่อยู่ในสภาพถูกล่ามโซ่และถ่วงขาไว้ด้วยลูกตุ้มเหล็ก ทีนี้เองที่เขาได้มีโอกาสรู้จักกับบุรุษผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่งซึ่งมีความชื่นชอบในบทประพันธ์และมีความคุ้นเคยกับผู้ที่อยู่ในแวดวงวรรณกรรมของผู้ที่อยู่ในเมืองนี้เพราะได้พบปะกันอย่างต่อเนื่อง

อยู่มาวันหนึ่ง เพื่อนคนหนึ่งของวาร์กาได้รับบทกลอนหลายบทที่บรรดากวีได้ประพันธ์ขึ้นเมื่อรวมตัวกันในคราวหนึ่ง ท่านผู้นี้ได้เอาบทประพันธ์เหล่านั้นให้วาร์กาดู เขาเองเกิดความรู้สึกร่วมและได้ประพันธ์บทกวีอันไพเราะของเขาเองขึ้นมาเติมต่อด้วย บทกวีที่วาร์กาเขียนขึ้นในคุกเมืองอิสฟาฮานบทนี้ต่อมาได้ส่งผลดีอย่างชนิดที่คาดไม่ถึง นั่นคือเพื่อนของเขาซาบซึ่งกับบทนิพนธ์ของเขามากและได้สอบถามจนรู้ว่าวาร์กานับถือศาสนาบาไฮและในที่สุดเขาเองก็แสดงตนเป็นบาไฮ นอกจากนี้แล้วบทกวีนั้นยังสร้างปาฏิหาริย์อื่นๆ อีกดังนี้

จาลาลูด ดอวลีห์ เจ้าเมืองผู้เหี้ยมโหดได้มาเยี่ยมเรือนจำอิสฟาฮานในวันหนึ่ง เขารู้จักวาร์กาและเพื่อนผู้สูงศักดิ์ของเขาดี เขาจึงพุ่งตรงเข้าไปหาด้วยสีหน้าที่เย้ยหยัน "เจ้าเป็นพระศาสดาไม่ใช่เรอะ ไฉนจึงไม่เดาะลูกตุ้มเหล็กออกจากเท้าเสียล่ะ" "ข้าไม่ได้อ้างว่าตัวเองเป็นพระศาสดา หรือกล่าวถึงความมีอำนาจอิทธิฤทธิ์แต่อย่างใดเลย" วาร์กาแย้ง

จาลาลูด ดอวลีห์ จึงหันไปทางเพื่อนของวาร์กาและดึงเอากระดาษมาจากมือเขา มันเป็นกระดาษหนึ่งหน้าที่เขียนบทบทประพันธ์ที่ไพเราะเพราะพริ้งไว้ เขาเริ่มอ่านบทกวีนั้นและเกิดความประทับใจมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทกวีของวาร์กาเอง "ข้าไม่รู้มาก่อนว่าเรามีกวีที่ยิ่งใหญ่อยู่ที่นี้ด้วย" เขากล่าวขึ้น

ก่อนที่เขาจะออกจากเรือนจำไป เขาได้สั่งให้ผู้คุมเอาลูกตุ้มเหล็กออกจากเท้าของวาร์กาเสีย

32. นักโทษในซานจาน (The Prisoners in Zanján)

ช่วงรอมฎอน (เดือนแห่งการถือศีลอด) ผู้คนที่อยู่ในเมืองและหมู่บ้านน้อยใหญ่ในเปอร์เซียจึงต่างพากันนั่งอ้อยสร้อยกันอยู่จนตึกดิน ชีวิตผู้คนที่นั่นค่อนข้างจำเจและไม่ค่อยมีอะไรที่น่าสนใจเกิดขึ้นปีแล้วปีเล่า ในคืนรอม

มฏอนเช่นนี้ไม่มีกิจกรรมที่น่าสนใจอื่นใดนอกจากการเยี่ยมชมเยียนกันไปมาและการอ่านคัมภีร์โกรอ่าน

เมืองซานจานก็หนีไม่พ้นบรรยากาศเช่นนี้ แต่ความหรรษาบางอย่างก็เกิดขึ้นได้อย่างไม่คาดหวัง ที่อยู่มาวันหนึ่งก็มีข่าวว่ามีบาไฮสองสามคนถูกจับกุมล่ามโซ่และจองจำเอาไว้ในคุกกรงเพื่อให้ผู้คนมารุมล้อมดู การตอบรับของผู้คนต่อกิจกรรมนี้เกิดขึ้นด้วยความคึกคัก พวกเขาชวนกันมาล้อมละหลายสิบคนเพื่อมาดูกับตาตัวเองให้หายสงสัยว่าบาไฮนั้นรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ต่างก็กลับไปด้วยความผิดหวังที่พบว่าคนบาไฮก็มีหน้าตาเหมือนคนธรรมดาโดยทั่วๆ ไปนั่นเอง

ในบรรดาคนที่มาดูหน้านักโทษบาไฮเหล่านั้นมีนักบวชมุสลิมอยู่ท่านหนึ่งซึ่งน้องชายของเขาชื่อ มีร์ชา ฮุสเซนก็ถูกจับพร้อมกับบาไฮคนอื่นๆ ในซานจานด้วย นักโทษผู้นี้มักจะเตือนน้องชายเสมอว่า เขาจะพบกับความยากลำบากหากไม่ตัดขาดจากศาสนาใหม่นี้เสีย ตอนนี้เขาจึงมาดูว่าการที่น้องชายถูกจำคุกในครั้งนี้อาจทำให้เขากลับใจได้และจะพูดหวานล่อมให้เขาถอนตัวออกจากศาสนานี้เสีย แต่เขาต้องประหลาดใจอย่างมากที่พบว่า มีร์ชา ฮุสเซนมีความเชื่อที่มั่นคงในศาสนาบาไฮและพร้อมที่จะปกป้องศาสนานี้ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม เมื่อทั้งปโลบทั้งขูแล้วไม่เกิดผลใดๆ ขึ้น นักบวชผู้นั้นจึงออกจากเรือนจำไปอย่างหัวเสียและสบถสาบานด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย

มีบาไฮคนหนึ่งมีเพื่อนๆ มุสลิมที่เป็นทหารมาเยี่ยม คนกลุ่มนี้ต่างจากนักบวชผู้นั้นเพราะพวกเขามาปลอบใจเพื่อนที่ติดคุก “เราไม่สนใจว่าเพื่อนจะนับถือศาสนาอะไร” พวกเขาปลอบ “เพื่อนก็ยังคงเป็นเพื่อนและเรามาหาเพื่อที่จะปลวารถาตัวเองว่าหากมีใครจะเอาชีวิตเพื่อนเรา คนคนนั้นต้องผ่านพวกเราไปก่อน”

พวกนักบวชและคนชั้นสูงมักจะมากันตอนดึกๆ และมักได้ที่นั่งในห้องโถงใหญ่ต่อหน้าผู้ว่าการเมือง จาลาลูด ดอวลีห์และพูดกับนักโทษสามคนที่ถูกนำมาอยู่ต่อหน้าทั้งๆ ที่ยังพันธนาการด้วยโซ่ตรวนอยู่ นักโทษสามคนนั้นชื่อ วาร์กาและลูกชายอายุสิบสองขวบของเขาชื่อ รุสูลลาห์และเพื่อนคือ มีร์ชา ฮุสเซน ผู้คนมากันเป็นจำนวนมากและหากมีใครลุกออกจากที่ไปก็จะมีคนอื่นมานั่งแทนที่ทันที คืนแล้วคืนเล่าที่เป็นเช่นนี้ พวกเขาคว้า พุดจาตุถูกและกล่าวหาบาไฮ บางครั้งก็ถามคำถามกับวาร์กาโดยตรงเพราะรู้กันดีว่าเขาเป็นผู้มีภูมิรู้ แต่เขาก็มักถูกนักบวชที่อยู่ที่นั่นขัดขวางไม่ให้ตอบคำถามโดยตรงได้ง่ายๆ เพราะพวกเขารู้ดีว่าวาร์กามีอิทธิพลต่อผู้ฟังของเขาอยู่มาก หากถูกขัดขวางเช่นนั้น วาร์กาจะหันไปขอให้รุสูลลาห์ผู้เป็นลูกชายตอบคำถามแทน

เขา ซึ่งรูสุลลาก็ได้สร้างความประทับใจแก่ผู้ฟังของเขาโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ว่าการเมืองที่รู้สึกงุนและประทับใจกับความพิเศษในการตอบประเด็นคำถามของเขามาก เจ้าเมืองได้แสดงออกถึงความรู้สึกนี้อย่างเปิดเผย "อำนาจอันแปลกประหลาดในการโต้ตอบของเด็กผู้นี้ช่างเป็นปาฏิหาริย์ดั่งนี้เอง" เขากล่าวขึ้น

อย่างไรก็ตาม นักบวชเองไม่ค่อยพอใจกับเรื่องนี้นัก นักโทษเอง หากมีโอกาสได้พูดก็จะพูดพาดพิงไปถึงผู้ที่ทำให้ศาสนาของพวกเขาต่ำต้อยลง ครั้งหนึ่งนักบวชที่ยังยโสผู้หนึ่งกล่าวขึ้นว่า "ถ้าพระดำรัสของพระบาฮาอุลลาห์คือบทพิสูจน์ว่าพระองค์คือพระศาสดาแล้วละก้อ ข้าเองก็สามารถที่จะคิดถ้อยคำที่ไพเราะเพราะพริ้งได้เช่นเดียวกัน" "ในช่วงพระชนม์ชีพของพระโมฮัมหมัดก็มีผู้กล่าวเช่นนี้เช่นกัน" วาร์กากล่าวขึ้นบ้าง "แต่ทั้งพวกเขาเหล่านั้นและตัวท่านเองก็ไม่สามารถจะทำภารกิจเช่นนี้ได้สำเร็จ หากแม้ท่านจะสามารถสร้างสรรค์ถ้อยคำอันเสนาะเพราะพริ้งดั่งที่ท่านกล่าวอ้างได้จริง ท่านจะอ้างว่าคำพูดเหล่านั้นเป็นของใครกันละ" "ข้าก็จะบอกว่า เป็นคำพูดของข้าเอง" "อ้อ...เออละ ความแตกต่างอยู่ตรงนี้" วาร์กากล่าวขึ้น "พระบาฮาอุลลาห์ทรงอธิบายไว้ว่าลำพังพระองค์เองไม่สามารถจะตรัสอะไรเช่นนั้นออกมาได้ แต่สิ่งที่พระองค์ได้ตรัสออกมานั้นเป็นดำรัสแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่พระองค์เพียงผู้เดียวที่ทรงตรัสถึงความพิเศษเช่นนี้ แต่ผู้คนจำนวนเป็นพันเป็นหมื่นที่มาจากหลายพื้นเพยอมรับว่าพระวจนะนี้มาจากพระผู้เป็นเจ้า และยังมีนักปราชญ์ ผู้รู้ และบุคคลสำคัญในหลายๆ ศาสนาได้อุทิศถวายชีวิตของพวกเขาเพื่อเป็นข้อพิสูจน์ถึงพลังของพระวจนะนี้ ที่นี้ท่านลองบอกมาซิว่าหลังจากที่ท่านได้สร้างสรรค์งานที่ท่านคิดว่าพิเศษสุดขึ้นมาแล้ว จะมีคนออกมาตอบรับเหมือนกันหรือเปล่าว่าท่านคือนักบวชที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ยังมีชีวิตอยู่"

ในอีกโอกาสหนึ่งผู้ว่าการเมืองได้หันไปกล่าวกับมีซาร์ ฮุสเซนว่า "เจ้าอ้างว่าเจ้าได้ยอมรับศาสนาบาไฮหลังจากที่ได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นเวลายาวนาน แต่ไหนบอกข้ามาซิว่าเจ้าไปศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับศาสนาบาไฮได้อย่างไร ไม่มีคนมุสลิมที่มีความรู้มากพอให้เจ้าได้สืบถามดอกหรือ" "ถ้ามีใครมีความปรารถนาจะค้นหาเกี่ยวกับศาสนาอิสลามแล้วละก้อ" มีซาร์ ฮุสเซนกล่าวขึ้น "ท่านจะแนะนำเขาว่าให้ไปพบปรักษานักบวชคริสต์กระนั้นหรือ" นักบวชเหล่านั้นต่างรู้สึกโกรธมากกับคำตอบของมีซาร์ ฮุสเซน พวกเขาตรงรี่เข้ามาหาแล้วตีเขาอย่างแรง นักบวชอีกคนหนึ่งชกดาบออกมาโดยหวังที่จะฆ่าเขาเสีย แต่ผู้ว่าการเมืองสั่งห้ามไว้ว่า "ชายผู้นี้ไม่ควรที่จะตายด้วยวิธีที่เร็วและง่ายเช่นนี้ จงปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของฉันทเอง ฉันทจะจัดการให้"

แขนขาเขาค่อยๆ ถูกตัดออกมาทีละชิ้น ทุกๆ วัน และเมื่อครบสัปดาห์เขาก็จะค่อยๆ ตายไปเอง”

มีซาร์ ฮุสเซนมาจากครอบครัวนักบวชที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้น เขาสวมผ้าคลุมศีรษะตามธรรมเนียมปฏิบัติเยี่ยงนักบวชทั่วไป นักบวชพวกนั้นได้ช่วยกันกระชากผ้าโพกศีรษะเขาออก และกล่าวโทษเขาว่าได้ทำให้ผ้าคลุมศีรษะนักบวชมัวหมองหมดราศี เพราะเขาได้เป็นบาไฮไปแล้ว พวกเขาสั่งให้ทหารยามเอาผ้าเก่าๆ ที่สกปรกโพกศีรษะให้เขาแทนโดยให้คลุมลงมาปิดตาไว้ด้วยเพื่อทำให้เขาดูเป็นที่น่าตลก ขบขัน และใช้เป็นเครื่องมือในการเย้ยหยันให้เป็นที่สนุกสนานกันเองในเย็นวันนั้น

การรวมตัวกันต่อหน้าผู้ว่าราชการการเมืองซานจันดำเนินไปคืบแล้วคืบเล่านักบวชเริ่มเป็นผู้คุมการพูดคุยไว้แต่เพียงผู้เดียวโดยไม่ให้ออกาสบาไฮได้มีเวลาพูดอะไรได้อีก ถ้ามีใครตั้งคำถามอะไรขึ้นมา พวกนักบวชสองสามคนก็จะช่วยกันขัดขวางไม่ให้นักโทษบาไฮได้ตอบคำถามได้ มีอยู่หลายครั้งที่คำถามเหล่านั้นเป็นต้นเหตุของการโต้เถียงอันดุเดือดเผ็ดร้อนระหว่างนักบวชด้วยกันเอง บางครั้งถึงขั้นที่เกือบจะเข้าประจัญบานกัน นักโทษบาไฮไม่อยากจะให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น เพราะตระหนักดีว่าจะเป็นอันตรายต่อพวกเขาเพียงสถานเดียว เพราะหากเกิดการใช้กำลังกันขึ้นแล้ว พวกนักบวชอาจรวมตัวกันและหันมาหาเรื่องกับบาไฮโดยป้ายความผิดทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้กับพวกเขา

คืนวันหนึ่ง จาลาลุด ดอวลีห์ รู้สึกรำคาญใจอย่างยิ่งต่อความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในหมู่นักบวชกันเอง “พวกท่านมาที่นี่เพื่อจะหาความจริงว่าวาร์กาจะมีอะไรพูดบ้าง” เขากล่าวเตือนสติพวกนักบวช “ถ้าท่านมีคำถามที่จะถามเขาก็ควรจะผลัดกันถามทีละคน เขาจึงจะตอบให้ได้” แต่ผู้ว่าการเมืองเองก็ไม่มีอำนาจที่จะไปฟ้องปรามพวกนักบวชพวกนั้นที่คอยตั้งตาแต่จะประณามวาร์กาว่าเป็นคนนอกศาสนาต่างๆ ที่อาจไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าสิ่งที่เขาเชื่อถืออยู่คืออะไร

ผู้ว่าการเมืองมีความประทับใจในตัววาร์กาและรูสุลลาห์มากที่สุดที่เดียว คืนวันหนึ่งเขาได้กล่าวอย่างเปิดเผยต่อหน้าคนหลายคนที่อยู่ ณ ที่นั้นว่า “วาร์กา ข้ำขอสาบานต่อมงกุฎแห่งองค์เหนือหัวและวิญญูณของอมิร นิซามว่าถ้าเจ้าหยุดการป่าวประกาศเกี่ยวกับศาสนานี้แล้ว ข้าจะขอตำแหน่งที่สมเกียรติจากกษัตริย์ซาร์ให้กับเจ้า จะจ่ายเงินเดือนให้อย่างงามและแต่งตั้งให้เจ้าเป็นแพทย์ประจำตัวของข้า เพื่อว่าในชีวิตนี้เจ้าจะไม่ต้องชวนขวยหาอะไรอีกแล้ว” ความคิดของ จาลาลุด ดอวลีห์ที่จะช่วยเหลือนักโทษนั้นช่างยิ่งใหญ่ แต่เขาก็ขาดความเข้าใจไปว่าตัววาร์กา นั้นให้ความสำคัญต่อการสละแล้วซึ่ง

ทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อที่จะปีนขึ้นไปด้วยพลังความรักนั้นไปสู่จุดหมายคือพระผู้เป็นที่รัก “ท่านคิดเช่นนั้นหรือ” วาร์กากล่าวกับเขา “ว่าฉันจะสละเสียซึ่งพระศาสนทูตแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อไปไขว่คว้าตำแหน่งและความมั่งคั่งทางวัตถุในวิถีโลก” แต่เจ้าก็สามารถที่จะทรมานชีวิตให้กับศาสนาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและรับใช้ศาสนาอิสลามได้นี้” จาลาลุด ดอวลีห์กล่าวแย้ง “นี่คือสิ่งที่ฉันได้ทำอยู่แล้วในตอนนี้” วาร์กาทอบ “ศาสนาอมตะของพระผู้เป็นเจ้ามีเพียงหนึ่งเดียว สิ่งที่ฉันเชื่อถือในตอนนี้เป็นสิ่งที่พระศาสดาทิ้งหลายในอดีตได้ตรัสสั่งเอาไว้ด้วย และท่านเหล่านั้นได้ตรัสไว้ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ว่าให้พวกเราอดคอยการเสด็จมาตามพันธสัญญา ถ้าฉันซึ่งเป็นผู้ที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าและพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของพระองค์ได้ยอมรับพระผู้ซึ่งเสด็จมาตามพันธสัญญาที่พวกเราต่างก็รอคอย ฉันจะเมินเฉยและหันหลังให้พระองค์เพื่อวัตถุทางโลกได้อย่างไรกัน” “แต่อย่างน้อยๆ เจ้าก็สามารถที่จะปฏิเสธศาสนานี้แค่ต่อหน้าคนอื่นๆ ก็ได้นี่นา” ผู้ว่าการขอร้อง “ถึงแม้ว่าโดยแท้จริงแล้ว หัวใจของเจ้าจะเชื่ออย่างหมดสิ้นก็ตาม” “แต่สำหรับฉันแล้ว เป็นไปไม่ได้ที่จะมีชีวิตอยู่ในลักษณะที่ขัดแย้งหลอกลวงเช่นนั้น” วาร์กาทอบ “โธ่เอ๋ย” ผู้ว่าการอุทานขึ้น “เจ้าไม่ได้เปิดช่องทางใดๆ ไว้ให้ข้าเลย ข้าจะต้องส่งตัวเจ้าและลูกชายไปยังเมืองหลวง เพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่นั่นดำเนินการกับเจ้าต่อไป แต่สำหรับมีซาร์ ฮุสเซนจะถูกลงโทษโดยการยิงออกไปจากปลายกระบอกปืนใหญ่ในวันรุ่งขึ้น

วาร์กายังคงนั่งเงียบอยู่ในช่วงเวลานั้น แต่เขาหวังว่าจะกล่าวอะไรกับผู้ว่าการสักสองสามคำเมื่อมีเวลากันตามลำพังหลังจากนี้ “อย่าทำให้มือของท่านต้องแปดเปื้อนไปด้วยเลือดของบาไฮเลย” เขาขอผู้ว่าการ “ส่งมีซาร์ ฮุสเซนไปเมืองหลวงกับเราด้วยเถิด เพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่นั่นจัดการกับเขาเช่นเดียวกัน เพราะพวกเขาเหล่านั้นเกลือกกลั้วอยู่ในปลักเลือดอยู่แล้ว” จาลาลุด ดอวลีห์ยอมทำตามคำขอนี้และออกคำสั่งให้น่านักโทษทั้งสามคนซึ่งอยู่ในสภาพที่ถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนอย่างแน่นหนาส่งตัวไปยังเมืองหลวงในวันถัดไป

33. เด็กทั้งหลาย (The Children)

เทย์บีอายุห้าขวบเมื่อมีคนพาเธอและน้องชายคือจามาไปเยี่ยมพ่อคือมีซาร์ ฮุสเซนซึ่งติดคุกอยู่ในวันหนึ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างดูแปลกสำหรับพวกเขา ทำไมพ่อถึงมีโซ่คล้องคอไว้ ทำไมจึงต้องให้เขาอยู่ในที่ที่สกปรกอย่างนั้นและทำไมคนที่ดูแลเขาอยู่ถึงมีมารยาทหยาบกระด้างเช่นนั้น

เทยิบีได้ยินผู้ใหญ่พูดกันว่าพ่อของเธอจะถูกส่งตัวไปเตหะรานและเรื่องนี้ทำให้เธอกังวลยิ่งกว่าเรื่องอื่นใด “จริงหรือเปล่านั้นพ่อที่เขาส่งพ่อไปเตหะราน” เธอถามขึ้น “ใช่แล้วลูก” มีร์ชา ฮุสเซนตอบด้วยความร่าเริง “พ่อจะเอาชุดสวยๆ จากเตหะรานมาให้ลูกเพื่อสวมในวันนอว์รูดด้วยนะ” แต่เทยิบีก็ยังไม่คลายความเศร้าลงได้ ดวงตาของเธอเองไปด้วยน้ำตา ขณะที่มือทั้งสองโอบกอดคอเขาไว้ “พ่ออย่าไปไหนไกลๆ เลย” เธอเอ่ยปากขอ “หนูไม่ต้องการชุดสวยๆ อะไรทั้งนั้น” เธอมองเข้าไปในดวงตาของพ่อด้วยสายตาที่ไร้เดียงสา แต่เศร้าสร้อย ซึ่งทำให้หัวใจของผู้เป็นพ่อเต็มไปด้วยความปวดร้าว เขาตระหนักดีว่าการที่ต้องพลัดพรากจากลูกๆ เป็นการทดสอบเขาขั้นร้ายแรงที่สุดเท่าที่เขาเคยประสบมา เขาสวดภาวนาถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเสมอว่าพระองค์จะประทานความเข้มแข็งให้เขามีความมั่นคงได้จนถึงที่สุด “ลูกๆ กลับบ้านกันได้แล้วนะ” เขาบอกเทยิบีและจามาล เขาล้วงเอาเหรียญทองแดงออกมาจากกระเป๋าสามเหรียญ ส่งให้ลูกสาวและบอกว่า “ลูกเอาเงินนี้ไปซื้อขนมกินระหว่างทางกลับบ้านนะ” แต่เทยิบีสายตึ้งระน้อยๆ ของเธอ “พ่อเก็บไว้เองเถอะคะ เพราะพ่อจำเป็นต้องใช้ในระหว่างการเดินทางไปเตหะรานคะ” นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เทยิบีและจามาลได้เห็นหน้าพ่อของพวกเขา ก่อนที่เขาจะถูกนำตัวไปเตหะราน

ในขณะที่มีร์ชา ฮุสเซนได้รับความยากลำบากอย่างแสนสาหัสในคุกเมืองเตหะราน ลูกๆ ของเขาก็ได้รับส่วนแบ่งนั้นมาเต็มที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน วันหนึ่ง มีทหารราบและทหารปืนใหญ่กลุ่มหนึ่งได้มาล้อมบ้านของพวกเขาในเมืองซาจานไว้ เทยิบีและจามาลกอดแม่ของพวกเขาไว้เพราะกลัวว่าเธอจะถูกพรากตัวไปจากพวกเขาอีกคน พวกเขาทำตามคำสั่งของผู้ว่าการเมืองและผู้นำทางศาสนาของเมืองนั้น พวกเขาสั่งให้ทุกคนในบ้านออกมาข้างนอก ครอบครัวมีซาร์ ฮุสเซนไม่ได้อยู่ตามลำพัง แต่เขาให้ผู้หญิงบาไฮที่ไม่มีบ้านของตัวเองมาพักอยู่ด้วย ทุกคนออกมาจากบ้านทั้งหมดและเตรียมพร้อมที่จะรับกับสิ่งที่เลวร้ายที่สุด แต่ดูเหมือนว่าวันนั้นทหารไม่ได้ตั้งใจที่จะมาฆ่าพวกเขาแต่อย่างใด พวกเขาเอาเพื่อเก็บเอาสิ่งมีค่าทั้งหมดในบ้านของมีร์ชา ฮุสเซนไปเท่านั้นและได้เผาบ้านเขาจนเหลือแต่เก้าอี้

พวกเขาและผู้หญิงได้แต่มองดูทหารขนของมีค่าทุกอย่างที่พวกเขามีอยู่ไปทั้งหมดเฉพาแต่พรมดีๆ เครื่องเงิน เครื่องแก้วและสิ่งของอื่นๆ ที่มีค่าแม้กระทั่งสิ่งที่มีความสำคัญน้อยที่สุดอย่างแป้งเปลาๆ ที่นวดเตรียมไว้ทำขนมปัง

หลังจากการปล้นสะดมจบสิ้นลง ทหารก็เตรียมที่จะทำลายบ้านหลังใหญ่ให้พังพินาศลง ประตู หน้าต่าง และกำแพงต่างๆ ค่อยๆ ถูกพังลงท่ามกลางเสียง

สาปแช่ง พวกผู้หญิงและเด็กๆ ถูกบังคับให้ไปขอปลั้วและอุปกรณ์อื่นๆ มาให้ทหารเพื่อใช้ในการทำลายบ้านของพวกเขาเอง เมื่อทหารทำภารกิจของพวกเขาเสร็จสิ้นลง ทุกอย่างราบเรียบ ผืนหนังทั้งหมดถูกทำลายไม่ให้เห็นเหลือแม้แต่ด้านเดียว เหมือนหนึ่งไม่เคยมีบ้านอยู่ ณ ที่นั้นมาก่อน แม้แต่ผืนของรั้วสวนและต้นไม้ในสวนก็ถูกทำลายทิ้งทั้งหมดโดยการกระทำของผู้ที่คิดว่าเป็นการทำความดีที่จะได้รับรางวัลคือการได้ไปสวรรค์หลังจากได้ลงโทษพวกที่พวกเขาเรียกว่านอกรีตในโลกนี้แล้ว

เทย์บีและจามาลถูกทิ้งให้อยู่กับพวกผู้หญิงท่ามกลางซากปรักหักพังของบ้านซึ่งไม่มีทั้งอาหารและเสื้อผ้าที่จะคลุมกายบรรเทาความหนาวยามค่ำคืนได้เลย พวกเขาขลุกอยู่ใกล้แม่ เพื่อที่จะอาศัยไอลู่นจากแม่ได้บ้าง แต่ก็ยังคงสะดุ้งสั่นกลัวทุกครั้งที่ได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดิน ไม่มีเพื่อนหรือญาติคนใดกล้าที่จะมาดูแล และมีคนส่วนหนึ่งที่เคยเป็นเพื่อนมาก่อน แต่มาตอนนี้กลายเป็นศัตรูที่ประกาศตนชัดเจน

เมื่อยามดึกคิบบคลานเข้ามาอากาศก็จะหนาวเหน็บมากขึ้น พวกผู้หญิงจึงตัดสินใจที่จะเข้าไปหลบอยู่ในสญุปลักดีสิทธิที่อยู่ไม่ไกลมากนัก แต่บังเอิญคนที่ดูแลเกิดจำพวกเขาได้และจะไม่ให้พวกเขาเข้าไป ในระหว่างทางกลับเทย์บีและจามาลได้แยกตัวออกมาเจียบๆ กับบาไฮอีกคนหนึ่ง ในขณะที่กลุ่มผู้หญิงเหล่านั้นไปหาเพื่อนมุสลิมคนหนึ่งและขอให้เขาได้พักด้วยสักคืนหนึ่ง เพื่อนของพวกเขายินยอมที่จะให้พักด้วยได้แต่มีข้อแม้ว่าพวกเขาจะต้องออกจากบ้านไปก่อนฟ้าสว่าง

หลังจากนั้น ผู้หญิงกลุ่มนี้ก็จะนั่งกันอยู่ในซากปรักหักพังของบ้านในเวลากลางวันและไปพักในบ้านของเพื่อนมุสลิมในเวลาที่มีดสนิทแล้วเพราะมีความเสี่ยงน้อยที่ผู้คนตามท้องถนนจะจำพวกเขาได้ ตลอดทั้งวัน ผู้คนในชานจานจะรวมตัวกันเพื่อมาดูตาและเย้ยหยันพวกผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในซากของบ้าน “ถ้าชีวิตของแกในโลกนี้ไม่มีอะไรดีไปกว่านี้ได้อีก” คนที่มามองดูคนหนึ่งพูดขึ้นอย่างเย้ยหยัน “แล้วจะหวังอะไรในโลกหน้าได้อยู่อีกหรือ?” “เราไม่ใช่ผู้หญิงกลุ่มแรกที่ได้รับ ความทรमानจากภารกิจของพระเจ้าเป็นเจ้า” ผู้หญิงบาไฮคนหนึ่งพูดขึ้น “มีผู้หญิงถูกกระทำแบบเราในทุกๆ ครั้งที่มีการประกาศศาสนาใหม่ ที่ของพวกเราในโลกหน้าจึงจะเหมือนๆ กับของพวกเราเหล่านั้น” ในช่วงวันเวลาที่เลวร้ายอย่างแสนสาหัสที่พวกผู้ชายถูกจับกุมคุมขังในคุกและบ้านของพวกเขาถูกบุกรุกทำลาย ถูกตัดความสัมพันธ์จากเพื่อนๆ และศัตรูจะทำอะไรต่อพวกเขาก็ได้ตามอำเภอใจเพื่อให้พวกเขาได้รับความทรमानมากขึ้นไปอีก พวกผู้หญิงเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงความ

กล้าหาญและความมั่นคงที่ทุกคนที่ได้พบเห็นและได้รับรู้เกี่ยวกับพวกเขา ต้องรู้สึกจนง

ลุงของเทยบีและจามาลซึ่งเป็นนักบวชมุสลิมได้นำเด็กๆ ไปพักที่บ้านของเขาหลังจากเหตุการณ์ผ่านไปแล้วสองสามวัน เขาเอาใจใส่ดูแลเด็กๆ และหาซื้อเสื้อผ้าใหม่ให้พวกเขา แต่เทยบีสามารถรับรู้ได้จากการที่ลุงพูดคุยกับคนอื่นๆ ว่าเขารู้สึกละเอียดใจกับการกระทำของพ่อของเธอ “เขาทำให้พวกเราเสียเกียรติ” เขาพูดอย่างนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า “ฉันมองหน้าใครในสังคมไม่ได้อีกแล้ว หากเขาก่อความผิดฐานลักขโมย ผิดประเวณีหรือแม้กระทั่งฆาตกรรมก็พอว่า แต่ความเสียหายจากการที่มีน้องชายเป็นบาไฮเป็นสิ่งที่เกินไปที่ฉันจะทนรับได้”

เขาพูดถึงการที่จะเรียกเด็กๆ เข้ามาเพื่อที่จะ “เอาพระธรรมป้อนใส่ปากเด็กๆ” เขาหมายถึงให้เทยบีและจามาลยืนยันความเป็นมุสลิมต่อหน้าพยาน “ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เพียงองค์เดียว ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าพระโมฮัมหมัดคือผู้นำศาสนของพระเจ้า” ด้วยวิธีนี้จะทำให้มั่นใจได้ว่าทุกคนจะรู้ว่าแท้จริงแล้วพวกเขาเป็นมุสลิม แต่เทยบีซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับศาสนาค่อนข้างจำกัดคิดว่าเขากำลังวางแผนการในการทรمانที่ร้ายแรงต่อเธอและจามาล บ้านของลุงถึงแม้จะมีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายที่จัดไว้ให้แต่ก็เป็นเหมือนเรือนจำสำหรับเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ เธอคิดถึงพ่อที่มีโซ่คล้องคอและถูกนำตัวไปยังเมืองที่อยู่ไกลออกไป เธอก็คิดถึงแม่ที่ต้องนั่งอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังและไม่มีเพื่อนหรือญาติคนไหนมาเยี่ยมเธอเลย

ในวันหนึ่งเธอได้ยินเสียงลุงพูดอีกครั้งว่า “เราจะต้องจัดการเอาคัมภีร์ใส่ปากเด็กๆ ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คงจะซุกซนไม่ได้อีกต่อไปแล้ว ฉันจะเชิญนักบวชสองสามคนให้มาเป็นพยานในเรื่องนี้” เทยบีรู้สึกวิตกกังวลต่อสิ่งนี้เป็นอย่างยิ่ง เธอคิดว่าเอน้องชายมาอยู่ใกล้ตัวเธอ คิดกังวลอยู่ว่าเธอจะช่วยน้องได้อย่างไร ไม่มีใครที่เธอจะหันไปหาเพื่อขอความเห็นใจได้เลย ทุกคนในบ้านดูจะเข้าข้างลุงทั้งหมด ในทันใดนั้น เธอก็มีความคิดอย่างหนึ่งขึ้นมา “จามาล ถ้าพี่บอกอะไรบางอย่างกับน้อง น้องจะไม่บอกกับใครต่อได้ไหม?” เธอพูดกับน้องชาย “ไม่ น้องจะไม่บอกใคร” เด็กชายตัวน้อยรับคำ เธอมองดูไปรอบๆ เพื่อให้แน่ใจได้ว่าไม่มีใครฟังอยู่ แล้วกระซิบที่หูของเขาวา “พวกเขาจะเอาบางคนมาเพื่อป้อนคัมภีร์เข้าไปในปากเธอ!” “คัมภีร์คืออะไร” จามาลถามขึ้นด้วยความใสซื่อ “เป็นอะไรสักอย่างที่น่าขยะแขยง น่ากลัว” เธอพูดเพราะไม่รู้ที่จะอธิบายอย่างไรดี “มันเหมือนเปลวไฟที่จะใส่เข้าไปในปากของเธอ มันก็จะเผาไหม้ลิ้นของเธอ” จามาลมองเข้าไปในตาของพี่สาวด้วยความ

สะพรึงกลัว แต่เขาก็ยังมีข้อสงสัย “ทำไมพวกเขาจึงจะทำอย่างนั้น?” “เราทำอะไรผิดเหรอ?” “เพราะพวกเราเป็นบาไฮ พวกเขาจึงไม่ชอบพวกเรา” ทายิบีอธิบาย ไม่ว่าสิ่งนี้จะมีความหมายอย่างไรต่อเด็กผู้ชายตัวน้อยก็ตาม เขาก็ได้เห็นอย่างเพียงพอในช่วงชีวิตที่สั้นของเขาว่าอันตรายอยู่ไม่ไกลมากเลย เขายึดเอาทายิบีเป็นที่พึ่งเดียวอยู่ตลอดเวลา “เราจะทำอะไรกันต่อไป” เขากลาม “พวกเราจะหนีไป” พี่สาวตอบ “แต่น้องจะต้องไม่บอกเรื่องนี้แก่ใครนะ สัญญาว่าจะจะไม่บอกใคร มิฉะนั้นแล้ว พวกเขาจะล่ามโซ่พวกเราเหมือนที่ทำกับพ่อ” จามาลให้สัญญา

การหนีออกจากบ้านของลุงของพวกเขา นั้นพูดง่ายกว่าทำ มีคนอยู่ที่บ้านตลอดเวลา มีเพื่อนบ้านแวะเวียนมาเยี่ยมเจ้าของบ้านผู้หญิงอยู่เป็นระยะๆ คนรับใช้ของบ้านเดินไปมา เข้าออกอยู่ในบ้านและลานบ้าน ทายิบีเฝ้าระวังดูเหตุการณ์อยู่เป็นระยะ และเมื่อวินาทีที่เหมาะสมมาถึง เธอคว้ามือของน้องชายและคลานไปยังประตูหน้า เธอเปิดประตูออกอย่างช้าๆ และเล็ดลอดออกไปข้างนอก เธอไม่รู้จักใครเลยตามท้องถนน “วิ่งเลย จามาล” เธอกระซิบบอกน้องชายและพากันวิ่งออกมาอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่ขาเล็กๆ ของพวกเขาจะพาพวกเขาออกมาได้

ในขณะที่ความหนาวเหน็บของยามค่ำคืนคืบคลานเข้ามาเหนือซากหักพังของบ้านของพวกเขา ทายิบีและจามาลขยับประชิดแม่ของพวกเขาเข้าไปมากขึ้น แม่ได้อธิบายให้พวกเขาฟังแล้วถึงความหมายที่ว่า “เอาคัมภีร์ใส่เข้าไปในปากของพวกเขา” คืออะไร และพวกเขารู้ว่าพวกเขาจะไม่ถูกทรมานถ้าพวกเขากลับไปยังบ้านของลุง แต่พวกเขาก็ดีใจที่ได้กลับมาหาแม่ ถึงแม้ว่าเธอจะไม่มีอะไรให้เขาเลย ยกเว้นความรัก

34. เด็กน้อยผู้พลีชีพ (The Child-Martyr)

รูสุลลาห์ เด็กชายผู้เสียสละชีวิตเพื่อศาสนาบาไฮ เป็นผู้ที่มีความพิเศษมากเมื่อเขาอายุสิบสองปี ความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ พลังในการโต้แย้งเพื่อปกป้องศาสนาอันเป็นที่รักของเขาต่อหน้าทางการที่แข็งแกร่งของเปอร์เซีย บทกลอนอันไพเราะที่เขาเขียนขึ้นและความอ่อนโยนของเขา ลักษณะเช่นนี้บ่งบอกของเขาทำให้เขาชนะใจผู้คนในทุกที่ที่เขาไป ศัตรูของศาสนาใหม่เป็นจำนวนมากก็ยิ่งรู้สึกประทับใจกับความเป็นผู้มีความศรัทธาของเขา ขณะที่หลายคนเห็นเขาเป็นเหมือนดังชีวิตที่เป็นปาฏิหาริย์ของเขา

เมื่อรูสุลลาห์ พ่อของเขาและมิร์ชา ฮูเซน ถูกจับกุมเพราะความเชื่อของพวกเขาและถูกนำตัวไปยังเตหะรานในขณะที่ถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนที่หนัก

อึ้งรอบๆ คอ เจ้าหน้าที่คุมตัว อยากเอาโซ่ออกจากคอเขา แต่รูสุลลาห์เองไม่ยอม “ฉันรับโซ่นี้ไว้ ไม่มีปัญหา” เขาบอกพวกเขา นอกจากนั้นท่านจะต้องซื้อสัตย์ต่อคนที่ไว้วางใจท่าน ท่านได้รับคำสั่งให้นำพวกเราไปยังเดหะราน ทั้งโซ่ตรวนแบบนี้ ท่านจึงควรจะเคารพต่อคำสั่งนั้น” ไม่มีใครได้ยินเสียงบ่นถึงความยากลำบากและความไม่สะดวกสบายของการเดินทางนั้นจากปากของเขาเลย แต่พวกเขาจะได้รับความสุขจากเสียงสวดมนต์อันไพเราะจากเขาตลอดการเดินทางนั้น

ในหมู่บ้านระหว่างทางที่พวกเขาหยุดพักแห่งหนึ่ง นักบวชและผู้นำได้สั่งให้นำบาไฮกลุ่มนี้มาพบพวกเขา เพราะพวกเขาได้ยินมาว่าวาร์กาซึ่งมีชื่อเสียงก็อยู่ในกลุ่มนักโทษนั้นด้วย วาร์กา ซึ่งเป็นพ่อของรูสุลลาห์เป็นที่รู้จักกันทั้งประเทศในฐานะของผู้ที่มีความโดดเด่นด้านวรรณกรรมและเป็นผู้ที่ไร้ซึ่งความกลัวในการส่งเสริมศาสนาใหม่ของเขา เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ในการทำสมาธิและการภาวนา และปรารถนาที่จะเสียสละชีวิตของเขาเอง เพื่อศาสนาของพระเจ้า

นักบวชพวกนั้นเริ่มระดมยิงคำถามใส่นักโทษกลุ่มนี้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปสักพักพวกเขาก็เริ่มรู้แล้วว่าพวกเขาไม่สามารถเทียบเคียงกับพ่อลูกคู่นี้ได้ เพราะพวกเขาทำให้ทุกคนทั้งในไหวพริบปฏิญาณที่พวกเขาโต้ตอบต่อนักบวชพวกนั้น เมื่อนักบวชพวกนั้นเห็นว่าไม่สามารถจะทำให้บาไฮได้รับความอับอายได้ด้วยวิธีนี้ นักบวชพวกนั้นเลยคิดหาวิธีแบบพาลๆ เพื่อจะฆ่านักโทษบาไฮกลุ่มนี้เสีย “เมื่อไหร่แผ่นดินนี้จะปราศจากพวกนอกศาสนาเหล่านี้เสียที” พวกเขาครวญ “เมื่อไหร่ศาสนาอิสลามจะปราศจากศัตรูเสียที” ถึงแม้จะมีกำลังทหารที่พร้อมที่จะรับคำสั่งให้ลั่นกระสุนยิงได้ทุกเมื่อ และนักโทษเองก็เตรียมพร้อมที่จะตายได้ทุกเมื่อแต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น นักบวชจึงยิ่งเดือดดาลยิ่งขึ้น “พวกเจ้ามัวแต่รออะไรกัน” พวกเขาตะโกนขึ้น “พวกเจ้านอนอยู่กับพวกบาบีพวกนี้ได้หรือ” พวกทหารและหน่วยรักษาความปลอดภัยก็ยังมีความแน่วแน่ที่จะพานักโทษพวกนี้ไปให้ถึงเมืองหลวงให้จงได้ พวกเขาจึงไม่สนใจต่อการมารบเร้าของพวกนักบวชของหมู่บ้านนั้น

ขณะที่เหตุการณ์นี้กำลังดำเนินอยู่ ลูกของเจ้าหน้าที่คนหนึ่งก็มาดูหน้านักโทษ เขากำลังยืนอยู่ใกล้บาไฮเมื่อเจ้าหน้าที่คนนั้นและเพื่อนตัดสินใจที่จะเล่นตลกกับเขา พวกเขาบอกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสองคนให้แก้มองเข้าไปในขื่อว่าชายคนนี้ได้เป็นบาไฮแล้วเช่นกัน พวกเขารักษาความปลอดภัยได้คว่ำโซ่มาและเดินตรงเข้าไปที่ชายคนนั้นด้วยท่าทางเอาเรื่อง และใช้ภาษาที่คุกคาม ด่าว่า “นายก็ได้เป็นบาบีไปแล้วด้วยอย่างนั้นหรือ ไอ้ลูกคนจิ้งไร ฮีม... เราจะทำให้ดูว่าเราจัดการกับคนบาบีอย่างไร! “ชายที่นำ

สงสารคนนั้นตกใจจนพูดอะไรไม่ออก เขาร้องไห้ออกมาด้วยความกลัวและเป็นลมล้มลง ผู้คนคิดว่าเขาคงเสียชีวิตเพราะความกลัวแต่หลังจากมีการช่วยเหลือดูแล สักพักเขาก็ลืมตาขึ้นและต่อจากนั้นเขาก็ค่อยๆ พูดได้ “เกิดอะไรขึ้นกับเจ้า?” พวกเขาถาม “ทำไมเจ้าถึงได้กลัวเช่นนั้น?” “เราแค่ตกลงเล่นแค่นั้นเอง” “ตกลงเหรอ” เขาอุทานขึ้น “ฉันเกือบช็อคตายแล้ว ดูเด็กคนนี้สิ” มีคนพูดขึ้นและชี้ไปที่รูสุลลาห์” เขาไม่กลัวเลย “ไม่” ชายผู้นั้นสารภาพพร้อมมองดูรูสุลลาห์ด้วยสายตาอีกความรู้สึกอีกแบบหนึ่ง แต่นั่นเพราะเขาเป็นบาบี”

ในขณะเดียวกัน พวกนักบวชก็หมดหวังที่จะให้นักโทษพวกนี้ถูกฆ่าในหมู่บ้านของพวกเขา ทำอะไรไปมากกว่านั้นไม่ได้นอกจากแสดงความอาฆาตมาดร้ายต่อนักโทษเด็กผู้นี้ พวกเขาสังเกตเห็นว่าเท้าของเขายังไม่อยู่ในช็ือคาเหมือนกับอีกสองคน พวกเขาจึงเรียกช่างไม้มาและสั่งให้ทำช็ือคาให้รูสุลลาห์ด้วย สิ่งที่ได้เพิ่มความทรมาณให้กับเขาอย่างแสนสาหัสขณะที่ขึ้นอยู่บนหลังม้าในสภาพอากาศที่หนาวเหน็บ และหิมะตกตลอดทางจากชานฉานไปเตหะราน

ยังคงไม่มีเสียงพรับป่นใดๆ จากรูสุลลาห์ สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้ลดทอนจิตวิญญาณที่เจิดจ้าของเขาหรือทำให้เขาท้อแท้ต่อการสอนศาสนาต่อทหารที่คุมตัวเข้ามาเลย เมื่อการเดินทางที่แสนยากลำบากสิ้นสุดลง มีทหารสองสามคนได้ยอมรับศาสนาของนักโทษของพวกเขาอย่างลับๆ

ในเรือนจำเมืองเตหะราน นักโทษบาไฮได้รับการปฏิบัติอย่างหฤโหดที่สุด มีนักโทษบาไฮอยู่ในคุกนั้นสี่คน พวกเขาถูกล่ามโซ่ที่คอติดกันไว้ โซ่นั้นหนักมากจนยากที่พวกเขาจะยกศีรษะขึ้นได้ รูสุลลาห์ไม่สามารถจะยื่นรับน้ำหนักนั้นได้จนเขาล้มลง จนต้องมีวัดถ่ออื่นมารองโซ่ไว้ทั้งสองด้านของตัวเขาเพื่อให้เขาอยู่ในท่านั่งได้

มีนักโทษทั้งหมดราวหกสิบคนในคุกแห่งนั้น มีทั้งพวกฆาตกร และโจรทุกประเภท แต่ไม่มีใครได้รับการปฏิบัติที่โหดร้ายเท่าที่บาไฮถูกกระทำ อีกห้าวันต่อมา มีบาไฮอีกสองคนถูกนำเข้ามาที่คุกแห่งนี้ แต่คนสองคนที่ไม่ได้เตรียมตัวที่จะทุกข์ทรมาณเพื่อศาสนา พวกเขาจึงปฏิเสธว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับศาสนิกชนนี้ และความหวังของพวกเขาก็ได้รับการปล่อยตัวอย่างไรก็ตาม พัสดีไม่ได้เร่ร่อนที่จะปล่อยตัวพวกเขาออกไปแต่อย่างใด “ในเมื่อพวกเจ้าไม่ได้เป็นบาไฮ” เขาพูดขึ้น “พวกเจ้าก็ควรจะนั่งรวมอยู่กับพวกโจรและฆาตกร

ปกตินักโทษจะได้รับอนุญาตให้ซื้ออาหารด้วยเงินของตนเองได้ แต่คนบาไฮไม่มีทั้งเงินหรือวิธีใดๆ ที่จะติดต่อขอความช่วยเหลือจากภายนอก เมื่อข่าวของของวาร์การวมทั้งหนังสือที่เป็นต้นฉบับเขียนด้วยลายมือที่มีค่าสูงยิ่งถูกยึดเอาไป เขากล่าวกับเพื่อนว่า "ฉันตั้งใจที่คิดเสียได้ว่าทุกสิ่งที่เป็นเจ้าของบนโลกนี้ล้วนเป็นสิ่งที่มีคุณภาพดีที่สุดในและมีคุณค่าที่จะหยิบยื่นให้บนหนทางแห่งการรับใช้ของพระเจ้า" ตอนนี่ศัตรูตัดสินชีวิตของเขาแม้กระทั่งขนมปังแข็งสักชิ้นหนึ่งที่เป็นส่วนแบ่งธรรมดาที่มีในคุก

มีนักโทษคนหนึ่งซึ่งเป็นคนรวยที่สามารถจะซื้ออะไรก็ได้ตามใจปรารถนาว่าบาไฮไม่สามารถจะซื้ออาหารเองได้และมักไม่ค่อยได้รับขนมปังซึ่งเป็นส่วนแบ่งเหมือนนักโทษคนอื่นๆ เขารู้สึกสงสารคนบาไฮและคิดวางแผนอยู่ในใจว่าวันหนึ่งเขาจะจัดหาอาหารดีๆ มาจัดเลี้ยงนักโทษบาไฮ เขาพูดว่าเขาได้สัญญาที่จะเลี้ยงอาหารเย็นนักโทษทุกคน เมื่ออาหารมาถึง เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไม่ยอมให้บาไฮได้แตะต้องอาหารนั้น "พวกเจ้าไม่ได้ถูกนับรวมไว้กับพวกที่มีสิทธิ์ได้กินเลี้ยงนี้" พวกเขาพูด แต่เจ้าหน้าที่จัดเลี้ยงยังคงยืนยันว่าเขาได้สัญญาที่จะเลี้ยงอาหารทุกคนโดยไม่มีข้อยกเว้น และเป็นเรื่องที่ไม่ได้ประโยชน์ที่จะไม่ให้คนใดคนหนึ่งมีส่วนร่วม หลังจากนั้นเขาได้หันไปพูดกับเพื่อนว่า "พวกคนโง่ไม่ตระหนักเลยว่าเพราะแค่เฟื่องดอกกุหลาบแค่สองสามดอกนั้นต่างหากเล่าที่ฉันต้องรดน้ำพวกมันทั้งหมดนี้ด้วย" อีกสองสามวันต่อมาเขาก็แจกเงินสองสามเหรียญให้กับนักโทษแต่ละคนเพื่อที่จะเป็นช่องทางที่จะให้เงินคนบาไฮสักจำนวนหนึ่งนั่นเอง

วันหนึ่ง วาร์กา ซึ่งเป็นที่ชื่นชมของผู้ที่มีอิทธิพลและเป็นที่ยอมรับในแวดวงของคนเมืองหลวง ได้รับข้อความจากญาติขอให้เขาเขียนบทกวีสรรเสริญพระเจ้า เพื่อที่จะนำขึ้นทูลเกล้าถวายพระองค์ท่านและเพื่อขอพระราชทานให้ทรงปล่อยกวีผู้นี้ให้เป็นอิสระ วาร์กาทำเหมือนไม่ได้ยินคำขอนี้และกลับพูดว่า "ปากกาของข้าพเจ้ามีไว้เพื่อลิขิตบทสรรเสริญพระเจ้า และผู้นำศาสนาสวรรค์เท่านั้น" เขาพูด "ข้าพเจ้าจะไม่ทำให้ปากกาที่ต้องมัวหมองโดยการเขียนคำสรรเสริญทูลราชหรือ" แต่เขาได้ส่งสาส์นถึงกษัตริย์ขอร้องให้เขาได้พบกับพวกนักบวชระดับสูงของศาสนาในเมืองหลวงนี้และอนุญาตให้เขาได้เสวนาเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาที่ท่านเหล่านั้นต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าข้าพเจ้า สาส์นนี้ถูกส่งผ่านเจ้าหน้าที่พระราชวังผู้ทรงอิทธิพลและกระหายเลือดผู้หนึ่งคือ ฮาจิบูด ดอวลีห์ ซึ่งได้มาหาวาร์กาที่คุกด้วยความหวังว่านักโทษผู้นี้จะเสนอสินบนก้อนใหญ่ให้เพื่อให้เขาได้รับการปล่อยตัว แต่วาร์กาไม่ได้มีความตั้งใจเช่นนั้นอยู่เลยทำให้ ฮาจิบูด ดอวลีห์ หมดหวังที่จะได้รับสิ่งใดจากเขาจึงใช้ไม้เท้าของเขาฟาดเข้าที่หัวของวาร์กาด้วยความโมโหแล้วออกจากที่นั่นไป แต่ชายคนนี้ได้กลับมาอีกครั้งหนึ่งและครั้งนี้มา

ด้วยความตั้งใจที่จะก่ออาชญากรรมอะไรสักอย่างที่จะทำให้อาชญากรรมดาดต้องพบกับความอับอายขายหน้าได้ เรื่องนี้ได้ถูกบันทึกโดยมีร์ชา ฮุสเซน ซึ่งถูกล่ามโซ่ติดกันไว้กับวาร์กาและรุสูลลาห์ในคุก เรื่องย่อๆ มีดังนี้

"คืนหนึ่ง เมื่อรุสูลลาห์จับหลับไปทั้งๆ ที่อยู่ในโซ่จองจำนั้น ฉันเห็นพ่อของเขาเอามือลูบหน้าลูกชายและเปรยขึ้นเบาๆ ว่า "ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเครื่องให้โอกาสรับเอาความเสียหายที่ข้าพเจ้านำมาถวายต่อหน้าพระองค์นี้ไว้ด้วยหรือไม่" ฉันรู้สึกสะเทือนใจในอารมณ์จนสุดที่จะหาคำพรรณนาได้ ฉันลุกขึ้นมา นั่งและร้องไห้อย่างไม่สามารถหยุดหย่อนได้อยู่หลายชั่วโมง เพราะรู้สึกถูกรุมเร้าด้วยความรู้สึกแปลกซึ่งไม่มีใครคาดเดาได้ว่าฉันได้ผ่านคืนเช่นนั้นมาได้ได้อย่างไร ในตอนเช้าวันต่อมา ฉันเล่าบางอย่างให้วาร์กาฟังเกี่ยวกับครุบาไฮที่ดีมากคนหนึ่งที่ได้ยินมา ครุท้านนั้นพูดว่าหากเขารู้ว่าหากมีอันตรายใดที่กำลังคุกคามชีวิตเขา เขาจะวิ่งจากสิ่งนั้นไปให้เร็วที่เท่าที่จะเร็วได้ เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราโดยมีจุดหมายและเรามีหน้าที่ต้องทำในโลกนี้ เราต้องมีชีวิตอยู่เพื่อรับใช้เพื่อนมนุษย์ชาติ วาร์กาตอบว่า "ที่ท่านพูดนั้นก็ถูกต้องแล้ว ตามมาตรฐานของการใช้เหตุและผล แต่ในอาณาจักรของจิตวิญญาณ เราแต่ละคนมีวิถีทางที่ต้องก้าวเดินของตนเอง

"... ฮาจิบูด ดอวลีห์ เข้ามาในคุกในวันหนึ่งพร้อมกับเพศฆาตส่วนหนึ่งซึ่งอยู่ในชุดเสื้อผ้าสีแดงสดและออกคำสั่งว่านักโทษทั้งหมดจะต้องถูกล่ามโซ่ไว้กับที่ ไม่มีใครรู้ว่าเขามีแผนอะไรอยู่ในใจและนั่นทำให้ทุกคนหวาดวิตกอย่างที่สุด หลังจากนั้นพัศดีได้มาหาบาไฮและกล่าวขึ้นว่า "ตามฉันมา คุณต้องไปขึ้นศาล เราลุกขึ้นตามเขาถึงแม้เราจะไม่เชื่อในสิ่งที่เขาบอกก็ตาม ไม่จำเป็นต้องสวมผ้าโพกศีรษะมาด้วยหรอก" เขาบอกเรา แต่รุสูลลาห์ยืนกรานที่จะไม่ยอมทำตามคำสั่งนี้ เมื่อเราออกมาถึงที่ลานของคุก เราก็ต้องประหลาดใจที่เห็นทหารติดอาวุธยืนกระจัดกระจายอยู่เต็มไปหมด เรานึกสงสัยว่าเขาจะมายิงพวกเราหรือไม่ เพศฆาตก็ยืนรออยู่ในแถวเช่นกันและฮาจิบูด ดอวลีห์ก็มีท่าทางแข็งกร้าวอยู่ในสายตา แต่ไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมาจากคนหนึ่งคนใดเลย และความเงิบก็กลายเป็นความน่าสะพรึงกลัว ในที่สุดฮาจิบูด ดอวลีห์ ก็ได้สั่งให้พัศดีเปิดกุญแจที่คล้องโซ่ตรวนอยู่เพื่อจะส่งพวกเราออกไปครั้งละสองคน มือของพัศดีสั้นมากจนไม่สามารถที่จะไขกุญแจได้ ชายอีกคนจึงเข้ามาทำงานนั้นแทนและเปิดกุญแจโซ่ที่ล่ามพวกเราไว้ วาร์กาและรุสูลลาห์คือสองคนแรกที่ถูกนำออกไป พวกเขาถูกนำผ่านประตูที่ออกไปยังทางเดินที่ทอดยาวไปยังอีกอาคารอีกหลังหนึ่ง ในขณะที่เราสองคนถูกสั่งให้รออยู่ เราสามารถได้ยินเสียงดังมาจากอีกด้านของประตู แต่ก็ยากที่จะคาดเดาได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นที่นั่น อีกครู่หนึ่งต่อมา มีคนเข้ามาในลานของเรือนจำเพื่อนำเครื่องมือที่ใช้ในการลงโทษที่เรียกกันว่า 'บาสดินา

โด³ เราคิดว่าเขาจะเอาเท้าวาร์กาใส่นั้นและเขียนตีเขา ฉันพูดขึ้นว่า "ฉันเป็นกังวลว่าจะถูกโบยตี ฉันคิดว่าพวกเขาคงจะตัดคอหรือยิงฉัน และทำให้มันจบเรื่องจบราวเสียเร็วๆ" ประตูกถูกเปิดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง และคราวนี้พัศดีเดินออกมาพร้อมกับกริชที่เปื้อนเลือดที่เขากำลังเอาออกไปล้างในสระที่ตั้งอยู่ในลานนั้น เพชฌฆาตอีกคนปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับเสื้อผ้าของวาร์กาที่ม้วนเป็นมัดๆ และหนีบไวต์ไต้แขนของเขา ในตอนนี้จิตใจของเราจึงตกอยู่ในภาวะที่โกลาหลซึ่งเรามาไม่อยากจะสาวยตาตัวเองต่อสิ่งที่เกิดขึ้น มันดูเหมือนว่าจิตเราปฏิเสธที่จะยอมรับสิ่งที่สาวยตาเราประจักษ์อยู่ ประตูเปิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งและถึงคราวเราสองคนที่ถูกประกบตัวออกไป ขณะที่เรากลับมาตัวออกไปใกล้ประตู เราก็ได้ยินเสียงแปลกๆ พร้อมเสียงพูดคุยอย่างเร่งรีบ แต่ตอนนั้น ประสาทของเราดูเหมือนจะไม่รับรู้อะไรต่อไปได้อีกแล้ว เราเกือบจะผ่านประตูเข้าไปข้างในแล้วเมื่อมันถูกปิดลงอย่างรวดเร็วอีกครั้งหนึ่ง เราได้ยินฮาจิบุด ดอวส์ห์ พูดขึ้นว่า "พวกเขาสามารถรอได้จนถึงพรุ่งนี้" และเขาออกมาอย่างเร่งรีบด้วยสีหน้าที่กังวลและท่าทางที่สับสนอย่างเห็นได้ชัด เขาเอากริชของเขาใส่่มือพัศดีและเร่งรีบออกไปจากที่นั่นพร้อมกับฝักกริชเปล่า ที่ยังห้อยอยู่ตรงเอวของเขา

"ฉันและเพื่อนถูกควบคุมตัวกลับมายังห้องขังเดิมซึ่งเราพบว่าแม่เสื้อที่เราใช้ปูนึ่งก็ถูกนำออกไปแล้ว เราจึงนั่งลงบนพื้นดินที่เปียกชื้นและครุ่นคิดอยู่ว่ามีอะไรเกิดขึ้นหลังประตูที่ปิดอยู่นั้น ถ้าวาร์กาถูกฆ่าไปแล้ว แล้วมีอะไรเกิดขึ้นกับรูสุลลาห์หรือ พวกเราช็อคกับสิ่งที่ประสบนั้นและรู้สึกเป็นห่วงรูสุลลาห์อย่างจับจิต จนทำให้เรานิ่งอึ้งไปตามๆ กัน เรานิ่งกันอยู่ที่นั่นตั้งแต่ตอนบ่ายไปจนถึงเที่ยงคืนโดยที่พูดอะไรไม่ออกกันเลยแม้แต่คำเดียว แล้วก็ค่อยๆ มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมาล้อมพวกเราไว้ พวกเขาหัวเราะ หยอกล้อกันและพูดคุยกันเองว่าพวกเขาจะแบ่งปันเสื้อผ้าของพวกเรากันอย่างใดในวันรุ่งขึ้น ฉันได้ยินสิ่งเหล่านี้ชัดเจนทั้งหมดแต่ฉันไม่ได้ก่อผลอะไรต่อฉันเลย หลังจากนั้นฉันบังเอิญเหลือบไปเห็นพัศดีซึ่งเคยแสดงความมีน้ำใจต่อเรามาก่อน ฉันเข้าไปหาเขาใกล้ๆ และขอให้เขาช่วยเล่าให้ฟังว่ามีอะไรเกิดขึ้น ฉันขอให้เขาสาบานต่อจิตวิญญาณของนักบุญผู้เสียสละชีวิตของอิสลามว่าเขาจะต้องบอกความจริงเท่านั้นต่อฉันตามที่เขาได้เห็นมา และนี่คือสิ่งที่เขาเล่าให้ฟัง

³ เครื่องมือนี้เป็นไม้ดุนยาว และส่วนกลางจะมีรูเจาะไว้สองรูสำหรับสอดปลายเชือกแต่ละด้านเข้าไปและผูกข้อไว้ก็จะเกิดเป็นบ่วงขึ้น เท้าของเหยื่อจะถูกพันธนาการไว้อย่างแน่นหนาด้วยบ่วงนี้ด้วยการหมุนดุนไม้ที่มีคนคอยจับอยู่ที่ปลายทั้งสองด้าน ในขณะที่คนที่สามใช้ไม้เรียวหวดลงไปที่ฝ่าเท้า

'... ฮาจิบุตร ดอวลีห์ ได้พูดกับวาร์กาขึ้นว่า "จะให้ข้าฆ่าคนไหนก่อน เจ้าหรือลูกของเจ้า? วาร์กาตอบกลับว่า "สำหรับฉันแล้ว มันไม่มีอะไรต่างกัน" ฮาจิบุตร ดอวลีห์จึงชักกริชออกมาแล้วแล้วอาจิมเข้าไปที่ห้องของวาร์กาพร้อมพูดว่า "เจ้ารู้สึกอย่างไรละตอนนี้" บัจฉิมวาจาของวาร์กาก็คือ "ฉันรู้สึกดีกว่าท่านตั้งเยอะ ความสรรเสริญจะมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า" ฮาจิบุตร ดอวลีห์สั่งให้เพชรฆาตช่วยกันหั่นร่างของวาร์กาออกเป็นชิ้นๆจนบริเวณนั้นนองไปด้วยเลือดจนยากที่จะทนมองได้ รุซูลลาห์ได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นต่อหน้าอยู่ตลอดเวลา เขาเอาชนะความเศร้าโศกได้ เขากล่าวครั้งแล้วครั้งเล่าว่า "พ่อ พ่อ เอาฉันไปด้วย" ฮาจิบุตร ดอวลีห์เดินเข้ามาหาเขาพร้อมพูดว่า "อย่าร้องให้ ข้าจะนำเจ้าไปกับข้า และตั้งเงินเดือนให้อย่างงาม ข้าจะทูลกษัตริย์ข้าห์ให้มอบตำแหน่งให้เจ้า" แต่รุซูลลาห์ตอบว่า "ฉันไม่ต้องการทั้งเงินเดือนจากท่านและตำแหน่งจากพระเจ้าข้าห์ ฉันอยากจะไปหาพ่อ" ฮาจิบุตร ดอวลีห์ จึงเรียกให้ใครหาเชือกมาสักเส้นหนึ่ง แต่ไม่มีใครหาเชือกให้ได้ พวกเขาจึงนำเอาบาสดินาโดมาและเอาหัวของรุซูลลาห์สอดเข้าไปในบ่วงเพชรฆาตสองคนยกปลายเครื่องมือนี้จากทั้งสองด้านขึ้น ทำให้รุซูลลาห์ต้องกระเสือกกระสนเพื่ออากาศหายใจ ในทันทีที่ร่างกายเขาไม่เคลื่อนไหวอีกต่อไป พวกเขา ก็เอาร่างเขาวางลงและฮาจิบุตร ดอวลีห์ ก็ได้สั่งให้เอาตัวบาไฮอีกสองคนเข้ามา แต่ในวินาทีนั้น ร่างของเด็กน้อยก็ได้เกิดเคลื่อนไหวขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ยกตัวขึ้นมาจากพื้นและตกลงมาห่างจากจุดเดิมออกไปหลายฟุตและกลับมาอยู่ในสภาพนิ่งเหมือนเดิมอีกครั้งหนึ่ง เหตุการณ์นี้สร้างความสั่นไหวมาสู่ฮาจิบุตร ดอวลีห์เป็นอย่างยิ่งจนเขาไม่มีกะจิตกะใจที่จะดำเนินการประหารคนอื่นๆ อีกต่อไป

"คุณคงจินตนาการได้ว่าเรารู้สึกอย่างไรเมื่อได้ยिनรายละเอียดของการประหารชีวิตวาร์กาและรุซูลลาห์ ภาพกลับมามีชีวิตอีกครั้งและฉันเองไม่สามารถขจัดมันออกไปจากใจได้ จิตของฉันก็คงไม่สามารถจะได้รับการปลอบโยนได้ และฉันนั่งลงร้องไห้แก่เพื่อนรักอยู่ตลอดเวลาทั้งคืน ในที่สุดฉันก็หลับไปและฝัน ในฝันฉันเห็นรุซูลลาห์เดินมาหาฉัน เขารู้สึกมีความสุขเป็นอย่างยิ่ง เขาพูดว่า "ลุงรู้ไหมว่าสิ่งที่พระอับดุลบาฮาให้สัญญาไว้เป็นจริงแล้ว?" รุซูลลาห์มักจะบอกกับฉันด้วยความภาคภูมิใจอยู่เสมอๆ ว่าเมื่อเขาพูดอามลาพระอับดุลบาฮาหลังจากที่ได้ไปเยี่ยมพระองค์ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้น นายท่านได้ตบบนไหล่เขาเบาๆแล้วพูดว่า "หากพระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์แล้ว พระองค์จะประกาศศาสนาของพระองค์ผ่านรุซูลลาห์"

การประหารชีวิตของรุซูลลาห์และชีวิตที่แสนสั้นของเขาแต่เต็มไปด้วยการรับใช้ที่เป็นประโยชน์ของเขาจะเป็นหนทางของการประกาศศาสนาที่ยิ่งใหญ่ของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า บทประพันธ์ที่แสนไพเราะและลายมือที่ปราณีต

ของเขาจะยังคงอยู่กับเรา รวมทั้งเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของเขาที่คนที่รู้จักเขาเป็นการส่วนตัวได้บันทึกไว้ด้วย

ต่อไปนี่คือคือภาคแปลของโคลงที่รัฐสุลลาห์ประพันธ์ขึ้นและขอให้ประหารชีวิตเขาเสีย

จากถ้ำแห่งสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ที่ฉันได้ใช้ดื่ม
ได้ปลดเปลื้องฉันออกจากความบาปและความอ่อนแอทั้งหลาย
เพราะที่จริงแล้ว ความบาปของฉันนั้นช่างมากมายนัก
แต่ความปรานีของพระองค์นั้นช่างใหญ่หลวงกว่ากันมากนัก

การต้อนรับมีแต่พระองค์... ซาควี⁴ แห่งงานเลี้ยงสวรรค์
จงทรงโปรดเข้ามา ขำระล้างจิตใจฉันให้สดชื่น
ตัวฉันมีค่าที่จะสละเสียแล้วซึ่งชีวิต
ในหนทางแห่งพระผู้เป็นที่รักอย่างสูงสุด

35. การติดต่อกับเหล่านักโทษ (Contacting the Prisoners)

ข่าวที่พูดต่อกันมาเข้าหูบาไฮในเดहरานว่า เพื่อนร่วมศาสนาของพวกเขาสี่คนรวมทั้งวารีกาและรัฐสุลลาห์ถูกส่งตัวทุกๆ ที่จำเริญตรวนอยู่จากชานจันมายังเรือนจำในเมืองหลวง นี่คือนโยบายเพียงอย่างเดียวที่พวกเขาจะมา และไม่มีทางที่จะสืบรู้จากที่อื่นได้ว่า มีอะไรเกิดขึ้นกับเพื่อนพวกนี้และเกี่ยวกับความเป็นอยู่ในคุกของพวกเขาได้เลย

วันหนึ่งมีชายหนุ่มคนหนึ่งถูกพ่อที่กำลังเกรี้ยวโกรธนำมายังเรือนจำและขอให้เจ้าหน้าที่จับกุมเขา พ่อกล่าวหาว่าลูกของเขาเป็นคนหัวดีและไม่ยอมเชื่อฟังและยืนยันกรานว่าเขาควรจะถูกลงโทษโดยการส่งเข้าคุกเท่านั้น

เด็กผู้ชายคนนั้นต้องเข้าไปอยู่ในคุกเป็นเวลาสามวัน ในช่วงดังกล่าว เขานั่งอยู่ใกล้ๆ กับนักโทษบาไฮกลุ่มนั้นจึงได้รู้จักพวกเขา “เจ้าทำอะไรผิดหรือ” พวกเขาถาม “จึงทำให้พ่อของเจ้าโกรธขนาดนั้น?” “เพราะว่าฉันต้องการไปหาลุงที่เมืองฮามาดาน” เขาตอบ “แต่พ่อของฉันไม่ยอมให้ไป ในที่สุดฉันจึงตัดสินใจหนีออกจากบ้าน แต่พ่อจับได้และส่งฉันมาเข้าคุก”

⁴ ถ้วยรางวัล

หลังจากเด็กชายคนนั้นถูกปล่อยตัวออกจากเรือนจำไปแล้วช่วงหนึ่ง บาไฮในเรือนจำจึงมาอยู่ที่หลังว่าทั้งตัวเขาและพ่อเป็นบาไฮที่วางแผนทำเช่นนั้นเพื่อให้ได้ข้อมูลเพื่อนที่มาจากซานจาน

แต่โชคไม่ดีที่ว่าหลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ที่ดูแลนักโทษตรวจตราอย่างเข้มงวดจึงไม่มีการติดต่อใดๆ กับนักโทษในเรือนจำเกิดขึ้นได้อีกเป็นเวลาหลายเดือน หลังจากนั้น ในช่วงเวลานั้นเองที่วาร์กาและรูสุลลาห์ได้ถูกสังหารอย่างเหี้ยมโหดในขณะที่เพื่อนอีกสองคนก็ต้องพบกับ การทารุณกรรมที่แสนสาหัส หนึ่งวันหลังจากที่เพื่อนของเขาสองคนถูกประหารไปแล้ว พัสดีก็ขอให้ นักโทษที่เหลือสองคนเอาเสื้อผ้าให้พวกเขาโดยบอกว่า "พรุ่งนี้จะเป็นเวลา ของพวกเจ้าแล้ว ถ้าไม่เอาเสื้อผ้าให้พวกเราเสียก่อน พวกเพชฌฆาตก็ยังคงจะ เอาไปจากเจ้าอยู่ดี ที่จริงแล้วควรจะเป็นสิทธิของเราเพราะพวกเราคือคนที่ ดูแลพวกเจ้าในเรือนจำนี้" นักโทษบาไฮได้เอาเสื้อผ้ารวมทั้งถุงเท้าและ รองเท้าให้พวกเขาไปจนหมด ถึงแม้ว่าพวกเขาจะถูกนำออกไปเพื่อฆ่าเสียถึง สามวันติดต่อกัน แต่ละคร้งก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้ไม่สามารถประหารพวกเขา ได้เสียทุกครั้งไป

เป็นข้อปฏิบัติของพวกผู้ชายที่กล้าหาญพวกนี้ว่าเมื่อพวกเขาให้สิ่งของทุกอย่างที่พวกเขามีไปหมดแล้วเพื่อเตรียมตัวตาย สิ่งเดียวที่พวกเขายังคงเก็บไว้คือน้ำตาลกรวดเพื่อไว้กินโดยให้เหตุผลว่า "สิ่งที่จะเพิ่มเลือดให้กับเราได้ อีกเล็กน้อย เพื่อที่เพชฌฆาตที่ปาดคอเราจะไม่พูดได้ว่า พวกบาไฮมีเลือด น้อยกว่าคนอื่น"

เป็นเวลาถึงสี่เดือนหลังจากนั้นที่ผู้หญิงบาไฮสองสามคนจะสามารถนำอาหาร และเสื้อผ้าจำนวนเล็กน้อยไปให้พวกเขาในเรือนจำได้

36. เหตุการณ์อันแปลกประหลาด (A Strange Incident)

วาร์กาต้องพบกับความทุกข์ทรมานทางร่างกายอย่างแสนสาหัส เมื่อเขาถูก ล่ามด้วยโซ่ตรวนและข้อคา ขณะถูกนำตัวจากซานจานมายังเตหะราน เนื่องจากเขาเป็นคนที่มึร่างกายใหญ่และขี้ม้าซึ่งบรรทุกของอยู่ทั้งสองด้าน ด้วยความยากลำบากยิ่งและยิ่งไปกว่านั้นข้อที่พันธนาการเท้าทั้งสองของเขา ไว้ก็หนักมากและถ่วงข้อเท้าของเขาอย่างแรง การเคลื่อนไหวของม้าแต่ละ ก้าวจึงเป็นความทรมานสุดที่จะทนสำหรับเขา และเป็นเช่นนี้วันละหลาย ชั่วโมงวันแล้ววันเล่า

เจ้าหน้าที่ที่คมนักโทษมาได้ค่อยๆ มีความสนิทสนมกับนักโทษบาไฮมากขึ้น หลังจากสองสามวันผ่านไปและมีการกระซิบกระซาบกันว่าเจ้าหน้าที่คนหนึ่งในกลุ่มนั้นได้ยอมรับศาสนาแล้วด้วย ชายเหล่านี้เต็มใจที่จะช่วยวาร์กาโดยการขนของที่อยู่บนหลังม้าตัวที่วาร์กาซื้อออกไปและจะผูกขาของเขากับสี่ข้างของม้าเพื่อลดแรงดึงจากข้อเท้าที่หนักอึ้ง แต่ก็มีอยู่อีกคนสองคนที่ไม่เห็นด้วยโดยอ้างว่าเป็นนักโทษควรจะได้รับคามทรمانให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

เจ้าหน้าที่คนหนึ่งในจำนวนนั้นดูจะโหดร้ายผิดมนุษย์ เขาจะฟาดแสลงไปที่ตัวม้าที่วาร์กาซื้อเพื่อให้ม้าควบอย่างรวดเร็วและได้เห็นความทรมานของนักโทษคนนี้ด้วยความสะใจ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เจ้าหน้าที่คนนี้พูดกับเขาว่า “เอ็งเลวเสียยิ่งกว่าทรรราชที่ทรมานนักโทษมุสลิมในยุคแรกๆ ของศาสนาอิสลาม” “ไม่หรอก” เขากล่าวตอบ “บาไฮพวกนี้ชั่วพอกๆ กับศัตรูอิสลามในยุคแรก และเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องทรมานพวกเขา พวกเขาคิดว่าพวกเขาเป็นนักบุญส่วนเราเป็นพวกชั่วร้าย ที่จริงแล้วมันตรงข้าม” วาร์การู้สึกเศร้ากับสิ่งที่ชายคนนี้พูดมาก เขาลงใจไปพูดว่า “ขอพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าจงตัดสินระหว่างเราสองคน”

เจ้าหน้าที่คนนั้นไม่พูดอะไรอีก แต่ควบม้าล่องหน้าตรงไปที่น้ำพุซึ่งตั้งอยู่ห่างออกไป คนที่เหลือเห็นเขาลงมาจากม้า ตื่นน้ำ และเริ่มสับสน แต่หลังจากนั้น เขาก็มีอาการตัวคอตตัวอและร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดในทันที โดยที่ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา ความเจ็บปวดในท้องของเขารุนแรงขึ้นและเขาถูกนำตัวไปที่หมู่บ้านใกล้เคียงด้วยความยากลำบาก วาร์การู้สึกเสียใจกับเรื่องนี้ ด้วยความเป็นแพทย์ของเขา เขาลงเขียนใบสั่งยาให้เจ้าหน้าที่คนนั้น แต่ก็สายไปเสียแล้ว เพราะเขาเสียชีวิตในเวลาต่อมา

วาร์กาไม่สามารถให้อภัยตนเองได้ต่อสิ่งที่เขาพูดกับเจ้าหน้าที่ควบคุมคนนั้น เขารู้สึกเศร้าสร้อยที่ขอให้พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าลงโทษชายผู้นั้นซึ่งเป็นสิ่งที่แรงไป เขาระลึกถึงคำของครูของเขาด้วยความเศร้าสร้อยที่ว่า “หากผู้คนและประเทศชาติได้กระทำต่อท่านอย่างไม่ซื่อสัตย์จงแสดงออกต่อพวกเขาด้วยความจงรักภักดี หากเจ้าถูกกระทำอย่างไรความยุติธรรมเจ้าจะต้องแสดงให้พวกเขาเห็นความยุติธรรม หากพวกเขาแสดงความเป็นปรปักษ์ เจ้าจงแสดงออกต่อพวกเขาอย่างฉันทมิตร หากพวกเขาวางยาพิษเจ้า จงทำให้จิตวิญญาณของพวกเขาได้สัมผัสกับความหอมหวาน หากพวกเขาบ่งแผลของเจ้าให้เจ็บปวด เจ้าจงรักษาความเจ็บปวดของพวกเขาให้ทุเลาลง เนื่องจากคุณสมบัติเหล่านี้คือความจริงใจ คือคุณสมบัติของความน่าไว้วางใจ” วาร์กาไม่สามารถจะรับการปลอบโยนใดๆ ได้เพราะเขาได้ละเลยคำสั่งนี้

37. ความเกลียดชังอย่างไม่ลืมหูลืมตา (Blind Hatred)

แม่ยายของวาร์กาเป็นผู้หญิงที่ร่ำรวย ฉลาดและประสบความสำเร็จ เธอคือศัตรูตลอดกาลของศาสนาบาไฮ ความเกลียดที่มีต่อบาไฮนั้นมีมากจน เมื่อได้ยินว่า วาร์กาและรูสุลลาห์ถูกฆ่าเพราะศาสนาของพวกเขา เธอจัดงานเลี้ยงขึ้นและเชิญนักดนตรีมาเฉลิมฉลองโอกาสนั้น

หลายปีก่อนหน้านั้น เธอได้พยายามชักชวนให้คนใช้ฆ่าวาร์กาโดยสัญญาจะให้รางวัลอย่างงาม แต่เธอไม่รู้ว่าคนใช้นั้นได้ยอมรับศาสนาบาไฮจากลูกเขยของเธอแล้ว เขาบอกให้วาร์กาถึงความตั้งใจของแม่ยายของเขาและวาร์กา ก็ระมัดระวังตัวเป็นพิเศษเพื่อรักษาชีวิตของเขา

เมื่อเสียโอกาสที่จะเอาชีวิตของวาร์กาด้วยตัวของเธอเอง แม่ยายของวาร์กา จึงไปหาตุลาการที่มีอิทธิพลคนหนึ่งซึ่งเป็นญาติของเธอ บอกเขาว่าวาร์กาเป็นบาไฮและขอให้ออกคำสั่งประหารชีวิตเขาเสีย ตุลาการคนนั้นบอกเธอว่าเขาไม่สามารถจะเอาผิดกับวาร์กาถึงตายได้จนกว่าจะรู้แน่ว่าลูกเขยของเธอเป็นพวกนอกศาสนาจริงๆ “ฉันสามารถพิสูจน์ชัดๆ ให้คุณได้” เธอตอบอย่างมั่นใจ “ฉันจะนำลูกของเธอคนหนึ่งซึ่งวาร์กาเป็นผู้สอนศาสนาให้เองมาพบคุณ และหลังจากได้พบกับเด็กคนนี้แล้วคุณจะไม่มีข้อกังขาใดๆ อีกต่อไป”

รูสุลลาห์ ซึ่งเป็นเด็กชายอายุแปดหรือเก้าขวบในตอนนั้นถูกนำไปพบกับตุลาการคนนั้นเขาถูกขอให้ทอบบทสวดมนต์ที่พ่อของเขาสอนให้ฟังสักบทหนึ่ง รูสุลลาห์ยืนขึ้นและเริ่มทอบบทสวดมนต์ที่ยาวแต่ไพเราะที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงนิพนธ์ ตุลาการผู้นั้นรู้สึกประทับใจจนยากที่จะพรรณนา เขาหันไปทางยายของเด็กแล้วพูดขึ้นว่า “คุณจะให้ฉันออกหมายสั่งประหารชีวิตชายผู้ซึ่งสอนลูกชายร้ายบทสวดของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรค์ด้วยวิธีนี้กระนั้นหรือ”

38. ไม่เคยหลงทาง (Never at a Loss)

วันหนึ่งขณะที่รูสุลลาห์และพี่ชายของเขา กำลังเดินอยู่บนถนนในเมืองซานจาน มีตุลาการศาสนาผ้าโพกศีรษะและมีจิตพาลคนหนึ่งขี่ลาผ่านมา ตุลาการศาสนาคนนั้นสามารถจะบอกจากเสื้อผ้าที่เด็กผู้ชายสวมใส่อยู่ได้ว่าพวกเขาไม่ได้เป็นคนเมืองนี้ “พวกเจ้าเป็นลูกเต่าเหล่าใครกัน?” เขาถามขึ้น รูสุลลาห์ตอบว่า “เราเป็นบุตรของวาร์กาแห่งเมืองยาคด์” “เจ้าชื่ออะไร?” เด็กผู้ชายบอกชื่อไป “โอ้โฮ ช่างเป็นชื่อที่ยิ่งใหญ่จริง” ตุลาการศาสนาพูดขึ้น “นี่เป็นสมญานามของพระเยซูคริสต์เมื่อตอนปลุกคนตายให้ฟื้นขึ้นเชียวนะ” “ขอให้ท่านขี่ข้าลงอีกหน่อยนะท่าน” รูสุลลาห์ตอบโดยทันทีทันใด “ฉันจะทำให้

ท่านฟื้นชีวิตขึ้นมาด้วยละ” “เจ้าคงเป็นพวกบาบี!” นักบวชพูดด้วยเสียง
คำรามขณะที่เขารีบชีลาผ่านไป

39. จิตวิญญาณที่กล้าหาญ (A Brave Soul)

นี่คือเรื่องราวส่วนหนึ่งที่เพื่อนนักโทษของมุลลา ริดาแห่งเมืองยาร์ดได้เล่า
ให้ฟัง

“มีบาไฮจำนวนหนึ่งอยู่ในเรือนจำเมืองเตหะราน มุลลา ริดาและฉันเองกิน
ข้าวจานเดียวกัน แต่ตอนกลางคืน พวกเราก็ถูกล่ามด้วยโซ่เส้นเดียวกัน ฉัน
ไม่เคยรู้จักใครที่เหมือนเขามาก่อนเลย เขาเป็นคนที่มีความรู้มากและเฉลียว
ฉลาด มีขันติและอ่อนโยน ความศรัทธาของเขาไม่มีวันสั่นคลอน ความกล้า
หาญของเขาไม่มีขีดจำกัด และความอดทนต่อการทรมานของเขาเหนือ
มนุษย์ทั่วไป

“ฉันได้ยินเรื่องที่แปลกประหลาดใจเกี่ยวกับความกล้าหาญและความมั่นคง
ซึ่งมุลลา ริดาแสดงออกเมื่อเขาถูกตามล่าเอาชีวิตโดยศัตรูของศาสนา ครั้ง
หนึ่งเมื่อบรรดาผู้นำของศาสนาแห่งเมืองยาร์ดได้นำเขาไปประจานถึงเจ็ด
ครั้งในเจ็ดจุดของเมืองโดยการพันธนาการด้วยเครื่องช็อคเพื่อจะได้เขียน
ฝ่าเท้าเขาได้สะดวก เพื่อให้ผู้คนในเมืองนั้นได้เห็นกันทุกๆ ว่าโทษทัณฑ์ของ
การเป็นบาบีเป็นอย่างไร ในแต่ละที่ มุลลา ริดาจะเอาผ้าเช็ดหน้าของเขาปู
แผ่ลงบนพื้น ถอดชุดคลุม ผ้าโพกศีรษะและถุงเท้าของพวกเขาวางลงบน
ผ้าเช็ดหน้า แล้วเขานอนหงายหลัง ดึงเสื้อคลุมด้วยขาขึ้นมาไว้บนหัวและ
ยกเท้าของเขาขึ้นเพื่อรับไม้เรียว เขามักจะพูดกับคนที่ทรมานเขาว่า “ท่าน
สุภาพบุรุษ ท่านสามารถลงมือปฏิบัติงานของท่านได้แล้ว” ความสงบนิ่งของ
พวกเขา ทำให้คนพวกนั้นโกรธเป็นฟืนเป็นไฟและกระหน่ำฟาดไม้เรียวลงไป
บนฝ่าเท้าของเขาจนสุดแรง ด้วยหวังจะเห็นเขาร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด
หรือร้องขอความปรานี แต่พวกเขาไม่เคยได้ยินเสียงเด็ดลอดออกมาเลยสัก
ครั้งเดียว มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พวกเขากระหน่ำตีอย่างสาหัสสากรรจ์ จนคนที่มุ่งดู
อยู่คิดว่าเขาจะสิ้นใจตายจากความเจ็บปวดทรมานนั้นไปแล้ว แต่พวกเขาต้อง
แปลกใจมาก เพราะเมื่อพวกเขาได้เปิดผ้าที่คลุมหน้าเขาออก พวกเขาต้อง
ประหลาดใจที่พบว่าเขากำลังทำความสะอาดพื้นอยู่ มันจึงเป็นที่น่าสงสัยของ
ผู้คนว่าเขาเป็นมนุษย์ธรรมดาที่มีเลือดเนื้อและกระดูกเหมือนคนอื่นๆ หรือไม่

หลายปีต่อมาเมื่อมุลลา ริดาชราภาพแล้วและยังคงถูกจำคุกเพราะเป็นบาบี มี
ผู้มีชื่อเสียงท่านหนึ่งเห็นเขาถูกโบยตีบนหลังที่เปลือยเปล่าอย่างหนักในลาน
ของเรือนจำ ท่านผู้นั้นรู้สึกประทับใจกับบุคลิกที่สุขุม สงบเย็นของเขาถึงแม้

ได้รับการกระทำที่แสนสาหัสก็ตาม จนทำให้ท่านผู้นั้นอยากจะรู้เกี่ยวกับศาสนาที่ทำให้เขาผู้มีศักดิ์ศรีผู้นี้สามารถทนทุกข์ทรมานอยู่ได้ การค้นคว้าของท่านผู้นี้ นำท่านไปสู่การยอมรับศานานี้ในที่สุด ท่านผู้นี้มักจะบอกเพื่อนๆ เสมอว่าพฤติกรรมที่สงบเยือกเย็นของมุลลา ริดา ภายใต้สถานการณ์ที่ถูกทรมานอย่างโหดร้ายเช่นนี้เป็นสิ่งที่ดึงดูดเขาเข้าสู่ศาสนามากกว่าเหตุการณ์การถูกประเด็นคำถามอื่นใดทั้งหมด

“หลังจากการโบยตีครั้งนั้น แผ่นหลังของมุลลา ริดาเต็มไปด้วยรอยแผลเป็น น่ากลัว แต่เมื่อเพื่อนร่วมคุกคนหนึ่งของเขาเข้ามาแสดงความเห็นอกเห็นใจ มุลลา ริดาจึงเขาด้วยคำพูดที่ว่า “ท่านคิดว่าอย่างไร เมื่อพีศติกระหน่ำไม่เรียวลงไปบนตัวของฉันนั้น ฉันคิดว่าได้เฝ้าอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ฉันเหมือนยืนอยู่บนจุดสูงสุดของโลกและไม่รู้สึกอะไรเลย”

ในเวลาที นาเซเร ดิน ซาห์ ถูกประทุษร้ายหมายชีวิต พวกศัตรูของศาสนาเริ่มขึ้นนี้กล่าวหาบาไฮ ซึ่งเป็นเวลาที่อันตรายที่สุดสำหรับศาสนิกชนแต่ไม่มีใครรู้ถึงสิ่งที่จะตามมาจากข้อกล่าวหาผิดๆ นี้ มุลลา ริดาซึ่งตอนนั้นออกมาจากเรือนจำแล้วและบังเอิญกำลังอยู่ในที่ชุมนุมในสุเหร่าแห่งหนึ่ง เมื่อนักบวชเริ่มพูดให้ร้ายคนบาไฮ และกล่าวหาพวกเขาว่าเป็นผู้วางแผนลอบปลงพระชนม์พระเจ้าซาร์ โดยที่ไม่ได้ห่วงใยถึงความปลอดภัยของตัวเองเลย มุลลา ริดาได้แย้งนักบวชผู้นั้นขึ้นก่อนที่เขาจะปลุกเร้าความโกรธเกลียดพวกสาวกที่อยู่ทีนั้นให้ลุกฮือขึ้นต่อต้านศาสนาใหม่นี้ “จงสงบคำไว้” เขาแย้งขึ้น “เรื่องนี้ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับบาไฮ พวกเขาจะไม่ทำอย่างนั้นเด็ดขาด” ทีประชุมนั้น จ้องมาที่เขาด้วยความประหลาดใจ “ทำไมเจ้าถึงต้องลุกขึ้นมาปกป้องคนบาไฮด้วย ?” มีใครคนหนึ่งถามขึ้น “เจ้าคงเป็นพวกของเขาใช่ไหม?” “ใช่ ฉันเป็นบาไฮ” มุลลา ริดา กล่าวที่จะยอมรับ ซึ่งเขาถูกจับกุมตัวและถูกส่งตัวไปเตหะรานในเวลาต่อมา

เจ้าหน้าที่ระดับสูงซึ่งอยู่ในที่ดำเนินคดีของมุลลา ริดามองดูเขาแล้วพูดว่า “ชายแก่คนนี้ไม่ใช่บาไฮ ปล่อยเขาไป” แต่มุลลา ริดาเป็นผู้ที่กล้ายอมรับความจริงทุกเมื่อ “ใต้เท้าคงเข้าใจผิดแล้วขอรับ เกล้ากระผมเป็นบาไฮจริงๆ” เขาแย้งขึ้น “เกล้ากระผมไม่ได้เป็นแค่บาไฮเท่านั้น แต่เป็นบาไฮด้วย ที่จริงแล้วเกล้ากระผมถูกจำคุกมาแล้วหลายครั้งเพราะความศรัทธาในศาสนาของเกล้ากระผม และมีหลายคนสามารถเป็นพยานในสิ่งที่เกล้ากระผมพูด” “อะไรนะ!” เจ้าหน้าที่ท่านนั้นพูดขึ้นด้วยความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง “เจ้าต้องการถูกจองจำอีกกระนั้นหรือ?” “หากนั่นคือบัญญัติของกฎหมายเกล้ากระผมก็ยินดีทำตาม” มุลลา ริดา ตอบด้วยความสงบ “เกล้ากระผมยอมรับสิ่งนั้นได้โดยไม่

มีข้อโต้แย้ง” นี่คือเรื่องราวที่บอกว่าเรารู้จักมุลลา ริดาในคุกเมืองเตหะรานได้อย่างไร

“ไม่มีสิ่งใดที่สามารถจะหยุดยั้งไม่ให้มุลลา ริดาบอกคนอื่นๆ เกี่ยวกับศาสนาใหม่นี้ได้ เขาสอนผู้คนได้แม้จะอยู่ในช่วงเวลาที่ยากลำบากและชีวิตเขาเองก็ตกอยู่ในอันตรายจากการกระทำนี้ แต่เขาเองก็ไม่ได้สนใจกับสิ่งนี้ เขายังคงพูดเกี่ยวกับศาสนากับนักโทษคนอื่นในคุก หลายคนในจำนวนนั้นแสดงความไม่พอใจและพูดเกี่ยวกับศาสนาในทางเสียหายและเมื่อไรก็ตามที่ฉันหมดความอดทน มุลลา ริดาจะพูดว่าทำไมท่านรู้สึกไม่พอใจเช่นนั้นเล่า นี่เป็นสิ่งธรรมดามากที่ผู้คนมักจะมีปฏิกิริยาต่อคำสอนของพระศาสดาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าตลอดมา

“เราถูกปล่อยให้เป็นอิสระหลังจากการจำขังอยู่สิบหกเดือนด้วยความช่วยเหลือของสตรีบาทุฆะคนหนึ่งซึ่งพยายามอุทธรณ์จากกษัตริย์พระองค์ใหม่ แต่ตอนนั้นพวกเราอ่อนแรงกันมากจากการขาดอาหารและอากาศบริสุทธิ์จนทำให้พวกเราเกือบเดินไม่ได้ ในวันที่เราได้รับการปล่อยตัว พวกเราถูกนำตัวไปที่บ้านเจ้าหน้าที่เพื่อไขกกุญแจเอาโซ่ตรวนออกและบอกให้พวกเรากลับบ้านได้ แต่ก่อนที่พวกเราจะออกมาจากที่นั่น บังเอิญมีนักบวชมาที่บ้านของเจ้าหน้าที่ผู้นั้น และเมื่อได้ทราบเรื่องเกี่ยวกับพวกเรา ก็จะให้เราอยู่พบ เราทราบว่านี่อาจจะเป็นอันตรายที่มาถึงตัวอีกครั้งหนึ่งแล้ว เราจึงขอตัวโดยให้เหตุผลว่า เราอ่อนเพลียกันมากเกินไปที่จะอยู่พูดคุยได้ แต่มีมุลลา ริดาผู้เดียวที่ลุกขึ้นไปพบนักบวชผู้นั้น “เราไม่ควรปฏิเสธโอกาสที่จะพูดคุยกับเขา” เขาบอก เราขอร้องให้เขาเปลี่ยนใจ แต่เขาไม่ยอมฟังคำทัดทานใดๆ ผลของการพูดคุยระหว่างมุลลา ริดาและนักบวชคนนั้นก็คือมุลลา ริดาต้องกลับเข้าคุกไปอีกครั้งหนึ่ง เมื่อฉันได้ยินเรื่องนี้ ฉันรู้สึกเสียใจอย่างที่สุดและขอที่จะไปติดคุกแทนเขาเสียเอง เนื่องจากตอนนั้นเขาชราภาพและอ่อนแอมากแล้ว และสภาพร่างกายของเขาไม่อยู่ในสภาพที่จะทนต่อความยากลำบากในที่คุมขังอันทรหดนั้นได้อีกต่อไป แต่มุลลา ริดาไม่ใยดีที่รับฟังเหตุผลนี้ ฉันจึงได้แต่มองเขาเดินจากไปเพื่อเข้าคุกอีกครั้งหนึ่งด้วยความเสียใจอย่างที่สุด ในขณะที่ตัวเขาเองไม่ได้แสดงสัญญาณของความเศร้าใจแม้เพียงน้อยนิด มิหนำซ้ำ เขายังพูดติดตลกกับเราเกี่ยวกับการกลับเข้าไปในห้องขังอีกครั้ง เขากล่าวในเชิงขำขันให้เราได้หัวเราะกันก่อนที่จะจากพวกเราไป

มุลลา ริดา สิ้นลมหายใจในคุกที่จองจำเขาในอีกสิบวันต่อมา เราทราบมาว่าเขาถูกปล่อยให้อดอาหารจนตาย แต่เรารู้แน่นอนว่า พวกเขาไม่เคยประสบ

ความสำเร็จในการทำให้จิตวิญญาณของเขาแตกสลายได้เลยแม้แต่สักครั้งเดียว

40. ชีวิตในคุกกับมุลลา ริดา (Prison Life With Mullá Ridá)

เป็นภาพแปลกที่พบเห็นได้ไม่ถ้อยนัก ที่ริมสระในลานของเรือนจำมีชายสองคนกำลังวุ่นกับการช่วยกันอาบน้ำให้กับนักโทษชาวยิวคนหนึ่ง คนหนึ่งกำลังเอาน้ำรดลงบนตัวเขา ในขณะที่อีกคนหนึ่งกำลังถูหลังให้เขา ผู้คนที่เห็นพวกเขาพากันสงสัยว่าชายสองคนนี้เป็นคนประเภทไหนกัน เพราะไม่มีใครเขาเอาใจใส่คนยิวกันหรอก และดูเหมือนว่าคนยิวคนนั้นเองก็ออกจะงงๆ กับสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่เหมือนกัน ตั้งแต่ที่เขาถูกนำตัวเข้ามายังคุกแห่งนี้ เพื่อนๆ นักโทษต่างก็แสดงอาการรังเกียจเขา ไม่มีใครคบหาสมาคมกับเขาสักคนเลย เขาไม่เคยได้รับสิ่งใดนอกจากถ้อยคำแช่งด่าและการเขียนตีจากผู้คุมนักโทษในเรือนจำเท่านั้น แล้วทำไมชายสองคนนี้ซึ่งเป็นคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิงเป็นห่วงเป็นใยต่อความเป็นอยู่ของเขาเล่า

ความคิดที่จะช่วยนักโทษชาวยิวคนนี้อาบน้ำมาจากมุลลา ริดา เขาเฝ้าสังเกตอยู่ระยะหนึ่งแล้วว่าชายคนนี้ได้รับการปฏิบัติจากคนอื่นอย่างไร จึงได้เปรยกับเพื่อนว่า “ท่านคิดว่าชีวิตของนักโทษชาวยิวผู้นำสงสารคนนี้จะลำบากยากเข็ญกว่านักโทษคนอื่นๆ ในคุกแห่งนี้ขนาดไหน” แต่ไม่มีใครแสดงความคิดเห็นใดๆ ตอบกลับเลย ไม่มีใครปรักพุดอะไรเลยจริงๆ “พวกเขาคิดว่าชายผู้นั้นเป็นคนสกปรกและไม่ยอมให้เขาเข้ามาที่อาบน้ำรวมโดยเด็ดขาด ถ้าท่านเพียงแค่นี้เป็นลูกมือช่วยฉัน อย่างน้อยเราก็สามารถจะช่วยเขาให้อาบน้ำเป็นเรื่องเป็นราวสักครั้ง เราใช้พื้นที่ข้างสระที่ลานข้างนอกก็ได้”

พวกเขาจึงช่วยคนยิวอาบน้ำและเอาเสื้อผ้าที่พวกเขามีสำรองเปลี่ยนให้เขา

ในอีกครั้งหนึ่งที่มุลลา ริดาถูกจำคุกอยู่กับเพื่อนบาไฮอีกจำนวนหนึ่งในเรือนจำเตหะราน พวกเขามีเสื้อผ้าสำรองอยู่เพียงตัวเดียว เสื้อตัวนี้จะถูกซักและเปลี่ยนกันสวมอยู่เสมอ

วันหนึ่ง มีนักโทษหนุ่มคนหนึ่งซึ่งติดคุกด้วยความผิดฐานลักขโมยถูกนำตัวเข้ามาและถูกล่ามโซ่ไว้ใกล้ๆ มุลลา ริดา เขาเห็นว่าชายคนนี้ได้สวมเสื้อ เขาจึงถามหาเสื้อตัวสำรองที่พวกเขามีเพื่อเอาให้ชายคนนั้นแทน เพื่อนคนหนึ่งของมุลลา ริดาจึงกล่าวขึ้นกับเขาว่า “ท่านเอาเสื้อตัวที่สะอาดนี้สวมและเอาตัวที่กำลังสวมอยู่ให้ชายคนนั้นไปเถิด” “ฉันจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร” มุลลา ริดา กล่าวขึ้น “เมื่อเราให้อะไรกับคนอื่นไป จงคิดเสียว่าเหมือนเรา

กำลังเตรียมของขวัญถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ท่านคิดว่าฉันจะให้อะไรที่น้อยไปกว่าสิ่งที่ดีที่สุดในที่ฉันมีต่อพระองค์ไปกระนั้นหรือ”

41. การต้อนรับที่อบอุ่น (A Warm Welcome)

ชายชราคนหนึ่งรีบลุกขึ้นต้อนรับกลุ่มนักโทษบาไฮด้วยความดีใจในทันทีที่พวกเขาก้าวพ้นประตูเรือนจำเตหะรานเข้าไป “สวัสดีต่อท่านฮาจิ อิมาน” เขาพูดขึ้น ฮาจิ อิมาน เขาคือโจรที่ถูกจำขังอยู่ที่นี้ร่วมกับเขาเมื่อหลายปีก่อนหน้านี้ “สวัสดีเช่นกัน เพื่อน” เขาตอบ “คุณยังคงอยู่ที่นี้หรือ?” “ก็จั้นแหละ” ชายชราคนนั้นพูดขึ้น “ฉันอยู่ที่นี้ได้สิบเจ็ดปีแล้วแหละตอนนี้ แต่เรือนจำจะไม่เหมือนเดิมหากไม่มีบาไฮอยู่ด้วย ฉันจึงดีใจมากที่ได้พบคุณอีก”

นักโทษคนอื่นๆ ก็เข้ามาล้อมทักทายพวกเขาที่เข้ามาใหม่เช่นกัน “อึบนิ อับบา เป็นอย่างไรบ้าง” พวกเขาถามขึ้น “ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน? เขาเคยอยู่ที่นี้กับพวกเราสี่ปีและเป็นเหมือนพ่อของพวกเราทุกคน เราารู้สึกเหมือนเด็กกำพร้าตั้งแต่เขาจากไปแล้ว” “คนบาไฮทุกคนก็เหมือนอึบนิ อับบา” ชายชราคนหนึ่งซึ่งเคยเห็นบาไฮเข้ามาและออกไปเพราะเขาถูกจำขังอยู่หลายปี “พวกเขาเอาค่าอวยพรมากับพวกเขาตลอดเวลาและเมื่อพวกเขามาที่นี่ พวกเขาได้ทำความสง่างามให้เกิดขึ้นกับสถานที่นี้เสมอ”

เป็นความเรียบง่าย ตรงไปตรงมา เป็นการต้อนรับที่น่าทึ่งจำโดยใครคนหนึ่งซึ่งไม่มีเพื่อนคนอื่นใดในโลกนี้

42. เกิดใหม่ (Rebirth)

ซียิด มุฮัมหมัด นั่งครุ่นคิดอยู่ในบ้านด้วยอารมณ์โง้งง เขาได้ยินผู้คนพูดกันว่าเพื่อนของเขา “อันดาลิบ เป็นบาบีแล้ว” ถึงแม้ซียิด มุฮัมหมัดจะสงสัยว่านี่น่าจะเป็นเพียงข่าวลือ แต่เขาก็ยังมีความกังวลใจกับข่าวนี้ไม่น้อยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำไมคนจึงคิดกันว่าอันดาลิบซึ่งเป็นเยาวชนที่มีความรู้ดีและเคร่งครัดศาสนาออกขนาดนั้นจะถูกพวกบาบีหลอกลวงเอาได้ อะไรเป็นมูลเหตุให้เขาถูกดึงเข้าไปใกล้ศัตรูของพระเจ้าและเป็นเจ้าและศาสนาพวกนี้ได้ แต่ตอนนี้ข่าวลือนี้ได้เริ่มขึ้นแล้ว มีแต่อันดาลิบเองเท่านั้นที่จะยุติข่าวลือนี้ได้ด้วยการประกาศศาสนาใหม่นี้ ซียิด มุฮัมหมัดรอนจนกระทั่งมืด เขาเอาผ้าอบาซันโพกศีรษะแล้วมุ่งหน้าตรงไปบ้านเพื่อนของเขา

“ดูว่าอย่าให้มีใครคนอื่นเข้ามานะ” เขาบอกอันดาลิบเมื่อไปถึง “ฉันมีเรื่องสำคัญที่จะพูดด้วย” อันดาลิบพูดกับแม่ของเขาพร้อมปิดประตูตามหลังและนั่งลงบนพุกเล็กๆ ตรงข้ามกับซียิด มุฮัมหมัด

ชายหนุ่มสองคนนี้มีอะไรเหมือนกันหลายๆ อย่าง พวกเขาทั้งสองคนต่างเชี่ยวชาญในพระคัมภีร์ศาสนาอิสลาม แต่ไม่เหมือนมุสลิมแบบดั้งเดิมในยุคเดียวกัน พวกเขามีความคุ้นเคยกับงานเขียนของนักปรัชญาผู้มีชื่อเสียงหลายๆ ท่าน แต่ในขณะที่อันดาลิบเป็นนักเขียนและกวี ซียิด มุฮัมหมัดกำลังศึกษาเพื่อเตรียมตัวเป็นดูลากการศาสนาและสืบต่อตำแหน่งลุงของเขาในฐานะนักบวชระดับสูงของลาฮิจาน เขามาจากตระกูลที่เก่าแก่ซึ่งมีประเพณีปฏิบัติในการฝึกลูกชายของครอบครัวให้เป็นดูลากการศาสนาสืบเนื่องกันมา ซียิด มุฮัมหมัดได้รับเลือกตั้งแต่เยาว์วัยเพื่อให้การศึกษาที่จำเป็นเพื่อเตรียมการเข้ารับตำแหน่งสำคัญนี้

“นายรู้ไหมว่าวันนี้ฉันได้ยินอะไรมา?” ซียิด มุฮัมหมัดถามเพื่อนขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่ฟังออกได้ว่าเขามีความกระวนกระวายใจ อันดาลิบพอจะเดาออกว่าเขาหมายถึงอะไรและถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เรียบเย็นว่า “นายได้ยินอะไรมาเช่นนั้นหรือ?” ซียิด มุฮัมหมัดพบว่าเป็นการยากที่จะพูดกับเพื่อนของเขาที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับศาสนานั้น แต่เขาก็พยายามพูดออกมาจนได้ “เอาละ สมมติว่าสิ่งที่คนเขาพูดกันเป็นความจริง...” “อะไรนะ” เพื่อนของเขาร้องถามขึ้น “เพื่อนเสียสติไปแล้วหรือ?” เพื่อนเตรียมตัวที่จะละทิ้งโลกนี้และโลกหน้าด้วยการเข้าร่วมกับพวกนอกศาสนาซึ่งถูกพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและมนุษย์สาปแช่งกระนั้นหรือ?”

อันดาลิบไม่ค่อยแน่ใจว่าเขาควรจะทำเกี่ยวกับศาสนาที่เขาเพิ่งพบใหม่นี้ดีหรือไม่ เขารู้ดีว่าซียิด มุฮัมหมัดจงเกลียดจงชังบาบี (ซึ่งเป็นคำที่คนในประเทศนั้นเรียกบาไฮ) มากแค่ไหน เขาจำได้ว่าซียิด มุฮัมหมัดไม่เคยรับของจากมือของใครที่เขาสงสัยว่าอาจเป็นบาไฮ การที่จะไปเยี่ยมคนที่ เป็นบาบีหรือคบคนบาบีสักคนเป็นเพื่อนยิ่งเป็นสิ่งที่เกือบจะเป็นไปไม่ได้เลย แต่อันดาลิบก็ไม่มีข้อสงสัยในเรื่องของความจริงใจของซียิด มุฮัมหมัด ดูได้จากความจริงใจที่เขาเสี่ยงเอาชื่อเสียงของตัวเองเพื่อมาเตือนอันดาลิบเกี่ยวกับข่าวลือนี้ก็พิสูจน์ได้ว่าเขาเป็นเพื่อนแท้คนหนึ่งทีเดียว

“ฉันจะบอกเพื่อนให้รู้ทุกอย่าง” เขาบอกซียิด มุฮัมหมัดขึ้นในที่สุด “เพราะฉันเห็นว่าเพื่อนเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่ฉันมีอยู่ในเมืองลาฮิจานแห่งนี้ และฉันเองก็มีความจริงใจในความเป็นเพื่อนที่มีต่อเพื่อนไม่น้อยไปกว่ากัน สิ่งที่เพื่อนได้ยินมาเป็นความจริง แต่ก่อนที่เพื่อนจะปักใจตัดสินอะไรลงไป ขอให้

เพื่อนสัญญาอะไรกับฉันสักอย่างหนึ่ง ถ้าฉันบังเอิญเฉไฉออกไปจากหนทางที่ถูกต้องจากหนทางแห่งการแสวงหาความจริง เพื่อนจะต้องช่วยให้ฉันย้อนกลับมา แต่ถ้าฉันสามารถทำให้เพื่อนเชื่อได้ว่าที่จริงฉันได้ค้นพบความจริงแล้ว เพื่อนเองก็ต้องยอมรับสิ่งนั้นเช่นกัน จงให้สัญญากับฉัน” ซียิด มุฮัมหมัดยอมรับคำท้าทายนั้น ด้วยความมั่นใจว่าเขาสามารถจะช่วยเหลือเพื่อนให้หลุดพ้นออกมาจากการสะกดที่เขาตกลงไปได้

เมื่ออย่างเข้ารวมภวอน เดือนถือศีลอดที่ศักดิ์สิทธิ์ ในเวลาสองสามเดือนหลังจากนั้น เพื่อนสองคนนี้ก็ได้นัดพบกันโดยสม่ำเสมอ ซียิด มุฮัมหมัดจะไปหาอันดาลิบที่บ้านหลังจากมืดค่ำลงแล้วและกลับก่อนเวลารุ่งสาง เพราะมีความเสี่ยงน้อยลงจากคนที่อาจจะจำเขาได้ตามท้องถนน ในตอนแรกซียิด มุฮัมหมัดรู้สึกมั่นใจกับความรู้ของเขาเอง อ้างอิงข้อความจากคัมภีร์โกรอ่านและท่องเกี่ยวกับธรรมเนียมที่นับไม่ถ้วนของการเสด็จมาของพระผู้เสด็จมาตามพันธสัญญา เขากล่าวถึงสัญลักษณ์ทั้งหมดเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพและวันแห่งการเสด็จมาของพระบ็อบและพระบาฮาฮุลลาห์

อันดาลิบฟังอย่างอดทนแล้วค่อยอธิบายความหมายอันแท้จริงของคำสัญลักษณ์ที่ใช้ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ เขาอ้างถึงวันและข้อพิสูจน์ซึ่งความจริงของภารกิจของพระบ็อบและพระบาฮาฮุลลาห์และชี้ให้เห็นว่าสัญลักษณ์ทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึงโดยพระศาสดาในอดีตได้ปรากฏขึ้นเรียบร้อยแล้ว

คืนแล้วคืนเล่า สัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่าที่เพื่อนสองคนนี้พบกัน แต่ซียิด มุฮัมหมัดก็ยังไม่รู้สึกคล้อยตามแต่อย่างใด แต่เขาก็ไม่แน่ใจถึงความคิดของเขาเองอีกต่อไปเช่นกัน เย็นวันหนึ่ง อันดาลิบซึ่งรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับการถกเถียงเปิดตู้เซฟและนำเอาพระธรรมลิขิตของพระบ็อบและพระบาฮาฮุลลาห์ออกมา ซียิด มุฮัมหมัดอยู่อ่านทั้งคืนโดยไม่ได้หลับได้นอนและค่อยๆ จากไปอย่างลึกลับในตอนเช้า

ตลอดทั้งวันนั้น ถึงแม้เขาจะเข้าฟังการบรรยายในชั้นเรียนตามปกติ แต่จิตใจของเขาอยู่กับพระธรรมลิขิตที่เก็บไว้ที่บ้านของอันดาลิบ และในทันทีที่ท้องฟ้ามืดลง เขาก็กลับไปหาหนังสือเหล่านั้นอีก สิ่งที่เขาอ่านส่งผลอย่างใหญ่หลวงต่อตัวเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิ่งที่เขาเพิ่มมากขึ้นคือการมีอคติต่อผู้เขียนพระธรรมลิขิตนี้ แม้กระทั่งตอนนี้ เขาก็ยังสงสัยและพบว่าเป็นการยากที่จะทำให้ตัวเองยอมรับศาสนาของท่านทั้งสองนี้ อย่างไรก็ตาม สิ่งทีค่อนข้างประจักษ์แจ้งต่อเขาก็คือเขาไม่เชื่อในมาตรฐานเก่าซึ่งเขาเคยยอมรับอย่างไม่มีข้อกังขาใดๆ มาก่อน เขาพบว่าเขากำลังหมดความศรัทธากับทุกสิ่ง “ไม่น่าละที่ผู้คนถูกสั่งห้ามไม่ให้คบหาสมาคมกับชาวบาบี” เขา

ครุ่นคิด “บาปี่เหล่านี้สามารถทำให้มุมมองเกี่ยวกับศาสนาต่อความสำคัญลงได้และปล่อยให้คนที่พวกเขาคุยด้วยไม่เหลือทางเลือกใดอีกนอกจากยอมรับสิ่งที่พวกเขาเสนอให้” เขาตัดสินใจว่าเขาเองจะไม่มาพบหน้าอันดาลิบอีก

ดังนั้น เขาจึงหยุดไปเยี่ยมเพื่อนที่บ้าน อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าเขาจะพยายามมากแค่ไหน เขาก็ไม่สามารถขจัดความคิดที่ทำให้เขารู้สึกกระวนกระวายอยู่ตลอดทั้งคืน เขาเริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับสวรรค์และนักบวชในศาสนาเกี่ยวกับปัญหาที่เขาได้อภิปรายกับอันดาลิบ แต่เขาพบว่ามุมมองของพวกเขาดีขึ้นและมีอคติมากขึ้นไป และในที่สุดเขาก็ล้มเลิกความหวังทั้งหมดที่จะได้รับการแนะนำจากคนกลุ่มนี้ เขาไม่รู้ว่าเขาจะหันไปทางไหนและเขารู้สึกเหมือนว่าแม้แต่พระเจ้าเป็นเจ้าของก็ยังละทิ้งเขาด้วย เขาไม่สามารถหาความสงบนิ่งเพื่อสวดมนต์ได้เลย เขาจะออกไปในที่ที่ว่างเปล่าและป่านอกเมืองลาฮิจานเพื่อไปอยู่ตามลำพังกับพระเจ้าผู้สร้างของเขา และที่นั่นเขาจะสวดมนต์และร้องออกมาดังๆ อ้อนวอนขอการนำทางจนกระทั่งค่ำมืด และเมื่อคิดถึงสัตว์ป่าที่อาจออกเดินยามค่ำคืนแล้วทำให้เขาตัดสินใจกลับบ้าน ผู้คนสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดกับตัวเขาอย่างชัดเจน และกระซิบกระซาบกันว่าเขากำลังตกหลุมรัก บางคนพูดว่าเขาเรียนหนักและอ่านหนังสือมากจนเกินไป แต่ไม่มีใครรู้เหตุผลที่แท้จริงถึงสภาวะจิตของเขาหรือการไปเยี่ยมอันดาลิบอย่างลับๆ ของเขา

ความพยายามอย่างหนึ่งที่จะลืมเรื่องที่พูดคุยกันทั้งหมดระหว่างเขาและอันดาลิบคือการเข้าไปรวมกลุ่มกับเพื่อนวัยหนุ่มของเขาและใช้เวลาทั้งหมดของเขาไปกับความบันเทิงและการออกไปท่องเที่ยวในชนบท เป็นวันหนึ่ง คนหนุ่มเหล่านี้เดินทางกลับบ้านหลังจากใช้เวลาไปเที่ยวนอกเมืองและซบเซา มุฮัมหมัดกำลังเดินอยู่ตามลำพังหลังคนอื่นๆ เล็กน้อย และครุ่นคิดอยู่อย่างต่อเนื่องเพราะเขาไม่สามารถลืมความคิดนั้นไปได้ถึงแม้ว่าจะใช้ชีวิตแบบไม่ยี่หระอะไรแล้วก็ตาม ในทันใดนั้น สายตาของเขาก็เหลือบไปเห็นอันดาลิบเป็นเวลาสองเดือนหลังจากที่พวกเขาพบกันเมื่อครั้งที่แล้ว

“เกิดอะไรขึ้นกับคำสัญญาของเพื่อนหรือ ซียิด มุฮัมหมัด?” อันดาลิบถามขึ้น “เรตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือว่าเราจะไม่ยอมยกเลิกการถกกันจนกระทั่งใครคนใดคนหนึ่งสามารถโน้มน้าวให้อีกคนยอมรับความจริงของความเชื่อของอีกคนหนึ่งไม่ใช่หรือ? ถ้าเพื่อนต้องตายไปในคืนนี้และต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าทรงความสูงส่งที่สุดและเพื่อนถูกเรียกให้เข้าไปเพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับศาสนานี้ เพื่อนจะพูดว่าอย่างไร? เพื่อนจะพูดได้หรือว่าได้ศึกษาแล้วและพบว่าเป็นสิ่งที่ผิด หรือเพื่อนจะพูดว่ากลัวว่ามันจะเป็นจริงจึงหลบหลีกไปเสียกระนั้นหรือ”

ชียิต มุฮัมหมัดรู้สึกว่าคุณสนคลอนเข้าไปถึงชั่วชีวิตของเขา เขาว่าเขาไม่สามารถหลอกตัวเองได้อีกต่อไปว่าเขาจะไม่มีวันแห่งความสงบสุขได้เลย จนกระทั่งเขาพบทางออกสำหรับปัญหาที่ทรมานจิตใจของเขาอยู่ อีกครั้งหนึ่งที่เขาหันมาเก็บตัวอยู่แต่ในห้องเพื่อศึกษาสัญญาของพระผู้เสด็จมาตามพันธะสัญญา เขาศึกษาบทคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์หลายเล่มและได้จัดบันทึกสัญญาต่าง ๆ ไว้หกลิบเอ็ดอย่างที่เขาค้นพบการจะพูดคุย แล้วเขาก็เดินทางไปที่บ้านของอันดาลิบอีกครั้ง

ชายทั้งสองใช้เวลายามค่ำคืนพูดคุยกันอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาหลายเดือน ในช่วงเวลานี้ ความอดทนของอันดาลิบถูกทดสอบเป็นอย่างมาก เพราะชียิต มุฮัมหมัดไม่เคยเหน็ดเหนื่อยกับการโต้แย้งหรือทำให้ตัวเองยอมรับว่าสิ่งที่เพื่อนของเขาบอกนั้นเป็นความจริง

หนึ่งปีเต็มผ่านไปจากวันที่ชียิต มุฮัมหมัดรู้สึกกลัวถึงอันตรายต่อชีวิตของเพื่อนของเขา และได้มาเตือนเขาเกี่ยวกับข่าวลือที่ได้ยินมา เพื่อนทั้งสองยังคงนั่งกันอยู่ในห้องเดิมที่พวกเขาเริ่มการพูดคุยตั้งแต่แรก แต่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากเกิดขึ้นกับพวกเขา หนึ่งปีก่อนหน้านั้น แต่ละคนต่างก็รู้สึกคล้อยตามว่าเขาสามารถเอาชนะเพื่อนได้เกี่ยวกับศาสนาของตนเอง ตอนนี้ชียิต มุฮัมหมัดรู้แล้วว่าความศรัทธาของอันดาลิบจะไม่เคยสนคลอนในขณะที่อันดาลิบเองก็หมดความอดทนกับเพื่อนแล้ว "ฉันรู้สึกเหนื่อยกับการโต้แย้งของนาย" เขาบอกชียิต มุฮัมหมัดในที่สุด "จงไปตามทางของนายและปล่อยฉันไว้ เพราะฉันหยุดคาดหวังแล้วว่านายจะเห็นสวรรค์ สิ่งที่ชียิต มุฮัมหมัดตอบทำให้เขาประหลาดใจมาก "ฉันจะต้องสารภาพความศรัทธาของฉันต่อนายออกมาเป็นคำพูดด้วยหรือ มันไม่เพียงพออีกหรือที่ฉันจะเก็บความเชื่อนั้นไว้ในใจของฉัน"

อันที่จริงเป็นความสุขอย่างมากที่สุดในที่สุดชายสองคนนี้ ที่ความเป็นเพื่อนยังคงยืนอยู่ได้ถึงแม้จะผ่านการทดสอบที่แสนสาหัสและก่อให้เกิดความผูกพันระหว่างเขาทั้งสองที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย

43. การทดสอบ (Tests)

ชียิต มุฮัมหมัดมีอายุสิบเก้าปีเมื่อเขายอมรับศาสนาใหม่ และไม่นานหลังจากนั้นความศรัทธาของเขาก็พบกับ การทดสอบ อันดาลิบซึ่งเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์ของเขาก็ได้เตือนเขาให้ระมัดระวังในเรื่องนี้ และในช่วงเวลานั้นเขาได้ทุ่มเทเวลาของตัวเองให้กับการศึกษาพระธรรมของพระบ็อบและพระบาฮา อุลลาห์ที่อันดาลิบสามารถหามาให้เขาได้ และจากการที่ได้พบกับบาไฮที่ได้

แฉะเยิ้มมาลีจางเป็นครั้งคราว ผู้มาเยี่ยมเยือนเหล่านี้เป็นแหล่งดลบันดาลใจที่สำคัญให้กับศาสนิกชนในเมืองและหมู่บ้านเล็กๆ พวกเขาเนาเอาข่าวคราวในภาคอื่นๆ ของเปอร์เซียมาเล่ากันฟังหรือที่ยิ่งกว่านั้นคือบางครั้งพวกเขาเนาสาส์นของพระบาฮาอุลลาห์ที่เพิ่งลิขิตในดินแดนศักดิ์สิทธิ์มาให้ได้ชื่นชมในอรรถรสแห่งธรรมด้วย

วันหนึ่ง เมื่อซียิด มุฮัมหมัดอยู่ท่ามกลางกลุ่มเพื่อนฝูง อันดาลิบเข้ามาในห้องและเอากระดาษชิ้นหนึ่งใส่มือของเขาอย่างเงิบๆ ในกระดาษนั้นมีข้อความว่าชามานดาร์เพิ่งมาถึงเมืองฮาเลียจาง ซียิด มุฮัมหมัดทำลายข้อความนั้นทิ้งในทันทีและลุกออกจากที่นั่นไปในทันที เขารออยู่ในสนามหญ้าจนกว่าอันดาลิบจะสามารถจะขอตัวตามออกมาได้ แล้วเขารีบรุดไปพบผู้เพิ่งมาถึงใหม่ด้วยกัน

แขกผู้มีชื่อเสียงผู้นี้เพิ่งกลับมาจากการไปเฝ้าพระบาฮาอุลลาห์และได้นำของกำนัลอันมีค่ามาฝากซียิด มุฮัมหมัดด้วย นั่นคือสาส์นที่เจ้าหน้าที่ในชื่อเขาโดยตรงด้วยลายพระหัตถ์ของพระองค์เอง สาส์นฉบับนี้ทำให้ไฟที่สองสว่างในใจของซียิด มุฮัมหมัดลุกโชนขึ้นมาและมานับตั้งปึกปิดความรักที่เขาติดต่อศาสนาที่เขาเพิ่งค้นพบใหม่นี้ ไม่มีอะไรที่ทำให้เขานิ่งเงิบได้อีกต่อไป เขาเริ่มการพูดคุยเกี่ยวกับศาสนาใหม่นี้กับใครทุกคนที่เขาคิดว่าพร้อมที่จะรับฟังและนำผู้ที่เปิดรับเข้ามาในศาสนาได้สองสามราย แต่เขาต้องเสี่ยงอันตรายอย่างใหญ่หลวง และในไม่ช้าชีวิตของเขาเองก็ตกอยู่ในอันตรายเสียเอง เพื่อนของเขาหลายคนเตือนเขาให้หยุดเผยแพร่ศาสนาใหม่นี้ก่อนที่เขาจะถูกประณามว่าเป็นบาบี แต่คำเตือนของพวกเขาดูเหมือนจะไม่เป็นที่ใส่ใจในไม่ช้าซียิด มุฮัมหมัดก็พบว่าเขาเองกำลังเผชิญหน้ากับการถูกต่อต้านจากเพื่อนนักศึกษาที่โรงเรียนสอนศาสนาที่เขากำลังศึกษาเรื่องเทววิทยาและกฎหมายอิสลามและเป็นพื้นที่ที่เขามีที่พักที่สถานศึกษาจัดให้เหมือนนักศึกษาคนอื่นๆ อยุรอบๆ สนามกว้างนั้นด้วย

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลานั้นช่วยกระพือให้เปลวไฟแห่งความโกรธและต่อต้านซียิด มุฮัมหมัดไหมแรงขึ้น มีบางคนที่เขาได้บอกเกี่ยวกับสาส์นใหม่นี้พูดสปรปะมาทพระธรรมลิขิตของพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยพูดว่าไม่มีใครที่มีจิตใจปกติที่คิดว่าผู้นิพนธ์งานนี้จะได้รับการบันดาลใจซียิด มุฮัมหมัดมีความประสงค์ที่จะพิสูจน์ความไม่เอาใจใส่และอคติของคนเหล่านี้ เขาจึงได้เขียนข้อความที่คัดลอกมาจากส่วนต่างๆ ของพระคัมภีร์โคธอ่านและส่งให้พวกเขาพร้อมพูดขึ้นว่า "พูดกันอย่างเป็นธรรมนะว่าพวกคุณจะได้พูดได้เต็มปากเต็มคำจริงๆ นะว่าถ้อยความเหล่านี้ไม่ได้สร้างแรงบันดาลใจอะไรเลยและเป็นบาปที่จะเชื่อตามธรรมลิขิตเหล่านี้ใช่ไหม?" พวกเขาเมื่อคติ

ชนิดไม่ลืมหูลืมตาเพราะพวกเขายังคงพูดสปรปะมาทแม้กระทั่งพระธรรมที่พระศาสดาของพวกเขาได้ทรงบัญญัติขึ้นมาเอง และยังคงตั้งต้นต่อความบาปบุญญาของตัวเองถึงแม้ชียิต มุฮัมหมัดจะเตือนพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้เปิดหูเปิดตาและมีความยุติธรรมพอในการตัดสิน ในที่สุดชียิต มุฮัมหมัดได้ขอพระคัมภีร์โครออ่านมาเล่มหนึ่งและชี้ให้พวกเขาดูข้อความที่พวกเขาเพิ่งวิจารณ์เสียๆ หายๆ ไป แทนที่พวกเขาจะรู้สึกละอายใจตัวเองและนั่งเงิบเสีย เหตุการณ์นี้ยิ่งทำให้พวกเขาโกรธมากขึ้นมาอีกและทำให้พวกเขาเป็นศัตรูที่อาฆาตมาดร้ายต่อชีวิตของชียิต มุฮัมหมัด

บรรยากาศในโรงเรียนสอนศาสนาค่อยๆ ดิ่งเครียดขึ้นเรื่อยๆ จนชียิต มุฮัมหมัดตัดสินใจที่จะเคลื่อนย้ายวรรณกรรมศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนาทั้งหมดจากในห้องที่หอพักไปฝากไว้กับเพื่อนที่ไว้วางใจได้ในตัวเมืองลาฮิจาน เพื่อนคนนี้แนะนำเขาให้เดินทางออกจากเมืองนี้ไปก่อนที่จะมีอันตรายมาถึงตัวเขา แต่ไม่มีอะไรสามารถมาเปลี่ยนความตั้งใจอันแน่วแน่ของเขาได้ “ถ้าฉันไปจากเมืองนี้เสียในตอนนี้” เขาพูด “ผู้คนก็จะพากันพูดได้ว่าฉันซี้ซลลาดที่จะยืนหยัดอยู่เพื่อศาสนา นอกจากนั้นแล้วฉันยังจะเสียโอกาสในการสอนศาสนาให้กับญาติพี่น้องของตนเองอีกด้วย ฉันจะต้องอยู่ในเมืองนี้ต่อไปไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม”

เมื่อได้ส่งวรรณกรรมศาสนาไปไว้ในที่ปลอดภัยแล้ว เขาก็กลับไปพักค้างคืนที่บ้านของลุง ลุงของเขาซึ่งเป็นเจ้าของบ้านและเป็นผู้ที่เลี้ยงดูเขามาตั้งแต่วัยเด็กกลับมาบ้านสายในเย็นวันนั้น มีคนบอกชียิต มุฮัมหมัดว่าหัวหน้านักบวชของเมืองนี้คืออิหม่าม จุมอ็ฮ์ขอให้คนมาตามลุงของเขาไปพบ ชียิต มุฮัมหมัดพอจะรู้ว่าหมายถึงอะไร แต่เขาก็คิดว่าไม่ควรจะแพร่กระจายเรื่องนี้ให้คนในบ้านรับรู้ กระนั้นก็ตาม เช้าวันต่อมาเมื่อเขากำลังเตรียมตัวเพื่อที่จะออกไปโรงเรียนนั้น ลุงของเขาได้ยับยั้งเขาเอาไว้ “อย่าไปร่วมฟังบรรยายที่ชั้นเรียนอีกเลย ความรู้ที่เจ้ามีอยู่ในขณะนี้มันก็เกินพอสำหรับเราทุกคนแล้ว” ชียิต มุฮัมหมัดแสสร้งทำเป็นไม่เข้าใจในคำพูดนั้นของลุง “ทำไมเธอขอบคุณลุง?” เขากถามขึ้น “มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับ?” “เจ้าเองก็คงรู้ดีอยู่แล้วว่ามีอะไรเกิดขึ้น” ลุงของเขาย้อน “เจ้าทำให้ชีวิตของเจ้าเองตกอยู่ในอันตรายอย่างไร่งเขลาและทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล” “วิธีที่ง่ายที่จะกู้ชื่อของตัวเองจากความเสื่อมเสียก็คือตัดความสัมพันธ์กับหลานเสีย” ชียิต มุฮัมหมัดพูด “แต่หลานก็ไม่สามารถที่จะหลบอยู่เฉยๆ ที่บ้านเหมือนกับคนซี้ซลลาดได้”

เมื่อออกจากบ้าน ชียิต มุฮัมหมัดก็ตรงไปบ้านของอิหม่ามจุมอ็ฮ์ เมื่อเขาไปถึงที่นั่น มีเพื่อนนักศึกษาของเขาสองคนอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว แต่อิหม่ามจุมอ็ฮ์เป็นเพียงคนเดียวที่ตอบรับการแสดงความเคารพของเขา หลังจากที่เขานั่ง

ลง เจ้าของบ้านก็สั่งให้คนใช้นำเอากล่องสุบยาเข้ามา เขาหันมาทางซียิด มุฮัมหมัดและพูดว่า "ฉันกำลังจะออกจากเมืองไปเพราะมีธุระด่วน ฉันขอแนะนำว่าเธอไม่ควรไปที่โรงเรียนสอนศาสนานั้นอีกจนกว่าฉันจะกลับมา" "ฉันขอทราบเหตุผลได้ไหม" ซียิด มุฮัมหมัดถาม "เหตุผลนะหรือ" อิหม่ามจุมฮีฮ์ตอบ "คือมีข่าวลือว่าเพื่อนนักเรียนของเธอปฏิเสธที่จะให้เธอย้ายชื่อเสียงของโรงเรียนสอนศาสนาที่พวกเขาศึกษาอยู่ เมื่อฉันกลับมาฉันจะมาอธิบายแก่ช็อกกล่าวหาให้ แต่ในตอนนี่เธอจะต้องอยู่ห่างจากที่โรงเรียนนั้นก่อน หาไม่แล้ว เธอก็จะตกอยู่ในอันตราย ฉันได้พูดกับลุงของเธอแล้วว่าเธอไม่ควรจะออกจากบ้าน ฉันไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเธอไม่สนใจต่อความปลอดภัยของตัวเองบ้าง

ตอนนี้บ็องยาสุบถูกนำเข้ามาในห้องแล้ว อิหม่ามจุมฮีฮ์เริ่มสูบด้วยความเจ็บเขียบ แล้วเขาก็ส่งต่อให้ชายที่นั่งถัดจากเขาไป ชายคนนั้นสูบอยู่สองสามนาทีแล้วส่งต่อไปให้เพื่อน แต่เมื่อชายคนนี้ได้ต้องการส่งบ็องยาสุบต่อให้ซียิด มุฮัมหมัด อิหม่ามจุมฮีฮ์ก็ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณห้ามเขาไว้ นี่เป็นที่ชัดเจนว่าซียิด มุฮัมหมัดซึ่งถูกตราหน้าว่าเป็นบาบีไม่ควรจะได้รับอนุญาตให้ใช้สิ่งที่มีมุสลิมผู้อุทิศตนใช้เพื่อไม่ให้แปดเปื้อนและเป็นมลทิน

เมื่ออิหม่ามจุมฮีฮ์ลุกขึ้นเพื่อจะออกไป นักศึกษาอีกสามคนก็ออกไปด้วยเพื่อที่จะไปเรียนที่บ้านของครูสอนศาสนาอีกท่านหนึ่ง นักศึกษาอีกสองคนก็รีบรุดออกไปเพื่อที่จะไม่มีใครทันเห็นว่าพวกเขาเกี่ยวข้องหรืออยู่พูดคุยกับซียิด มุฮัมหมัดแต่อย่างใด

ชั้นเรียนยังไม่ทันเริ่มเมื่อซียิด มุฮัมหมัดมาถึงและครูสอนศาสนาคนนั้นก็ต้อนรับเขาด้วยความอบอุ่น ถามเขาเรื่องสุขภาพและความเป็นอยู่ หัวข้อพูดคุยแลกเปลี่ยนในวันนั้นเกี่ยวกับสัญลักษณ์ของเวลาที่อ้างถึงในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ และนักศึกษาพวกนี้ก็ดูจะสบโอกาสที่จะพูดจาเสียดสีซียิด มุฮัมหมัด สิ่งที่สร้างความแปลกใจให้พวกเขาก็คือซียิด มุฮัมหมัดเองก็ดูจะมีมุมมองมากมายเกี่ยวกับเรื่อง นี้ในวันนั้น

เมื่อชั้นเรียนจบลง ซียิด มุฮัมหมัดถูกเชิญให้ไปนั่งใกล้ๆ ครู และเกือบจะในทันทีที่เขา นั่งลง ครูก็สอดมือเข้าไปค้นกระเป๋าของเขาเพื่อค้นหาอะไรสักอย่าง เมื่อไม่พบอะไรที่เขาคิดไว้ เขาก็หันไปค้นในม้วนผ้าโพกหัว หลังจากที่เขาแน่ใจแล้วว่าไม่มีอะไรซ่อนอยู่ในนั้น เขาก็หันไปหานักศึกษาสองคนนั้นและถามขึ้นว่า "บทลิตซ์ที่พวกเธอพูดถึงอยู่ที่ไหน?" "เขาเก็บไว้ในห้องที่หอพักนักศึกษา" คนหนึ่งตอบ ซียิด มุฮัมหมัดทำเป็นไม่รู้เรื่องราวเขากำลังพูดเรื่องอะไรกัน เขาก็ถามขึ้นว่าครูหวังจะค้นหาอะไรจากตัวเขา "ชายหนุ่มสองคน

นี่มาหาฉันและบอกว่าเธอได้ละทิ้งศาสนาบรรพบุรุษผู้เรืองรองของเธอคือ พระศาสดาผู้ศักดิ์สิทธิ์และได้ไปเป็นสาวกของพระบ็อบและพระบาฮาอูลลาห์ พวกเขาบอกว่าเธอมีบทลิขิตของทั้งสองนี้อยู่และอ่านให้คนฟังเพื่อที่จะ เปลี่ยนพวกเขาให้เข้ามานับถือศาสนาใหม่นี้ และเธอก็ได้หลอกลวงสำเร็จ มาแล้วเป็นจำนวนมาก และถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างเพื่อหยุดยั้งการกระทำอันนี้ ของเธอ ประชากรครึ่งหนึ่งของลาฮิจานก็จะกลายเป็นบาบีในเวลาไม่นาน ฉันเองก็ไม่เชื่อในสิ่งที่พวกเขาพูดและฉันเองก็ได้บอกพวกเขาไปว่าคนที่เฉลียวฉลาดและมีความรู้ดีเช่นเธอ คงไม่ปล่อยให้คนพวกนั้นจูงจมูกเอาได้ ฉันขอให้พวกเขาหยุดการกระทำที่ทำให้ชื่อเสียงของเธอในเมืองนี้เสื่อมเสีย และเตือนพวกเขาว่าการพูดจาอย่างโง่ๆ ของพวกเขาจะเป็นสาเหตุให้มีการ เช่นฆ่าผู้สืบเชื้อสายที่ไม่รู้อิโหนอิเหน่ของพระศาสดาก็เป็นได้ แต่พวกเขาก็ไม่หยุดวิพากษ์วิจารณ์กันเสียที พวกเขาพูดกันว่าเป็นหน้าที่ของฉันที่จะต้อง ปกป้องผลประโยชน์ของอิสลามและทำให้เป็นที่มั่นใจได้ว่าเธอจะหยุดชักจูง ให้ผู้คนในเมืองนี้หลงผิด นี่คือนิสัยที่ชั่วร้ายที่ทำไมฉันจึงต้องค้นตัวเธอ ตอนนี ชายพวกนี้จะต้องละอายใจตัวเองว่าพวกเขาสร้างเรื่องเพื่อใส่ร้ายเธอ จงเอา กุญแจห้องของเธอมาให้ฉันเพื่อที่พวกเขาจะได้ตรวจค้นที่นั่นด้วยเพื่อให้ กระจ่างว่าเธอไม่ได้แอบซ่อนสารลับไว้ที่นั่น” ซียิด มุฮัมหมัดยื่นกุญแจดูให้ ไปและบอกเขาไปว่าห้องของเขาเปิดอยู่เพราะกำลังจะมีเด็กผู้ชายสองคนมา เรียนหนังสือกับเขา

เด็กชายสองคนที่ซียิด มุฮัมหมัดช่วยสอนหนังสือให้ในช่วงที่เขาว่างกำลังรอ เวลาเข้าเรียนในโรงเรียนสอนศาสนา เป็นเด็กบาไฮซึ่งเห็นครูของเขาเอาพระ ธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์เก็บไว้ในตู้ไม้พวกนี้ พวกเขาไม่รู้ว่าเขาได้เคลื่อนย้ายมาใน ห้องของซียิด มุฮัมหมัดและตรงไปยังตู้เซฟของเขา พวกเขาจึงเอาตัวขึ้นไป ขวางไว้บนกลองนั้นและกันคนพวกนั้นให้ถอยออกไป ในทันทีที่คนใดคน หนึ่งถูกลากออกไป อีกคนก็จะรีบกระโจนขึ้นไปอยู่บนตู้ใบนั้น และการกระทำ นี้ยิ่งเพิ่มความขุ่นข้องใจให้กับชายพวกนั้นซึ่งมีความเกลียดชังต่อซียิด มุฮัมหมัดเป็นทุนเดิมอยู่แล้วยิ่งขึ้นไปอีก ในที่สุด เด็กผู้ชายสองคนนั้นก็ถูกเอาตัว ออกมา แต่สิ่งที่ทำให้ทุกคนแปลกใจก็คือตู้เซฟนั้นมีแต่ความว่างเปล่า สิ่งนี้ นำความดีใจมาสู่เด็กผู้ชายสองคนอย่างสุดที่จะจินตนาการได้ แต่ใน ขณะเดียวกันก็ทำให้ชายสองคนนั้นโกรธซึ่งอย่างหนัก พวกเขาหยิบฉวยเอา ข้าวของต่างๆ ที่ซียิด มุฮัมหมัดมีอยู่ไปจนหมด

ในขณะที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่โรงเรียนนั้น ครูสอนศาสนาก็พยายามโน้มน้าว ให้ซียิด มุฮัมหมัดพูดให้ร้ายพระบ็อบและพระบาฮาอูลลาห์ต่อหน้านักศึกษาที่ กำลังรวมตัวกันอยู่ ณ ที่นั่น “เพื่อนนักศึกษาของเธอ” ครูกล่าวขึ้น “กล่าวหา ว่าเธอได้พูดว่าพระผู้เสด็จมาตามพันธสัญญาได้เสด็จมาแล้ว และพวกศึกษา

ค้นคว้าข้อกล่าวอ้างว่าพระผู้เสด็จมาตามพันธสัญญาได้เสด็จมาแล้วจริง ครูสอนศาสนาเริ่มหมดความอดทนแล้ว “เธอถูกกล่าวหาว่าเป็นบาป” เขาพูด “และฉันสั่งให้เธอกล่าวโทษพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์และประณามศาสนาของพวกเขาต่อหน้าของทุกคนในที่นี้” “ฉันต้องเชื่อฟังท่านหรือพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแล้ว?” ซียิด มุฮัมหมัดถาม “แล้วฉันพูดต่อต้านพระผู้เป็นเจ้าของใคร?” ครูสอนศาสนามองขึ้น “พระผู้เป็นเจ้าของท่านห้ามไม่ให้พวกเราประณามใคร” ซียิด มุฮัมหมัดกล่าวเตือนเขาและท่องบทพระธรรมจากพระคัมภีร์โครอ่าน ครูสอนศาสนาไม่สามารถจะควบคุมความเกรี้ยวโกรธของเขาได้อีกต่อไป “เธอจะยอมกล่าวหรือไม่กล่าวโทษคนพวกนี้ ไอส์นัซ?” เขากระเปิดอารมณ์ออกมา “ฉันสงสัยว่า” ซียิด มุฮัมหมัดรอจังหวะให้ครูสอนศาสนาเย็นลงและพูดขึ้นว่า “ท่านกลัวใครกันแน่?” เขาถาม “ใช่ใครบางคนที่อยู่ในที่ประชุมนี้หรือไม่?” “ผู้ที่ฉันเกรงกลัวคือพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” คือคำตอบ “ตอนนี้ฉันเชื่ออย่างสนิทใจแล้วว่า “ครูสอนศาสนามากล่าวด้วยอารมณ์ขุ่นมัว “เธอได้ละทิ้งศาสนาของบรรพบุรุษผู้เรืองรองของเธอเสียแล้ว” แล้วเขาก็สั่งคนใช้ให้ปลดเอาอบาและผ้าโพกศีรษะของซียิด มุฮัมหมัดออกจากตัวเขาเสีย เพื่อที่เขาจะได้ไม่ใส่เสื้อผ้าที่มีเกียรติสำหรับชาวมุสลิมที่เคร่งครัดในศาสนาอีกต่อไป ในทันทีที่คนใช้จะเริ่มปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ซียิด มุฮัมหมัดก็ตะโกนออกมาว่า “ระวัง หากเจ้าก้าวเข้ามาหาข้าแค่อีกเพียงก้าวเดียว เจ้าจะได้เจอดีแน่” ครูสอนศาสนาเองก็รู้สึกกลัวขึ้นมาทันที “หยุดอยู่ตรงนั้นแหละ” เขาบอกคนใช้แล้วหันไปทางซียิด มุฮัมหมัดและค่อยๆ พูดขึ้นว่า “ตอนนี้ในเมื่อเจ้าได้ละทิ้งศาสนาของผู้เป็นบรรพบุรุษที่ศักดิ์สิทธิ์แล้ว เจ้าก็ควรจะละจากการสวมเสื้อผ้าที่เป็นของศาสนาของพระองค์” “ศาสนาของบรรพบุรุษของฉัน” ซียิด มุฮัมหมัดย้อน “ไม่เกี่ยวอะไรกับผ้าโพกหัวของฉันที่ฉันสามารถจะถอดออกเองได้ ข้าคิดว่าท่านจะเอาหัวของฉันเสียอีก” เมื่อเขาพูดจบเขาก็ถอดเอาอบาและผ้าโพกศีรษะออก ขณะที่ผมที่ดำยาวของเขาตกลงมาคลุมไหล่ แล้วในความเงียบสงบนั้น เขาก็ได้ท่องบทสวดมนต์ที่อิหม่ามคนหนึ่งเขียนไว้เมื่อเขาตกอยู่ในความทุกข์ทรมานจากการประทุษร้ายขณะที่ตกอยู่ในมือของศัตรู ผลจากการสวดมนต์อันไพเราะนี้ก็อุปถัมภ์ความนุ่มลึกและเสียงที่น่าประทับใจของคนสวดนั้น ทำให้คนที่ได้ยินถึงกับน้ำตาคลอขณะที่ซียิด มุฮัมหมัดออกจากที่นั่นไป เขารู้สึกมีความสุขอย่างยิ่ง จนทำให้เขาลืมเลือนอันตรายที่คุกคามชีวิตของเขาอยู่

เป็นความตั้งใจของซียิด มุฮัมหมัดที่จะอยู่ห่างจากบ้านของลุงของเขา เพราะว่าหากเขายังคงอยู่ที่นั่นอาจจะทำให้ชื่อเสียงของลุงเสื่อมเสียในสายตาชาวเมืองลาฮิจาน แต่ญาติของเขายืนยันกันว่าเขาจะต้องพักอยู่กับพวกเขาต่อไป ในขณะเดียวกัน ลุงของเขาซึ่งได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากชั้นเรียนเล็ก ได้รับรู้ไปที่นั่นและดำเนินครูสอนศาสนาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่

ปฏิบัติต่อหลานชายของเขา “เป็นความตั้งใจอย่างdingตันของท่าน” เขาบอกครุคนั้น “สร้างความรำคาญให้กับชายหนุ่มและทำให้เขาลุกขึ้นต่อต้านท่าน ท่านไม่มีเหตุผลที่จะปรักปรำว่าเขาเป็นบาปในเมื่อเจ้าตัวเองยังไม่ได้สารภาพเช่นนั้น”

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าเขาไม่ปรารถนาที่ยอมรับสิ่งนี้ แต่ลุงของซียิด มูฮัมหมัดก็ตระหนักดีเกี่ยวกับความจริงที่ว่านอกเสียจากว่าหลานชายของเขาจะกล่าวตำหนิชาวบาปและผู้นำทางศาสนาของพวกเขาอย่างเปิดเผย ก็จะไม่มียะไรที่จะช่วยให้เขาปลอดภัยจากเหตุร้ายที่ตามมาจากข่าวลือที่แพร่กระจายออกไปในเมืองและเขตรอบๆอย่างรวดเร็ว ในขณะเดียวกัน เขารู้ดีว่าไม่ว่าภัยคุกคามหรือการลงโทษก็ไม่สามารถชักจูงให้ซียิด มูฮัมหมัดเปลี่ยนแนวทางที่เขาได้เลือกแล้วได้ เขาจึงตัดสินใจที่จะพูดกับหลานชายของเขาดี ๆ

เมื่อกลับมาถึงบ้าน เขาก็พูดกับหลานชายของเขาต่อหน้าญาติใกล้เคียงสองสามคนซึ่งล้วนแต่เข้าใจซียิด มูฮัมหมัดเป็นอย่างดี เขาเตือนสติซียิด มูฮัมหมัดเรื่องความคาดหวังที่มีต่อตัวเขาและจากการทะนุถนอมเลี้ยงดูเขามาด้วยเพื่อที่จะได้สืบทอดตำแหน่งหน้าที่ของเขาหลังจากที่เขาเสียชีวิตไปแล้ว เขายังพูดถึงความอิจฉาที่เพื่อนนักศึกษาในโรงเรียนสอนศาสนามีต่อเขาและพวกเขารอคอยโอกาสที่จะทำให้เขาเสื่อมเสียในสายตาของคนอื่นๆ และตอนนี้พวกเขาก็ได้พบข้อแก้ตัวที่จะทำให้เขาเสียชื่อเสียงและกลายเป็นช่องทางที่จะเอาเขาถึงตาย “สิ่งเดียวที่ฉันขอจากเธอ” เขาบอกซียิด มูฮัมหมัด “คือทำให้คนที่อยู่ในห้องนี้ได้รับรู้อย่างชัดเจนโดยทั่วกันว่าข่าวลือนี้ไม่เป็นความจริงโดยการกล่าวดูแคลนพระบ็อบ”

ซียิด มูฮัมหมัดรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น เขาถูกขอให้พูดลบหลู่ผู้ก่อตั้งศาสนาของเขาเพื่อที่ญาติๆ จะได้เป็นพยานและนำเขาไปประกาศถอนตัวจากศาสนาต่อหน้าครุสอนศาสนา เขาตั้งเอามิดที่แหลมคมออกมาจากฝัก แต่ชายคนหนึ่งแย่งเอาไปจากเขาอย่างรวดเร็ว “คุณกำลังจะทำอะไร?” พวกเขาถามด้วยความแปลกใจ “ฉันจะตัดสินของฉันทองเองออกเสีย” ซียิด มูฮัมหมัดบอก “เพราะฉันไม่สามารถขัดขืนต่อลุงของฉันได้และก็ไม่สามารถจะประณามใครได้ด้วย”

บรรดาผู้หญิงในบ้านซึ่งอยู่หลังม่านไต้ยีนและเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น จึงไม่สามารถจะทนเห็นสิ่งที่ซียิด มูฮัมหมัดถูกกระทำในลักษณะนี้ได้ “คุณจะทำให้เขาเสียสติได้หากยังคงทำเช่นนี้อีกต่อไป” พวกเขาพูดกับลุงของซียิด มูฮัมหมัด “เขาได้รับความทุกข์ทรมานจากศัตรูภายนอกบ้านยังไม่พออีกหรือ เขาจะหาความสงบสุขภายในบ้านของตัวเองบ้างไม่ได้หรือ บางทีพวกบาปอาจจะ

วางยาแรงให้เขา ซึ่งมีผลกระทบทางจิตและทำให้เขาไม่สามารถคิดได้อย่างคนปกติอีกต่อไป”

ลุงของชยิด มุฮัมหมัดเห็นด้วยกับความคิดของสตรีที่ชาญฉลาดเหล่านี้ กล่าวกับเขาขึ้นว่า “หลานชายของฉัน” เขาบอกทุกคน “ถูกพวกบาบีมอมยาและทำให้สติเขาเสื่อมไป ใครก็ตาม ไม่ควรพูดให้อาการของเขาเลวร้ายลงโดยการพูดเรื่องคนนอกศาสนาหรือศาสนาที่เหลวไหลของพวกเขา” ถ้อยคำเหล่านี้มาจากผู้นำศาสนาที่มีอิทธิพลเพื่อป้องกันชยิด มุฮัมหมัดจากการถูกฆ่าตายในลาฮิจาน

กระนั้นก็ตาม ชีวิตของเขามีความยากลำบากเพิ่มมากขึ้นทุกวัน เขาถูกปฏิบัติเหมือนคนเป็นโรคเรื้อน ที่ไม่ว่าจะเดินทางไปไหน คนมุสลิมที่เคร่งครัดจะไม่ยอมปฏิสัมพันธ์กับเขาโดยไม่ยอมรับอะไรจากมือเขาให้เป็นมลทิน อันดาลิบ เพื่อนที่ซื่อสัตย์ของเขาก็ต้องออกจากเมืองนั้นไป และชยิด มุฮัมหมัดก็พบว่าตัวเขาเอง ก็ถูกตัดขาดจากเพื่อนศาสนิกชนอื่นๆ เขารอคอยข่าวสารต่างๆ อย่างจดจ่อและต้องการจะพบกับเพื่อนบาไฮคนอื่นๆ เป็นอย่างมาก ในที่สุด เขาก็ตัดสินใจว่าเขาไม่สามารถจะใช้ชีวิตอยู่ในบรรยากาศที่กดดันจิตวิญญาณของเขาในทุกๆ ด้านได้อีกต่อไป เขาจึงเดินทางออกจากบ้านเกิดของเขา ละทิ้งตำแหน่งและสิ่งที่เขาครอบครองทางโลกทั้งหมดเพื่อค้นหาการเริ่มต้นชีวิตใหม่ในกรุงเตหะราน

44. นายแพทย์ผู้มีชื่อเสียง (A Famous Doctor)

เรื่องราวของการทดสอบและการลองผิดลองถูกซึ่งชยิด มุฮัมหมัดได้พยานพบที่เมืองเตหะรานนั้นมากมายจนไม่สามารถจะเล่าได้หมดในที่นี้ เป็นเวลานานที่เขาถูกมองจากทั้งเพื่อนและปรปักษ์ด้วยความหวาดระแวง ผู้คนมักสงสัยว่าเขาเป็นบาบีและไม่อยากคบหาสมาคมกับเขา ซึ่งที่จริงแล้ว ก็เป็นสิ่งที่ไม่เกินความคาดหมายสำหรับชยิด มุฮัมหมัด แต่การถูกปฏิบัติที่เย็นชาจากเพื่อนศาสนิกชนด้วยกัน เป็นสิ่งที่เขาไม่ได้คาดหวังว่าจะเกิดขึ้น จึงทำให้เขาเสียใจเป็นอย่างมาก ในอีกด้านหนึ่ง การที่จะตำหนิบาไฮที่ปฏิบัติต่อเขาเช่นนั้นก็ไม่ถูกต้องนัก เพราะจากการที่ถูกนักบวชตามล้างตามผลาญอย่างต่อเนื่อง ทำให้พวกเขาเล็งเลที่จะต้อนรับคนแปลกหน้า เพราะอาจจะเป็นผู้ที่ปลอมตัวเข้ามาเป็นศาสนิกชนและอาจหักหลังทำลายชื่อเสียงของพวกเขาได้ในภายหลัง

ถึงแม้ว่าเหตุการณ์จะยุ่งยากมากขึ้นสำหรับชยิด มุฮัมหมัด แต่ก็หาได้ทำให้ความศรัทธาของเขาลดน้อยถอยลงแต่อย่างใดไม่ ดูเหมือนว่าเขาไม่สามารถจะยั้งหยุดได้อีกต่อไป แต่เขาได้พิสูจน์ให้เห็นว่าเขาไม่ได้หวั่นไหวแต่

แข็งแรงแรงประดุจดังภูผาในท่ามกลางความหายนะอันแสนสาหัสซึ่งรุ่มล่อม เขาอยู่ในช่วงเวลาเหล่านั้น ความปรารถนาของเขาที่จะสอนศาสนานั้นมีมาก จนเมื่อเขามีชีวิตอยู่โดยไม่มีอาหารประทังชีวิตอย่างเพียงพอเป็นเวลาหลาย เดือน เงินเพียงน้อยนิดที่เขาได้อยู่ส่วนใหญ่หมดไปกับการซื้อขา น้ำตาลและ ยาสูบกล่อง⁵ เพื่อให้เขาได้เชิญผู้คนที่มาที่ห้องของเขาในตอนเย็นและเตรียม พวกเขาให้ได้รับข่าวสารใหม่นี้

ถึงแม้ว่าจิตของเขาไม่เคยหวั่นไหวในช่วงวันเวลาที่ยุ่งยากเหล่านั้น แต่ ร่างกายของเขาก็อ่อนแอลงมาก ในหลายๆ ครั้ง เขานอนชมด้วยพิศมัยและ อดอาหารอยู่ในมุมห้องของเขา โดยมีแค่อบาเก๊าๆ คลุมร่างอยู่เท่านั้น เขา คิดถึงสิ่งที่ลุ่มพุดกับเขา เมื่อเขาเตรียมตัวที่จะละทิ้งความสะดวกสบายใน ชีวิตของเขาที่ลาฮิจานและค้นหาจุดหมายปลายทางในเมืองที่ไม่คุ้นเคย มากกว่าที่จะละทิ้งศาสนาที่เขาเพิ่งค้นพบ "ลุงสามารถเห็นได้" ลุงของเขา บอก "หลานจะถูกทิ้งให้มีชีวิตอยู่อย่างขมขื่นและอดอยากตายอยู่ในมุมห้อง โดยไม่มีใครดูแล อยู่ข้างเคียง"

แต่ชะตากรรมชีวิตของซียิด มุฮัมหมัดไม่ได้จบลงด้วยวิธีนี้ เขาต้องมีชีวิตอยู่ เพื่อที่จะเป็นคนร่ำรวยและมีชื่อเสียง เพื่อที่จะได้รับตำแหน่งจากกษัตริย์ซาร์ และได้รับความเคารพนับถือในฐานะนายแพทย์ผู้มีชื่อเสียงของนครหลวง แห่งนั้น

หลังจากที่ได้ประสบกับความยากลำบากในกรุงเดหะรานมานานปีการ ประการแล้ว ชีวิตของซียิด มุฮัมหมัดก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป เขาสามารถหาเลี้ยงชีพด้วยการสอนพิเศษที่บ้านในตอนเย็น ขณะที่เขาเองก็ทุ่มเทเวลาให้กับ การศึกษาแพทยศาสตร์ แล้วในวันหนึ่ง เขาก็ได้ต้อนรับบาไฮคนหนึ่งที่ได้ เดินทางมาจากบ้านเกิดของเขา เพื่อนคนนี้ได้นำมาให้เขารู้จักกับบาไฮคนอื่นๆ ในเมืองนั้นและดำเนินเพื่อนๆ ที่ไม่สามารถจะแยกแยะระหว่างผู้ที่ไม่หวัง ดีต่อศาสนาออกจากผู้ที่เสียสละทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่เพื่อการรับใช้ศาสนา ได้ การพบปะสังสรรค์กับเพื่อนบาไฮในกรุงเดหะรานเป็นจุดเปลี่ยนในชีวิต ของซียิด มุฮัมหมัด จากนั้นเป็นต้นมา เขามีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในทุก ศาสนกิจที่เกิดขึ้นในเมืองหลวงแห่งนี้ เขาเป็นสมาชิกธรรมสภาบาไฮท้องถิ่น แห่งแรกของเปอร์เซียและเป็นสมาชิกของกรรมการโรงเรียนทาร์เบียตีซึ่งเป็น โรงเรียนบาไฮแห่งแรกในประเทศนั้น

⁵ การต้อนรับแขกด้วยบ้องสุบยาเป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันในสังคม

แต่ซียิด มุฮัมหมัด ไม่เคยลืมวันเวลาที่เขานอนซมป่วยอยู่ในห้องที่ว่างเปล่า ไม่มีใครคอยดูแลและไม่มีหนทางที่จะได้อาหารมาจากไหน และหลายปีต่อมา เขาได้กลายเป็นนายแพทย์ที่มีชื่อเสียง และเป็นที่รู้จักกันดีในฐานะเพื่อนของผู้ยากไร้ เขาไม่เพียงแต่รักษาพยาบาลคนยากจนโดยไม่คิดเงินเท่านั้น แต่เขายังจัดยาและอาหารให้เปล่าด้วย เขากลายเป็นที่รักและเคารพของผู้คนทั้งหลายที่รู้จักเขา แม้แต่คนที่ปฏิเสธเขามาแต่แรกเพราะศาสนาของเขาก็รู้สึกภูมิใจที่จะนับว่าเขาเป็นเพื่อนคนหนึ่ง

ยังมีผู้คนซึ่งอาศัยอยู่ในเปอร์เซียซึ่งจำลักษณะอันสง่างามของซียิด มุฮัมหมัดได้ ด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความเอื้ออารีที่ดึงดูดผู้คนมากมายให้มาใกล้เขา ในขณะที่เขาเดินไปพบเจ้าชายผู้สูงศักดิ์หรือขอทาน หรือระหว่างทางไปร่วมงานเลี้ยงอย่างเป็นทางการ หรือไปเยี่ยมให้กำลังใจเพื่อนศาสนิกชนในเรือนจำ พวกเขาจำภาพได้ว่าจะเห็นเขายืนอยู่ที่แถวรับขนมปังวันแล้ววันเล่า ในช่วงที่ข้าวยากมากแพงเพื่อแจกขนมปังให้คนยากจน พวกเขาจึงจำได้ว่าเมื่อมีโรคไทฟอยด์ระบาดในเตหะราน ผู้คนพูดกันว่าไม่มีผู้ช่วยคนไหนเสียชีวิตหากเขาไปหาหมอซียิด มุฮัมหมัด พวกเขามีศรัทธาอย่างแรงกล้าในพลังอำนาจในการรักษาของเขา

วันหนึ่ง ขณะที่ซียิด มุฮัมหมัดกำลังเดินอยู่ในตลาด ลูกชายวัยเยาว์ของเขาสังเกตเห็นผู้คนที่เดินผ่านพวกเขาไป ไม่ว่าจะหญิงหรือชาย คนแก่ หนุ่มสาว หรือเด็กๆ ต่างก็ทักทายพ่อของเขาเมื่อพวกเขาเดินผ่านกัน “พ่อรู้จักคนเหล่านี้ทั้งหมดเลยหรือครับ?” เขาถามพ่อของเขา “ไม่หรอกลูก” ซียิด มุฮัมหมัดตอบ “พ่อคิดว่าทุกคนรู้จักพ่อไหม?” ลูกชายถามอีก “ไม่ พ่อไม่คิดอย่างนั้น” เขาตอบ “แล้วอย่างไรกันหนอ?” ลูกชายถามต่อด้วยความประหลาดใจ “ที่ทุกคนที่เราพบกลางทางต่างก็ทักทายพ่อ” ซียิด มุฮัมหมัดยิ้มและตอบลูกว่า “ลูกพ่อ เหตุผลก็คือว่าพ่อรักทุกคนและพวกเขาอาจจะสัมผัสสิ่งนี้ได้”

หมายเหตุ: มีหนึ่งหรือสองจุดในเรื่องเล่านี้มาจากปาฐกถาของลูกชายของซียิด มุฮัมหมัดคือนายพล นูริด ดิน อลา อีซึ่งได้รับการรวมเล่มจัดพิมพ์เป็นหนังสือ ท่านผู้นี้มีความเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าทางฝ่ายคุณย่าซึ่งเป็นภรรยาของซียิด มุฮัมหมัด

45. วิธีการสอนศาสนา (Methods of Teaching)

ครั้งหนึ่ง พระอับดุลบาฮาได้ส่งซียิด อาชาดูลลาห์ คูมิไปสอนศาสนาในควาราบารัก ซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งของคอคาเซียซึ่งในตอนนั้นยังไม่มีบาไฮอยู่ที่นี่

เลย ท่านนายบอกเขาว่าเขาจะออกจากควาราบาร์กไม่ได้ จนกว่าเขาจะสอนศาสนาให้ได้คนเป็นบาไฮอย่างน้อยหนึ่งคนก่อน

ซียิด อาซาดุลลาห์ เดินทางไปทุกแห่งหนของควาราบาร์ก ทั้งในเมืองและหมู่บ้าน แต่ไม่ว่าจะไปที่ไหนเขาก็ไม่พบใครที่เขาสามารถจะพูดเกี่ยวกับศาสนาใหม่นี้ให้ฟังได้ ชาวเมืองควาราบาร์กไม่เพียงแต่มีความเชื่อมงายอย่างหัวปักหัวปำเท่านั้น แต่ก็ยังไม่เอาใจใส่แม้แต่หลักการพื้นฐานที่สุดของศาสนาอิสลามซึ่งเป็นศาสนาของพวกเขา ถึงแม้แต่ชื่อของพระศาสดาก็มีคนจำนวนไม่น้อยที่ไม่รู้จัก ซียิด อาซาดุลลาห์สังเกตเห็นด้วยว่าคนส่วนใหญ่ในควาราบาร์กพกกริชหรือมีดติดตัวเสมอเพื่อว่าเมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับใครก็ได้ที่กล้าที่จะทำให้พวกเขาไม่พอใจด้วยคำพูด

หลังจากที่เดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งและล้มเหลวที่จะพบใครที่เขาสามารถจะสอนศาสนาของพระบาฮาฮุลลาห์ได้ ซียิด อาซาดุลลาห์รู้สึกหมดหวังกับโอกาสที่จะสอนศาสนาในเมืองนี้และตัดสินใจว่าจะเดินทางออกจากเมืองนี้แต่ด้วยความลังเล เขาจึงนั่งลงที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ริมลำธารแห่งหนึ่งเพื่อที่จะกินอาหารเที่ยงเอาแรงก่อนที่จะออกเดินทาง เขาวางขนมปังลงบนผ้าเช็ดหน้าที่วางแผ่อกบนพื้นตรงหน้า ล้างเนยแข็งและองุ่นที่เขาซื้อมาและกำลังจะลงมือกิน แต่จิตของเขาฟุ้งซ่านและความคิดของเขาวนเวียนอยู่กับความผิดหวังกับความล้มเหลวในการสอนศาสนาที่เมืองการาบากห์ เห็นเรื่องอื่นใด เขายังคิดไม่ออกว่าจะไปรายงานเรื่องนี้ให้พระอับดุลบาฮาทราบอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่พระองค์ตรัสว่าจะต้องไปสอนคนให้เป็นบาไฮอย่างน้อยหนึ่งคนก่อนที่จะกลับได้ ความรู้สึกขมขื่นเป็นอย่างมากค่อยๆ คืบคลานเข้ามาสู่จิตใจและน้ำตาของเขาเริ่มหลังไหลลงอาบแก้มและเคราที่ยาวสลวยของเขา

เป็นเวลาเที่ยงวัน จึงไม่ค่อยมีใครผ่านไปมาเพื่อรบกวนความเงียบสงบของเส้นทางนั้น ซียิด อาซาดุลลาห์จึงร้องไห้ได้อย่างอิสระโดยที่ไม่รู้ตัวว่าเจ้าของร้านที่อยู่อีกฝั่งถนนเฝ้าสังเกตอยู่ มาชฮาดี อับดิล เจ้าของร้านนั้นรู้สึกสะเทือนใจที่เห็นซียิด อาซาดุลลาห์อยู่ในอาการเช่นนั้น จึงเดินเข้ามาหาและสอบถามเกี่ยวกับความเศร้าใจของเขา คำถามนี้มาจากคนที่แปลกหน้าโดยสิ้นเชิง ยิ่งทำให้น้ำตาของเขาไหลเพิ่มขึ้นอีกและเขาก็ไม่สามารถจะตอบคำถามนั้นได้ ทำให้มาชฮาดี อับดิลเองก็ยิ่งรู้สึกสะเทือนใจมากขึ้น เขาขอให้ซียิด อาซาดุลลาห์มีความมั่นใจในตัวเขา และสัญญาที่จะทำทุกอย่างที่เขาสามารถจะทำได้ที่จะทำให้ความหนักใจของเขาหมดไป ซียิด อาซาดุลลาห์จึงตอบเขาไปอย่างเศร้าๆ “ไม่ง่ายที่จะขจัดสาเหตุของความเศร้าใจของฉัน และฉันก็มองไม่เห็นว่าจะใครจะสามารถช่วยแก้ปัญหาคความยุ่งยากของฉันได้

มาชฮาดี อับดิบล พูดขึ้นว่า “ฉันเป็นผู้ที่รักในศักดิ์ศรีและมีวาจาสัตย์ ฉันจะทำทุกอย่างที่สามารถจะทำได้เพื่อช่วยเหลือ คุณกำลังขัดสนเรื่องเงินทองหรือ?” คุณมีหนี้สินต้องชดใช้คืนใช่หรือไม่ หรือคุณอาจจะมีศัตรู จงมั่นใจในตัวฉันและไม่ต้องกลัวอะไรทั้งสิ้น” ในที่สุดซียิด อาชาดูลลาห์รู้สึกประทับใจกับความจริงใจของชายผู้นี้ จึงพูดขึ้นว่า “สิ่งที่ฉันจะบอกคุณนั้น ไม่สามารถจะพูดในที่เปิดเผยเช่นบนถนนเช่นนี้ได้” มาชฮาดี อับดิลจึงเชิญซียิด อาชาดูลลาห์ไปยังบ้านของเขา และในที่ซึ่งเป็นส่วนตัวนั้น เขาจึงค่อยๆ ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับวันใหม่และได้รับทราบว่าจะทำไมซียิด อาชาดูลลาห์จึงรู้สึกเศร้ามากที่คิดว่าตัวเองต้องจากคราราบาร์กไปในตอนบ่ายวันนั้น

มาชฮาดี อับดิล เป็นผู้มีจิตใจบริสุทธิ์และเป็นผู้ที่มีความรู้ในคัมภีร์โกรอ่านและขนบธรรมเนียมดีมากเขาจึงยอมรับสัจธรรมนี้โดยไม่รู้สึกลังเลแต่อย่างใด ไม่นานหลังจากที่เขายอมรับศาสนาใหม่นี้แล้วเขาก็คิดถึงการประกาศเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระผู้เป็นที่ยัญญาให้กับผู้คนในการาบากส์ แต่ก็ทำไม่ได้เพราะซียิด อาชาดูลลาห์เตือนเขาถึงผลที่จะตามมาจากการกระทำอย่างนั้น แต่ก็ไม่ได้ผลเพราะเขายังคงค้นหาดวงจิตที่พร้อมจะเปิดรับก่อนที่จะบอกศาสนานี้ให้ “ฉันรู้จักคนในบ้านเกิดของฉันดี” มาชฮาดี อับดิลพูด “พวกเขาล้วนเป็นคนที่เรียบง่ายที่จะมองเห็นสัจธรรมได้โดยง่าย ฉันไม่สงสัยเลยว่าคุณเขาจะรับพระผู้เสด็จมาตามพันธะสัญญาด้วยความเต็มใจเมื่อพวกเขาได้ยินถึงการเสด็จมาของพระองค์”

ซียิด อาชาดูลลาห์ รู้สึกหมดหวังที่จะเชิญชวนมาชฮาดี อับดิลให้เลือกวิถีที่ชาญฉลาดมากกว่านี้ โดยขอร้องให้เขาหยุดการเอ่ยถึงศาสนาใหม่ที่เขาพบอย่างน้อยเป็นเวลาสองวัน ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวเขาจะได้รับการแนะนำให้สามารถอธิบายข้อพิสูจนเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้อื่นพอใจกับข้อเท็จจริงของศาสนาใหม่นี้

ในช่วงเวลาสองวันนี้ ซียิด อาชาดูลลาห์สอนมาชฮาดี อับดิลเกี่ยวกับประวัติศาสนามาชฮาดี อับดิลเกี่ยวกับการสอนของศาสนา โดยการชี้ให้เห็นถึงข้อพิสูจนที่มีตรรกะซึ่งเขาสามารถที่จะเชื่อมโยงเข้ากับความจริงของศาสนาได้และอ้างถึงข้อความบางข้อความที่พบในพระคัมภีร์โกรอ่านและธรรมเนียมความเชื่อที่เกี่ยวกับพระศาสดาคูที่ปรากฏองค์ขึ้น ในวันที่สามเขาก็อำลามาชฮาดี อับดิลและเดินทางออกจากคราราบาร์กหลังจากที่ได้กล่าวเตือนเพื่อนไว้อีกครั้งหนึ่งถึงวิธีที่เขาเลือกในการแนะนำศาสนาใหม่นี้ให้กับคนอื่นในเมืองนั้นไม่ชาญฉลาดและทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

อย่างไรก็ตาม มาชฮาดี อับดิล เต็มไปด้วยความมั่นใจ เขาตัดสินใจที่จะประกาศถึงการมาถึงของยุคใหม่ในวันที่มีตลาดนัดเมื่อมีผู้คนเป็นจำนวนมากจากทุกหมู่บ้านรอบๆ และจากในตัวเมืองเองที่มารวมตัวกันที่จัตุรัสใหญ่กลางเมืองเพื่อขายสินค้าหรือซื้อสิ่งที่พวกเขาต้องการในสัปดาห์นั้นๆ

เมื่อวันนัดมาถึงและมาชฮาดี อับดิล ปีนขึ้นไปบนเวทียกพื้นในส่วนกลางของจัตุรัสซึ่งทุกคนสามารถมองเห็นเขาได้ เขาตะโกนเรียกผู้คนรอบๆ ให้เข้ามาใกล้และเนื่องจากเขาเป็นคนที่เป็นที่รู้จักกันดีในเมืองนั้น ในเวลาไม่นานนักก็มีคนจำนวนมากมาล้อมอยู่รอบๆ ตัวเขาเพื่อฟังว่าเขาจะพูดอะไร มาชฮาดี อับดิลตะโกนเรียกผู้คนซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนคนทั้งหมดทิ้งงานเอาไว้ก่อนเพื่อมาฟังเขา “ฉันขอเป็นพยานว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเอง” มาชฮาดี อับดิลกล่าวขึ้น “ฉันขอเป็นพยานว่า พระโมฮัมหมัด เป็นพระศาสดาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และอาลี พระผู้บัญชาการของพระเจ้าทรงความซื่อสัตย์ก็คือศาสนิกบาลของพระเจ้า” เขาจึงเริ่มอ่านบทโคลงกลอน เพื่อสรรเสริญพระศาสดาและอิหม่าม หลังจากนั้นเขาก็เสริมขึ้นว่า “ฉันนำข่าวอันน่ายินดีนี้มาบอกท่านทั้งหลายว่าพระเจ้าเสด็จมาตามพันธสัญญาได้ปรากฏองค์ขึ้นแล้วที่เมืองซีราช...” เขาไม่สามารถพูดอะไรต่อไปมากกว่านั้นได้อีก เพราะฝูงชนได้รุมทำร้ายเขาจนหมดสติ

เมื่อเขาสีลมตาขึ้นอีกครั้ง ได้พบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยแห่งหนึ่งและเขาไม่สามารถขยับแขนขาได้ คนที่มาฟังเขาไม่ปราณีปราศรัยใดๆ ต่อเขาเลย พวกเขาทุ่มทุบตีเขาจนคิดว่าเขาคงเสียชีวิตแล้ว ญาติของเขาจึงนำเอาร่างที่หมดสติของเขาผูกเข้ากับหลังม้าและนำไปยังที่หลบซ่อนที่ปลอดภัยแห่งหนึ่งนอกเมืองและปล่อยให้เขาอยู่กับเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวจนเขาฟื้นคืนสติขึ้นมา

ในทันทีที่เขาสามารถรวบรวมความคิดได้ มาชฮาดี อับดิล ก็ตระหนักว่ามิอะไรเกิดขึ้นและเขาก็ระลึกถึงคำเตือนของซียิด อาชาดูลลาห์ขึ้นมาได้ ตอนนั้นเขาเข้าใจความหมายของคำพูดของครูเขาแล้วและตัดสินใจที่จะยอมรับคำแนะนำนั้น เขาจึงหันไปยังเพื่อนผู้ซื่อสัตย์ของเขาที่ยังนั่งดูแลเขาอยู่ไม่ห่าง เขาถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาและทำไมเขาจึงมาอยู่ในที่ที่ไม่คุ้นเคยเช่นนี้ เพื่อนพินความทรงจำโดยเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับการพูดของเขา กับผู้คนในตลาดแต่มาชฮาดี อับดิล ปฏิเสธเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยกล่าวว่า “เป็นไปได้ที่ฉันจะไปพูดอะไรเช่นนั้น นายจะมากล่าวหาฉันว่าทำอะไรโง่ๆ อย่างนั้นได้อย่างไรกัน” เพื่อนของเขาคิดว่าเขาคงจะสูญเสียความทรงจำไปแล้วและสิ่งที่เขากระทำที่ตลาดนั้นอาจจะเกิดขึ้นจากความบ้าคลั่งจนควบคุมตัวเองไม่ได้ เมื่อคิดดังนั้นแล้วเขาจึงไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้นอีก

ในขณะที่เดียวกัน มาชฮาดี อับดิล ก็ค่อยๆ มีความสุขุมรอบคอบมากขึ้นจากประสบการณ์อันเศร้าสลดของเขาและพยายามทำตามคำแนะนำของ ซียิด ทอฮาตุลลาห์และค้นหาจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์ซึ่งเขาสามารถจะส่งต่อศาสน์ ซึ่งมีคนจำนวนมากปฏิเสธ ไม่นานหลังจากนั้นที่เขาสามารถมีความเชื่อมั่นในตัวเพื่อนและคนอื่นๆ อีกสองสามคนได้ และอย่างค่อยเป็นค่อยไป ก็เริ่มมีเพื่อนศาสนิกชนกลุ่มเล็กๆ รวมตัวกันอย่างลับๆ เพื่อจัดประชุมและอภิปรายเกี่ยวกับศาสนา เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเขาที่จะปกปิดเกี่ยวกับศาสนาโดยเขามีส่วนในการทำให้คนอื่นเปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่นี้

เมื่อมาชฮาดี อับดิล สามารถกลับไปทำงานได้แล้ว เพื่อนคนนี้ของเขาก็มานั่งอยู่ที่บ้านของเขาสองสามวันและคอยกระซิบบอกให้คนที่ผ่านไปมาว่าอย่าเพิ่งพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นต่อหน้าของมาชฮาดี อับดิล ด้วยว่าจิตของเขายังไม่ปกติดีพอที่จะพูดกับผู้คนจำนวนมากได้และเขาอาจลืมสิ่งที่เกิดขึ้นไปหมดแล้วด้วยก็ได้

แล้ววันหนึ่งข่าวลือนี้ก็ไปเข้าหูของฮาซัน บีก ชายซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในเรื่องความห้าวหาญและสามารถจะชกกริชออกมาจากฝักได้แม้จะมีเรื่องแค่น้อยนิด อย่างไรก็ตาม เขาเป็นคนชาวเขาเผ่าหนึ่งที่รู้จักกันดีและมีอิทธิพลจนไม่มีใครกล้าทำให้ขัดใจ หลังจากที่ได้รับการบอกกล่าววามาชฮาดี อับดิลเป็นบาบีแล้วฮาซัน บีกยังได้รับข้อมูลมาจากอีกแหล่งว่าใครที่ยอมรับศาสนาใหม่นี้จะปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าและละทิ้งพระศาสดาและอิหม่าม กล่าวอ้างชื่อของท่านเหล่านี้อย่างไม่แสดงความเคารพ ฮาซัน บีก รู้สึกโกรธเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้ยินมาและเขารีบรุดออกไปพบมาชฮาดี อับดิลทันที

มาชฮาดี อับดิล กำลังนั่งอยู่หน้าร้านของเขาตามปกติเมื่อฮาซัน บีกมาถึงที่ประตูเขาก็ชกกริชออกมาถือไว้ในมือทันที "จริงหรือมาชฮาดี อับดิล" เขากระเปิดเสียงถามออกมา "ที่ว่าเจ้าเป็นบาบีและไม่เคารพพระศาสดาและอิหม่ามของเราอีกต่อไปแล้ว?" มาชฮาดี อับดิลรู้ได้ในทันทีในตอนนั้นว่าความตายกำลังมาเยือนเขาเขาเข้าใจแล้ว แต่เขาก็ค่อยๆ รวบรวมสติและเชิญฮาซัน บีกให้นั่งลงและฟังเขาพูดก่อน เขาบอกฮาซัน บีกว่าบาไฮ เชื่อเรื่องพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและพระศาสดาโมฮัมหมัดและมีความเคารพในตัวอิหม่ามทั้งหลายอย่างสูงสุด และเขาก็บอเกี่ยวกับศาสนามากขึ้นอีก ซึ่งเขาต้องพบกับความแปลกใจเพราะฮาซัน บีกยอมรับฟังเขาด้วยความสนใจยิ่ง

หนึ่งชั่วโมง...สองชั่วโมง ผ่านไป มาชฮาดี อับดิลยังคงพูดและฮาซัน บีกยังคงเป็นฝ่ายฟังอยู่ต่อไป สามชั่วโมงผ่านไป ฮาซัน บีกซึ่งเป็นผู้มาหามา

ชมาดี อับดิล พร้อมกรีซที่ถอดออกจากฝักแล้วในเช้าวันนั้น ลุกขึ้นจากไปในตอนเที่ยงด้วยความเชื่อมั่นเกี่ยวกับสัจธรรมของศาสนาใหม่นี้

เมื่อได้ยอมรับศาสนาแล้ว เขาจึงได้ชักกรีซออกมาอีกครั้งหนึ่งและเดินเข้าไปในตลาด "พวกเจ้าทั้งหลายจงฟังข้า" เขาประกาศสั่งขึ้น "จงฟังสิ่งที่ข้าจะพูดเป็นความจริงที่ว่ามาชฮาดี อับดิลเป็นบาบีและมีคนอื่นอีกสองสามคนด้วย" เขาออกชื่อทีละคน "และยิ่งไปกว่านั้นคือ วันนี้ตัวข้าเองก็ได้ยอมรับศาสนาใหม่นี้แล้ว และข้าขอสาบานด้วยเกียรติว่าหากใครสบประมาทมาชฮาดี อับดิลและเพื่อนศาสนิกชนอื่นๆ ของข้าแล้วละก็ รับประกันว่าคนๆ นั้นจะได้โดนคมกรีซของข้า"

ไม่มีใครกล้าไปเหยียดให้ฮาซัน บิ๊กไม่พอใจ และในที่สุดชาวบาไฮในการาบากส์ก็สามารถที่จะปฏิบัติกิจทางศาสนาของพวกเขาและแนะนำศาสนาได้อย่างอิสระด้วย

หมายเหตุ: ลูกชายสองคนของเพื่อนที่มาชฮาดี อับดิลไว้วางใจและดูแลเขาหลังจากที่เขาถูกทำร้ายก็ได้เป็นบาไฮในเวลาต่อมา

46. ศูนย์กลางบาไฮ (Bahá'í Centre)

ในที่สุด เพื่อนบาไฮในเมืองการาบากส์สามารถจะพบปะกันได้โดยไม่ต้องกลัวการประทุษร้ายต่อชีวิตอีก มีคนจำนวนมากขึ้นที่มาขอรับทราบเกี่ยวกับศาสนาของพวกเขา พวกเขาจึงตัดสินใจว่าจะต้องสร้างศูนย์กลางบาไฮเพื่อเป็นสถานที่พบปะ สถานที่ที่พวกเขาไปพบก็ไม่เหมาะสมสำหรับใช้เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวหรือแพงเกินกว่าที่กำลังเงินของพวกเขาจะซื้อได้

แต่มีที่อยู่แห่งหนึ่งที่พวกเขาคิดว่าเหมาะสมที่จะใช้เป็นศูนย์กลางบาไฮในอุดมคติได้ เป็นอาคารที่สวยงามและตั้งอยู่ในชุมชนที่ดีมากแต่แน่นอนว่าพวกเขาไม่มีเงินเพียงพอที่จะซื้อได้ ดาด้าช อาบูซึ่งเป็นนักพนันด้วยที่ใครๆ ก็รู้จักกำลังก่อสร้างสถานที่นี้เพื่อเป็นคาสีโนและหวังว่าจะสร้างรายได้จากอาคารนี้ได้เต็มที่ บาไฮไม่มีทางที่จะได้อาคารหลังนี้มาได้เลย เว้นเสียแต่ว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นและเป็นเรื่องที่แปลกจริงๆ

ที่มีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นจริงๆ ดาด้าช อาบูประกาศตนเป็นบาไฮก่อนที่อาคารที่กำลังสร้างจะแล้วเสร็จและเขาก็ได้บริจาคอาคารหลังนี้ให้เป็นศูนย์กลางบาไฮแห่งแรกของการาบากส์

47. ไข่ นั้นเลย (You Are Right)

ขณะที่มาชฮาดี อับดิล ซึ่งใครๆ ในการาบากส์รู้จักกันดีได้ไปเดินเล่นอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง มีชายคนหนึ่งได้มาขวางหน้าเขาไว้และพูดว่า "ถ้าเจ้ากล้าจริงไปสุเหร่ากับข้าใหม่ละ เพื่อที่ว่านักบวชจะได้ลบล้างข้อโต้แย้งของเจ้าต่อหน้าชาวบ้านและทำให้คนยากจนและชาวบ้านที่เรียบง่ายเหล่านี้หยุดฟังเจ้าเสียที"

มาชฮาดี อับดิล ได้ยอมตามชายผู้นั้นไปที่สุเหร่าขนาดใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งมีคนชุมนุมกันอยู่เต็ม ในทันทีที่พวกเขาก้าวผ่านประตูเข้าไป ชายที่นำมาชฮาดี อับดิลมาก็ตะโกนบอกนักบวชว่า "ฉันนำบาปคนหนึ่งมาให้ท่านด้วย!" มาชฮาดี อับดิลครุ่นคิดอยู่ว่าชาวนี้อาจจะทำให้เกิดปฏิกิริยาแบบไหนตามมา เขารู้สึกประทับใจที่เห็นว่านักบวชที่โปกศึระชะซึ่งนั่งอยู่บนธรรมมาสน์ที่อยู่สูงขึ้นไปเริ่มใช้นิ้วไล่ลูกประจำและกล่าวซ้ำๆ เทียวละสามครั้งว่า "ความสรรเสริญจงเป็นของพระผู้เป็นเจ้า" อยู่เป็นเวลานานจนกระทั่งมาชฮาดี อับดิลหมดความอดทน ดัดสินใจยอมผิดมารยาทและเป็นคนที่เริ่มพูดขึ้นก่อน "เพื่อเป็นเกียรติข้าพเจ้าขอทราบชื่อของท่านด้วยเถิดท่านนักบวชผู้นำเคราฟ" เขาพูดเป็นภาษาตุรกีซึ่งเป็นภาษาของชาวบ้านของที่นี่ นักบวชหยุดอยู่ชั่วคราว แล้วเขาก็ไต่ขึ้นด้วยความประหลาดและพูดขึ้นว่า "ข้าชื่อนักบวชยุซุป" มาชฮาดี อับดิลสามารถจะบอกจากสำเนียงและการออกเสียงที่เพี้ยนๆ ของเขาได้ทันทีทันใดว่าชายผู้นี้เป็นผู้ที่ไม่รู้หนังสือชาวซาร์ลาตันซึ่งบางครั้งข้ามมาจากเปอร์เซียและทำเหมื่อนว่าเป็นนักบวชในสถานที่ที่ห่างไกลเช่นนี้เพื่อที่จะได้อยู่ฟรีกินฟรีสักสองสามเดือนและเก็บสะสมเงินจากชาวบ้านที่เรียบง่าย "ฉันรู้สึกโล่งอกที่รู้ว่าท่านคือใคร" มาชฮาดี อับดิลพูดขึ้น และเมื่อชายชาวซาร์ลาตันรู้ว่าเขาไม่สามารถแหกตาผู้ที่มาใหม่ได้จึงได้พูดด้วยภาษาแม่ของเขาเองว่า "เพื่อความรักต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า จงอย่าเปิดโปงเกี่ยวกับฉันต่อหน้าคนพวกนี้" "ฉันจะไม่ทำให้ท่านต้องเสียหน้าหรอก" มาชฮาดี อับดิลตอบโดยพูดเป็นภาษาเปอร์เซียเช่นเดียวกัน คนอื่นๆ ซึ่งอยู่ในที่นั้นจึงไม่เข้าใจความหมาย "แต่ท่านต้องสัญญาว่าจะเห็นด้วยกับทุกอย่างที่ฉันพูด" "ฉันสัญญา" ซาร์ลาตันตกลง

มาชฮาดี อับดิลจึงพูดกับนักบวชเป็นภาษาตุรกีเพื่อที่ว่าผู้ที่ชุมนุมอยู่ที่นั่นจะได้เข้าใจด้วย "ฉันกำลังบอกประชาชนเหล่านี้ว่ามุสลิมกำลังรอดอยการเสด็จมาของพระบรมครูผู้ยิ่งใหญ่ ฉันผิดหรือถูก?" "นั่นใช่เลย" เขาตอบทันทีทันใด "ฉันบอกพวกเขาว่าเมื่อบรมครูผู้ยิ่งใหญ่ปรากฏองค์ขึ้น คนมุสลิมเองอาจจะเป็นคนกลุ่มแรกที่ปฏิเสศพระองค์ และก่อการประทุษร้ายพระองค์ ฉันพูดถูกไหม?" ศีระชะที่โปกศึระชะนั้นผงกหลายครั้งด้วยความเห็นด้วย "ฉันเองก็ได้บอก

พวกเขาแบบนี้เช่นกัน” มาซฮาดี อับดิลจึงพูดต่อว่า “ตามคำพยากรณ์ที่แน่นอนของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของอิสลามได้บันทึกไว้ว่าศัตรูที่เลวร้ายที่สุดของพระเจ้าเสด็จมาตามพันธะสัญญาคือนักบวชชาวมุสลิม ฉันพูดผิดหรือถูก?” “ท่านพูดถูกแล้ว ท่านพูดถูกแล้ว” นักบวชบนธรรมมาสน์ร้องตอบ

มาซฮาดี อับดิล จึงหันไปยังชายคนที่พาเขามาที่สุเหร่าแห่งนี้และพูดขึ้นว่า “เจ้าเห็นแล้วยังว่านักบวชผู้สูงศักดิ์ของเจ้ายังเห็นด้วยกับทุกอย่างที่ข้าพูด” ชายผู้นั้นจ้องมองและอ้าปากค้างด้วยความฉงนขณะที่มาซฮาดี อับดิลลุกขึ้นและเดินออกจากที่นั่นไป

48. ครูผู้ไม่รู้หนังสือกับลูกศิษย์ผู้ทรงภูมิรู้ (An Illiterate Teacher and His Learned Pupil)

ผู้นำทางจิตวิญญาณกลุ่มหนึ่งได้เดินมาหยุดอยู่ที่หน้าร้านของชายยากจนและไม่รู้หนังสือผู้หนึ่งเพื่อตอกรองเท้าให้กับลาตัวหนึ่งที่พวกเขาขี่มา ผู้สูงศักดิ์ทางศาสนาอิสลามกลุ่มนี้กำลังอยู่ในระหว่างการเดินทางไปยังสุญต์ศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่งซึ่งอยู่นอกประตูเมืองเดहरานและเป็นที่นี่ที่พวกเขามักจะไปรวมกลุ่มกันในทุกวันศุกร์

แต่วันศุกร์นี้มีความพิเศษกว่าวันศุกร์อื่นๆ เพราะหนึ่งในผู้ที่เข้ามายังร้านช่างเหล็กนี้คืออบุล ฟาเดล ซึ่งต่อมากลายเป็นนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกบาไฮ และชายผู้ที่เป็นช่างทำรองเท้าให้ลา เป็นผู้ที่เปิดมานธรรมนิยมที่เคร่งครัดและเป็นอุปสรรคไม่ให้ลูกศิษย์ผู้สูงส่งของเขาได้ศึกษาคำสอนของศาสนาใหม่นี้ออกเสีย

“เป็นความจริงหรือท่านผู้ทรงภูมิรู้แห่งสวรรค์” ช่างของอบุล ฟาเดลถามขึ้นในขณะที่กำลังง่วนกับการทำงานไปด้วย “ที่ว่ามีการบันทึกไว้ในขนบธรรมเนียมของเราว่าฝนทุกเม็ดที่ตกลงมาบนพื้นโลกถูกนางฟ้านำลงมา?” “ใช่แล้ว” อบุล ฟาเดลตอบ “เป็นจริงตามนั้น”

ช่างเหล็กยังคงง่วนอยู่กับการทำงานต่อไป เขาหยิบเอาตะปูขึ้นมาและตอกมันด้วยค้อนลงไปในจุดที่กำหนด แล้วเขาก็เอ่ยต่อขึ้นว่า “ฉันได้ยินมาว่าตามธรรมเนียมความเชื่อของเรานั้น นางฟ้าจะไม่ยอมเข้าบ้านใครที่เลี้ยงสุนัข มีธรรมเนียมความเชื่ออย่างนั้นอยู่จริงหรือ?” “มีอยู่จริงๆ” อบุล ฟาเดลตอบ ช่างเหล็กตอกตะปูตัวสุดท้ายลงไปแล้วพูดว่า “ฉันสรุปว่าไม่มีฝนตกลงในพื้นที่ที่มีสุนัขอยู่เลย”

อบุล ฟาเดลรู้สึกร้อนผ่าวขึ้นมาด้วยความอับอายและผิดหวังเมื่อรู้ว่าชายที่ไม่รู้หนังสือได้ชี้ให้เขาเห็นข้อสรุปที่ชัดเจนซึ่งมีที่มาจากความเชื่อที่เป็นที่รู้จักกันดีสองอย่าง ขณะที่เขาออกจากร้านเพื่อไปพบกับเพื่อนที่เป็นผู้มีความรู้ของเขาหนึ่งในนั้นพูดขึ้นว่า “ชายที่ท่านพูดด้วยนั้นเป็นบาไฮ”

ในตอนเย็นวันเดียวกันนั่นเอง อบุล ฟาเดลก็เริ่มศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับศาสนาใหม่นี้

49. บทพิสูจน์สุดท้าย (The Final Proof)

เมื่ออบุล ฟาเดลเริ่มการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับศาสนาบาไฮนั้น เขามีข้อสงสัยที่จะถามเป็นจำนวนมากซึ่งล้วนแต่เป็นปัญหาที่รุ่มล่อมเขาอยู่ และด้วยความเป็นผู้ที่ชอบในความยุติธรรม เขาจึงเตรียมพร้อมที่จะรับคำตอบที่เป็นหลักเหตุผลที่เขาจะได้รับ ถึงแม้ว่าบาไฮคนแรกที่เขาติดต่อยู่ด้วยนี้จะเป็นผู้ที่ด้อยความรู้กว่าตัวเขาอยู่มากก็ตาม

ขณะที่กำลังใจจดใจจ่ออยู่กับการศึกษาศาสนานั้น วันหนึ่งอบุล ฟาเดลก็พบว่าตัวเองกำลังถกเรื่องศาสนาอยู่ในบ้านของผู้ทรงภูมิรู้ทางศาสนาที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่งซึ่งมีคนอื่นอยู่ในที่นั้นด้วยสองสามคน นักบวชที่สำคัญท่านนี้มีความภูมิใจในตำแหน่งของเขาเองมากได้กล่าวโจมตีศาสนาและพยายามที่จะทำให้เห็นว่าศาสนานี้ไม่มีความสำคัญในสายตาของคนอื่นๆ ที่อยู่ในที่นั้นด้วย ขณะที่อบุล ฟาเดลซึ่งมีความรู้อย่างเต็มเปี่ยมจากการศึกษาค้นคว้าอยู่ในช่วงดังกล่าว จึงได้ให้คำตอบที่น่ายับฟังที่เขาเองเคยได้รับการถามคำถามเชิงโต้แย้งที่คล้ายกันมาแล้ว เขาเสนอมุมมองของเขาด้วยความกระตือรือร้นและด้วยความจริงใจจนเจ้าของบ้านคิดว่าเขาเป็นบาไฮแล้ว

ด้วยความที่ไม่สามารถปฏิเสธข้อโต้แย้งที่มีเหตุมีผลของของอบุล ฟาเดลได้ นักบวชผู้นั้นพยายามที่จะทำให้เขากลับและเจียบเสียงเสีย “จงฟังข้าก่อนอบุล ฟาเดล” เขาพูดด้วยน้ำเสียงของผู้ใช้อำนาจ “มีวิธีหนึ่งที่จะพิสูจน์ความจริงจากการพูดเท็จก็โดยการแสดงปาฏิหาริย์ ถ้าท่านมีความเชื่อโน้มเอียงไปกับสัจธรรมของศาสนานี้ ก็นำปาฏิหาริย์อะไรมาแสดงสักอย่างซิ หากไม่แล้วข้าจะแสดงปาฏิหาริย์ให้เห็นว่าศาสนานี้เป็นสิ่งที่ผิด” “ข้ารู้สึกเป็นหนี้บุญคุณของท่านอย่างอเนกอนันต์ต่อสิ่งที่ท่านพูด” อบุล ฟาเดลตอบอย่างกระตือรือร้นว่า “เพราะท่านสามารถเสนอที่จะแก้ไขความยุ่งยากให้ข้าที่กล่าวปฏิเสธศาสนานี้ว่าเป็นสิ่งที่ผิดได้ ถึงแม้ว่าตอนนี้ข้าจะยังไม่ปักใจเชื่อเสียเต็มที่ทีเดียว ด้วยเหตุนี้ ข้าจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะแสดงอภินิหารเพื่อพิสูจน์เรื่องนี้ เป็นหน้าที่ทางธรรมของข้าที่จะต้องค้นคว้าต่อไปอย่างต่อเนื่อง

จนกระทั่งเข้าได้ข้อสรุปที่แน่นอนแล้วและทำให้ตัวเองรู้สึกพอใจกับข้อสรุปนั้น ไม่ว่าจะเป็จริงหรือไม่ก็ตาม ขณะนี้ท่านเป็นผู้ที่เสนอที่จะทำให้เรื่องนี้จบลงด้วยการแสดงอภินิหารซึ่งเป็นการพิสูจน์ได้ในทันทีถึงความผิดเพี้ยนของศาสนานี้ ข้าจึงรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณอย่างใหญ่หลวงต่อสิ่งที่ท่านทำไปจนตลอดชีวิตอย่างแท้จริง”

นักบวชผู้นำสมเพชคนนั้นไม่ได้เตรียมการตั้งรับสิ่งที่จะเกิดแบบหักมุมเช่นนี้มาก่อน เขาลุกขึ้นอย่างหัวเสียและเตรียมจะเดินออกไปให้พ้นจากที่นั่น อบุลฟาเดลจึงยึดชายเสื้อคลุมของเขาไว้และขอร้องเขาให้อยู่ต่อไป “ทำไมท่านจึงหลบหน้าเราไปเสียเล่า” เขาพูด “ท่านจะจากเราไปได้ต่อเมื่อท่านได้แสดงอภินิหารเสียก่อน” แต่ชายผู้นั้นพิมพ์่าออกมาว่ามีชายอีกคนหนึ่งในเมืองนั้นที่มีความสามารถที่จะทำเช่นนั้นได้ เขาจึงรีบหลบออกไปอยู่ในส่วนของบ้านที่กันไว้เพื่อสตรี

50. เหตุการณ์ที่บ้านของอบุล ฟาเดล (Abu'l-Faḍl at Home)

ในบรรดาเพื่อนและผู้ที่ยินชมชอบในตัวของอบุล ฟาเดลจำนวนมากนั้น มีอยู่คนหนึ่งได้เล่าเรื่องของเขาไว้อย่างน่าฟังดังนี้

“ฉันอยู่ในเมืองซามาควานเมื่ออบุล ฟาเดลมาถึงที่เมืองนั้น และด้วยความที่อยากจะมีโอกาสรับใช้ใกล้ชิดบุคคลพิเศษเช่นนี้ ฉันจึงดำเนินการบางอย่างเพื่อที่จะให้ได้พักในบ้านหลังเดียวกันกับเขา แต่ฉันต้องผิดหวังมาก เพราะเขาไม่ยอมให้ฉันทำอะไรให้เขาเลย แต่ยื่นกรานว่า เขาจะเป็นฝ่ายที่คอยช่วยเหลือฉันเอง โดยพูดว่า คุณจะต้องสัญญากับฉันในสองเรื่องคือเรื่องแรก คุณจะต้องไม่พยายามทำอะไรให้ฉันโดยเด็ดขาดและเรื่องที่สองคือเธอจะต้องไม่แตะต้องมิดพกของฉัน”

“ในแต่ละเช้า หลังจากที่ได้สวดมนต์แล้ว อบุล ฟาเดลจะจุดไฟถ่านขึ้น นำกาโลหะมาตม่น้ำเพื่อเตรียมชา แล้วเขาก็จะนำทุกอย่างเข้ามาในห้องและตักอาหารเข้าให้กิน หลังจากนั้น ฉันเองจะเข้าที่ทำงานและเขาจะนั่งลงเขียนหนังสือหรือศึกษา ฉันได้พูดกับเขาว่า จะให้ฉันนั่งนิ่งๆ อยู่ที่นี่และปล่อยให้คุณทำงานคนเดียวอยู่ได้อย่างไร เขายิ้มและตอบว่า ฉันคือผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการทำเช่นนี้เพราะว่าฉันได้รับโอกาสในการรับใช้คนรับใช้ของพระบาฮาอุลลาห์คนหนึ่งแล้ว”

“วันหนึ่ง เมื่ออบุล ฟาเดลได้ออกไปจากห้องเพื่อจุดเตาไฟ ฉันเห็นมิดพกของเขาวางอยู่บนโต๊ะ ฉันมองดูมันและสงสัยว่าทำไมเขาจึงห้ามฉันไม่ให้

สัมผัสมีดนั้น ฉันหยิบมันขึ้นมาและลองสัมผัสดูว่าคมหรือไม่ และเนื่องจากมีดคมมาก มันจึงบาดนิ้วฉันในทันที ฉันจึงวางมันลง เอาผ้าเช็ดหน้าห่อนิ้วมือที่เลือดกำลังไหลของฉันไว้และนั่งอยู่ที่ตามปกติของฉัน”

“เมื่ออบุล ฟาเดลกลับเข้ามา เขามองมาที่ฉันแว็บหนึ่งและหัวเราะเสียงดังออกมา พร้อมพูดว่า เราห้ามเจ้าเกี่ยวกับมีดเล่มนั้นแล้วไม่ใช่หรือ”

* * * * *

เพื่อนจำนวนมากของอบุล ฟาเดลซึ่งรู้ว่าเขาเป็นผู้ที่มีความรู้อย่างกว้างขวาง มีความกระหายใคร่ที่จะไปหาเขาและถามคำถามในหลายๆ เรื่อง อบุล ฟาเดลยินดีต้อนรับพวกเขาด้วยความเต็มใจยิ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนบ่าย แต่ในตอนเช้านั้น เขากั้นเวลาของเขาไว้เพื่อใช้สำหรับการเขียนหนังสือและการศึกษาค้นคว้า

ครั้งหนึ่ง ขณะที่เขาพักอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ มีสตรีชาวตะวันตกกลุ่มหนึ่งซึ่งเขาไม่สามารถสื่อสารกับพวกเขาได้ดีนักเพราะเขาไม่พูดภาษาของคนกลุ่มนั้น แต่พวกเขาจะชวนกันไปหาเขาที่ห้องทุกเช้าและใช้เวลาของเขาไปค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตาม วันหนึ่งเมื่อสตรีกลุ่มนั้นมาเคาะประตูห้องเขาอีก พวกเขาก็ไม่ได้รับการตอบรับจากเจ้าของห้อง และได้เคาะประตูอีกเป็นครั้งที่สอง แต่ก็ยังคงเงยบออยู่เช่นเดิม พวกเขารู้ว่าเจ้าของห้องอยู่ในนั้น พวกเขาจึงเคาะประตูซ้ำแล้วซ้ำอีก ในที่สุดพวกเขาก็ได้ยินเสียงเขาดังมาจากภายในห้องว่า “อบุล ฟาเดลไม่ได้อยู่ที่นี้” เขาประกาศเป็นภาษาอังกฤษอย่างไพเราะ สตรีกลุ่มนั้นระมัดระวังหัวเราะออกมาและเขาเองก็พลอยหัวเราะตามไปด้วยเช่นกัน

เราไม่รู้ตอนจบของเรื่องนี้ แต่หวังว่าปราชญ์ท่านนี้จะถูกปล่อยให้ได้อย่าอย่างสงบเพื่อให้เขาได้จดจ่อกับงานในช่วงเช้าอย่างนั้นได้อย่างที่ตั้งใจ

51. มุลลา(นักบวช)บาไฮ (The “Bahá’í Mullá”)

ชื่อเสียงของอบุล ฟาเดลแพร่กระจายออกไปทั่วฮามาดานที่เขาพำนักอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง คนที่ไม่ค่อยรู้อะไรมากนักเรียกเขาว่ามุลลาบาไฮหรือนักบวชบาไฮและผู้ว่าการของเมืองนั้นคิดว่าเขาคงจะร่ำรวยเหมือนกับมุลลาของชาวมุสลิมโดยทั่วไป จึงสั่งให้จับเขาด้วยข้อหาที่เป็นบาไฮ

คนราวสิบสองคนที่ถูกส่งตัวไปเพื่อควบคุมตัวเขาที่บ้านต้องพบกับความผิดหวังเป็นอย่างมากที่พบว่าคนผู้นี้ไม่มีของมีค่าอะไรเลยอยู่ในห้องของมุลลาบาไฮที่พวกเขาสามารถจะหยิบติดไม้ติดมือกลับไปด้วยได้เลย สิ่งของทั้งหมดที่เขาพอมืออยู่คือเสื้อผ้าสามชิ้น หนังสือจำนวนหนึ่งและกระดาษซึ่งรวบรวมเอาติดไปกับเขาด้วย

อบุล ฟาเดลถูกจำขังอยู่ในบ้านผู้บังคับบัญชาตำรวจเมืองฮามาदानในระหว่างที่เขาถูกจำขังอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสองสัปดาห์นั้น เขาได้สอนศาสนาให้กับผู้คุมซึ่งได้เป็นบาไฮที่อุทิศตนยิ่งคนหนึ่งในเวลาต่อมา ส่วนผู้บังคับบัญชาตำรวจคนนั้นซึ่งมักได้ยินสิ่งที่อบุล ฟาเดลสอนผู้คุมอยู่เสมอจากห้องที่อยู่ติดกันก็กลายเป็นเพื่อนที่ดีของศาสนา และเป็นผู้ที่นิยมชมชอบในตัวของนักโทษของเขาอย่างหาตัวจับยาก

หลังจากสัปดาห์ที่สอง หัวหน้าตำรวจก็ได้รายงานไปยังผู้ว่าราชการเมืองพร้อมยืนยันกับเขาว่าอบุล ฟาเดลเป็นผู้ที่ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อใครพร้อมข้อมูลที่สำคัญที่ผู้ว่าการเมืองควรรู้อีกก็คือว่าเขาไม่มีเงินทองหรือสิ่งมีค่าติดตัวอย่างที่มุลลาควรจะมีเลย เขาจึงถูกปล่อยตัวออกมาจากเรือนจำโดยมีเงื่อนไขว่าเขาจะต้องออกไปจากเมืองฮามาदानด้วย

ผู้คุมที่เขาสอนศาสนาจนเป็นบาไฮขณะที่ถูกจำขังก็ได้นำข่าวสารใหม่นี้ไปสอนให้กับคนอื่นๆ ในหมู่บ้านและชุมชนบาไฮที่เข้มแข็งได้ถูกก่อตั้งขึ้น ณ ที่นั้น

52. คนรับใช้ที่พิเศษ (A Unique Servant)

อบุล ฟาเดลซึ่งได้ทุ่มเทเวลาและความสามารถทั้งหมดไปกับการรับใช้ศาสนาอันเป็นที่รักยิ่งของเขา เขาได้กลายเป็นผู้ที่เศร้าสร้อยเป็นอย่างมาก หลังจากการเสด็จสวรรคตของพระบาฮาฮุลลalah เขาเป็นมากถึงกับแยกตัวเองอยู่อย่างโดดเดี่ยวด้วยความเศร้าโศกและสงสัยว่าหลังจากนี้ไปจะมีอะไรเกิดขึ้นกับศาสนาของพระองค์และใครจะเป็นผู้นำทางศาสนิกชนของพระองค์

หลังจากที่ผ่านไประยะหนึ่ง เขาก็ได้รับสาส์นจากพระอับดุลบาฮาซึ่งให้กำลังใจเขาลุกขึ้นมาสู้อีกครั้งเพื่อรับใช้ศาสนาของพระผู้เป็นที่รักและไม่ให้รู้สึกท้อแท้ใจเพราะว่าพระบาฮาฮุลลalah ได้ทรงละสังขารจากโลกนี้ไปแล้ว เพราะพระองค์จะยังคงมองดูและปกป้องศาสนาของพระองค์อยู่เสมอ พระอับดุลบาฮาอธิบายว่าศาสนาของพระผู้เป็นเจ้านั้น นอกจากจะไม่มีวันอ่อนแอลงกว่าเดิมแล้ว ยังจะเติบโตเข้มแข็งและเบ่งบานหลังจากการเสด็จดับขันธ์ของ

พระศาสดาเพราะประชาชนของโลกมักไม่สามารถยอมรับพระศาสดาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ขณะที่พระองค์ยังดำรงพระชนม์ชีพอยู่ท่ามกลางพวกเขาบนโลก และหลังจากที่พระองค์ได้จากพวกเขาไปแล้วเท่านั้นที่พวกเขาเริ่มเห็นสัญลักษณ์ของความยิ่งใหญ่ของพระองค์

จดหมายที่เขาได้รับจากท่านนายนี้ ทำให้อบุล ฟาเดลรู้สึกสดชื่นกระฉับกระเฉงขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เขาถอนตัวเองออกจากการอยู่ห่างสังคมและไม่เคยละทิ้งสนามแห่งการรับใช้ศาสนาอีกเลย แต่หลังจากที่เขาได้ไปเยี่ยมดินแดนศักดิ์สิทธิ์และได้เข้าพบพระอับดุลบาฮาด้วยตัวเองแล้ว เขาก็ได้ตระหนักว่าพระบาฮาอุลลาห์ได้ทรงสร้างปรากฏการณ์ยิ่งใหญ่และมั่นคงในการป้องกันศาสนาของพระองค์ โดยการทรงแต่งตั้งพระอับดุลบาฮาบุตรชายอันเป็นที่รักของพระองค์เป็นศูนย์กลางแห่งพระบัญญัติ ผู้ซึ่งศาสนิกชนทั้งหมดของพระองค์จะต้องหันไปหาเพื่อขอการชี้แนะจากพระองค์

อบุล ฟาเดล ซึ่งได้ทุ่มเทจิตใจของเขาให้กับพระอับดุลบาฮาอย่างหมดสิ้นหลังจากที่พักอยู่ที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์เป็นเวลาสิบเดือน เขาอุทิศตนรับใช้ท่านนายอย่างเต็มที่โดยเขาจะขับร้องบทสรรเสริญพระอับดุลบาฮาในทุกที่ที่เขาเดินทางไปถึง เขาพรรณนาเกี่ยวกับความรักที่ไม่มีวันหมดสิ้นของพระอับดุลบาฮาต่อทั้งมิตรและศัตรู เขาเล่าถึงแถบที่ยากจนที่สุดของเมืองอัคคาและมุมที่ห่างไกลที่สุดของเรือ่นจำ ชายและหญิงซึ่งขาดแคลนซึ่งความรักในชีวิตคอยฟังเสียงฝีเท้าของพระองค์ และเพื่อรอคอยพระพรจากแสงอาทิตย์แห่งการมาถึงของพระองค์ เขาพูดถึงความสง่างามเยี่ยงกษัตริย์ของพระอับดุลบาฮาและความอ่อนน้อมถ่อมตนอันประเสริฐของพระองค์ เช่นความรู้ของพระองค์ ความอดทนและความเมตตากรุณาของพระองค์ ความอ่อนโยนและการมีอารมณ์ขันที่แสนพิเศษของพระองค์

สตรีชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ซึ่งได้พบกับอบุล ฟาเดล ขณะที่เขาเดินทางไปอเมริกาและได้ยินเขาพูดเกี่ยวกับพระอับดุลบาฮาไว้ว่า "วันหนึ่ง หลังจากที่ฉันฟังอบุล ฟาเดลพูดเกี่ยวกับท่านนายแล้ว ฉันได้ไปหาเขาและพูดกับเขาว่าฉันไม่สามารถจะคิดถึงใครอื่นได้อีกในเรื่องการทรงภูมิรู้ ผู้มีความบริสุทธิ์และมีความน่ายกย่องมากกว่าท่านอีกแล้ว แต่ท่านก็ยังคงบอกพวกเราเกี่ยวกับความประเสริฐของพระอับดุลบาฮาอยู่เสมอ พระองค์เป็นเช่นไรหรือที่สามารถจะสร้างความชื่นชมขึ้นในใจของท่านได้ถึงขนาดนั้น อบุล ฟาเดลมองดูมาที่ฉันและพูดว่า ไม่มีใครที่มีคำอธิบายที่เหมาะสมสำหรับพระองค์ได้ ถ้าคุณได้พบกับพระอับดุลบาฮาเองแล้ว คุณจะรู้ได้โดยทันทีว่าฉันเองก็ไม่เหมาะที่จะเป็นคนรับใช้ของพระองค์ ฉันเองคิดถึงคำพูดเหล่านี้จนกระทั่งท่านนายมา

เยื่อนอเมริกาและฉันมีความโชคดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้พบพระองค์ด้วยตัวของฉันเอง ถึงตอนนั้นที่ฉันได้ตระหนักว่าสิ่งที่อับล ฟาเดลพูดหมายถึงอะไร”

53. การฆาตกรรมที่อิศ์กาบัต (The Murder in 'Ishqábád)

ฮาจิ มุฮัมหมัด ริดา กำลังเดินผ่านตลาดในเมืองอิศ์กาบัตเมื่อเขาถูกจู่โจมโดยอันธพาลสองคนและถูกสังหารทันที มีคนมากกว่าห้าร้อยคนยืนดูเขาถูกรุมแทง ไม่ใช่แค่ครั้งเดียว แต่สามสิบสองครั้ง

คนที่พบเห็นการสังหารหมู่ฮาจิ มุฮัมหมัด ริดาในวันนั้นเป็นกลุ่มชาวชีอะห์ของเมืองอิศ์กาบัตนั้นซึ่งได้วางแผนในการตามล้างผลาญบาไฮมาเป็นเวลานานโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเปอร์เซียเอง พวกเขามีเป้าหมายเจาะจงไปที่ฮาจิ มุฮัมหมัด ริดาโดยตรง เขาเป็นที่รักและเคารพของบาไฮโดยทั่วไปจึงถูกเลือกที่จะให้เป็นเหยื่อรายแรก

รัฐบาลของกษัตริย์ซาร์สามารถจับกุมฆาตกรได้สองคนในเวลาไม่นานและจำขังพวกเขาเพื่อรอรับการตัดสิน แต่ความร้ายกาจของความเกลียดชังของพวกเขาพ่อค้าในตลาดทำให้ไม่มีบาไฮคนไหนกล้าเข้าใกล้ศพของเพื่อนบาไฮศาสนิกชนคนนี้และปล่อยให้ศพนั้นวางอยู่บนพื้นถนนเช่นนั้นเป็นเวลาหลายชั่วโมง ในที่สุดมีชายผู้กล้าหาญคนหนึ่งซึ่งท่ามกลางเสียงโห่ร้อง การตะโกนถากถางและการด่าทอของผู้คนรอบๆ ตัวเขา เขาได้ยกร่างนั้นขึ้นมาแบกบนบ่าและนำร่างนั้นไปยังที่ที่ปลอดภัยและจากที่นั่นได้มีการนำศพอย่างลับๆ ออกไปในยามดึกสงัดเพื่อฝังไว้นอกเมือง

ในขณะเดียวกัน ชาวชีอะห์ขู่ฆ่าบาไฮอื่นอีกยี่สิบสี่คน พวกเขาส่งข่าวเรื่องนี้ไปเปอร์เซียเพื่อขอให้นักบวชที่นั่นสนับสนุนและแพร่ข่าวลือออกไปว่ารัฐบาลรัสเซียไม่มีกฎหมายคุ้มครองมุสลิมในอิศ์กาบัตเพราะพวกเขาเป็นประชาชนชาวเปอร์เซีย คนส่วนใหญ่ในหมู่พวกที่นิยมความรุนแรงและโง่เขลาท่ามกลางพวกเขานั้นถูกยุยงโดยศัตรูที่อาฆาตมาดร้ายต่อศาสนาซึ่งเผยแพร่รายงานข่าวเท็จเกี่ยวกับบาไฮและความเชื่อของพวกเขาและพยายามกระทำทุกวิถีทางที่จะโหมกระพือเพลิงแห่งความชิงชังทางศาสนาเอาไว้จนกระทั่งพวกเขาสามารถขจัดบาไฮออกไปจากอิศ์กาบัตได้

ชาวบาไฮได้แสดงออกถึงความกล้าหาญเป็นพิเศษในขณะที่พวกเขาต้องดำเนินชีวิตประจำวันไปตามปกติในเมืองนั้น ภายในสองวันหลังจากที่มุฮัมหมัด ริดาถูกสังหารโหด อันธพาลส่วนหนึ่งพร้อมด้วยอาวุธครบมือเตรียมพร้อมที่จะโจมตีสบาไฮ เป็นที่ชัดเจนว่าในสถานการณ์เช่นนี้ พวกเขา

ควรจะขอการคุ้มกันจากรัฐบาล มีอยู่สองสามคนที่ชีวิตตกอยู่ในอันตรายอย่างมากเดินทางไปขอพบผู้ว่าการเมือง ท่านต้อนรับพวกเขาด้วยความกรุณาและรับฟังคำร้องทุกข์ของพวกเขา หลังจากที่ได้รับฟังเกี่ยวกับเหตุการณ์แล้วผู้ว่าการเมืองก็พูดขึ้นว่า "ฉันได้รับการบอกกล่าวมาว่า มุฮัมหมัด ริดา ซึ่งเป็นบาหลีได้กล่าวประณามอิหม่ามของมุสลิม และชายสองคนที่ฟังอยู่ด้วยทนมไม่ได้จึงรวมแก๊งพวกเขาด้วยความโกรธ จริงหรือไม่ที่ว่าบาหลีไม่มีความเคารพต่อผู้นำของอิสลาม?" "พวกเราได้อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกท่านมาเป็นเวลานานหลายปี" บาหลีตอบ "และเราก็มีเพื่อนชาวคริสเตียนจำนวนมากในประเทศนี้ด้วย ท่านควรจะถามพวกเขาว่าเคยได้ยินพวกเราพูดอะไรที่เป็นการไม่เคารพต่อผู้นำศาสนาอิสลามบ้างไหม เพราะว่าหากเรากล้าที่จะพูดไม่ดีเกี่ยวกับมุสลิมโดยตรงต่อหน้าพวกเขาแล้ว เราก็คงรู้สึกเป็นอิสระกว่าที่จะพูดไม่ดีเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันต่อหน้าพวกคริสเตียนซึ่งไม่มีความเชื่อในตัวผู้นำอิสลามมากกว่าอีกไม่ใช่หรือ" พวกเขาจึงอธิบายว่านี่เป็นเล่ห์กลที่ใช้กันในเปอร์เซียมาเป็นเวลาหลายปีเพราะเป็นวิธีที่ง่ายที่จะสามารถปลุกระดมฝูงชนที่บ้าคลั่งออกมาต่อต้านบาหลีได้ดี ตอนนั้นชาวเปอร์เซียรู้แล้วว่าชาวบาหลีเคารพผู้นำของศาสนาอื่น ศัตรูของศาสนาจึงลองใช้อุบายนี้ที่เมืองอิสท์กาบัดนี้

วันต่อมาบรรยากาศในเมืองเปลี่ยนไป หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของรัฐบาลเริ่มการสอบสวน ชาวคริสเตียนเป็นจำนวนมากที่เห็นว่าชาวบาหลีถูกกระทำอย่างทารุณโหดร้ายโดยคนมุสลิมจึงได้มาให้ปากคำถึงสถานการณ์จริงๆ ที่เกิดขึ้น ศัตรูจำนวนหนึ่งของศาสนาใหม่นี้รู้สึกกลัวถึงผลที่จะตามมาจึงได้หนีออกจากเมืองไป กลุ่มคนหลักที่วางแผนต่อต้านบาหลีถูกค้นพบและจับกุมเข้าเรือนจำ ขณะที่ส่วนหนึ่งหลบหนีเข้าไปในเปอร์เซีย และโดยการหนุนหลังของพวกนักบวช คนพวกนี้ก็ยังคงส่งข้อความเข้ามาข่มขู่บาหลีในอิสท์กาบัดและแพร่ข่าวลือออกไปเป็นระยะๆ ว่าบุคคลสำคัญคนนั้นคนนี้ถูกส่งจากเปอร์เซียเข้าไปกวาดจับบาหลีในอิสท์กาบัด(ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพลเมืองเปอร์เซีย)ใส่โซ่ตรวนเพื่อส่งกลับไปยังประเทศของพวกเขา คนมุสลิมจะทำให้คนบาหลีเกิดความกลัวและทำให้พวกเขาเดินทางออกจากเมืองอิสท์กาบัดไป แต่คนบาหลีมอบความไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าและยังคงอยู่ในเมืองนั้นต่อไป ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่สามารถจะรู้ได้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับพวกเขาในแต่ละวัน

ในที่สุด ผลการสอบสวนขั้นต้นในอิสท์กาบัดก็เสร็จสิ้นลง รายงานผลการตัดสินนี้ถูกส่งไปยังเมืองหลวงและคำแนะนำจากเมืองหลวงก็มาถึงผู้ว่าการเพื่อการดำเนินการในลำดับต่อไปโดยเร็ว จะต้องมีการสืบสวนของทางกองทัพซึ่งจะถือเอาคำพิพากษาของศาลนี้เป็นที่สุดและจะไม่อนุญาตให้มีการอุทธรณ์อีกต่อไป ถึงแม้กษัตริย์เองก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเปลี่ยนแปลงคำตัดสิน

ของศาลทหารได้ ชาวอันนี้ได้แพร่กระจายไปทั่วเมืองในทันทีและความกลัวเข้ามาเกาะกินหัวใจของผู้คนทั้งหมด ด้วยไม่มีใครรู้ว่าผลของการพิจารณาคดีนี้จะออกมาเป็นเช่นใด

มีคนประมาณหนึ่งร้อยห้าสิบคนถูกเชิญเข้าร่วมในการพิจารณาคดีของศาลในวันนั้นเป็นภาพที่เห็นกันมาก่อนนอຍมากในเมืองอิสรหะกาบัต การพิจารณาคดีใช้เวลาสามวัน ในขณะที่บรรยากาศในศาลมีความเครียดเพิ่มมากขึ้นเป็นรายชั่วโมง จนกระทั่งความรู้สึกอึมครึมนี้กระจายออกไปครอบคลุมความรู้สึกของประชากรทั่วทั้งเมือง

คำพิพากษาของศาลยังไม่ถูกประกาศออกมา แต่มีพวกที่ไม่มีควมรับผิดชอบออกมาจากห้องพิจารณาคดีก่อนและบอกกับเพื่อนคนหนึ่งว่า นักโทษมุสลิมจะถูกปล่อยตัวให้เป็นอิสระ ชาวนี้กระจายออกไปในตลาดในทันทีทันใด คนมุสลิมชวนกันออกจากบ้านมาเฉลิมฉลองกันตามท้องถนน พวกเขาพร้อมตัวกันเป็นกลุ่มๆ เพื่อคอยต้อนรับนักโทษและพยายามจะก่อความวุ่นวายเพื่อสร้างความทุกข์ทรมานให้กับบาไฮที่พวกเขาพบพานเข้า แต่ภายในหนึ่งชั่วโมง เมื่อคำตัดสินจริงๆ ของศาลถูกประกาศออกมา ความสนุกสนานของพวกเขา ก็เปลี่ยนแปลงเป็นความโศกเศร้า ฆาตกรสองคนที่สังหารฮาจิ มุฮัมหมัด ริดา ถูกตัดสินประหารชีวิตโดยการแขวนคอ นักบวชซึ่งประณามชาวบาไฮจากธรรมมาสน์เทศน์และกระตุ้นให้กลุ่มคนออกมาต่อต้านบาไฮได้รับโทษจำคุกตลอดชีวิตในดินแดนไซบีเรียที่ห่างไกล ในจำนวนนั้นมีสามคนที่วางแผนต่อต้านบาไฮถูกจำขังในไซบีเรียเป็นเวลาสิบห้าปีและชายคนที่สี่ถูกจำคุกหนึ่งปีสี่เดือนและหลังจากนั้นเขาต้องเดินทางออกจากรัสเซียอย่างไรก็ตาม ผู้ว่าการของอิสรหะกาบัตได้รับสิทธิให้ลดความรุนแรงของบทลงโทษเหล่านี้ได้ตามที่ปรารถนาได้ มีเพียงสองคนในจำนวนที่ถูกจับมาที่พบว่าเป็นคนบริสุทธิ์และถูกปล่อยตัวให้เป็นอิสระ

ในทันทีที่การพิพากษาของศาลจบลง ผู้ที่ถูกคำพิพากษาให้ลงโทษได้ส่งข่าวไปถึงญาติพี่น้องขอให้ไปบอกบาไฮให้คัดค้านเพื่อให้ผู้ว่าการเมืองลดความรุนแรงของบทลงโทษลง มีตัวแทนของมุสลิมมาขอความกรุณาจากบาไฮซึ่งบาไฮก็ได้ตอบรับไปด้วยความปรานีและสัญญาว่าจะทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยเหลือเท่าที่สามารถจะทำได้

อบุล ฟาเดล ซึ่งอยู่ในอิสรหะกาบัตพร้อมกับเพื่อนบาไฮอีกคนที่มีชื่อเสียงในเวลานั้นด้วย ได้เข้าพบผู้ว่าการเมืองหลังจากการสังหารฮาจิ มุฮัมหมัด ริดา เพื่อขอการคุ้มครองให้บาไฮ คราวนี้พวกเขาต้องไปขอเข้าพบผู้ว่าการเมืองอีกครั้งหนึ่งแต่ด้วยจุดประสงค์ที่ต่างออกไป ท่านผู้ว่าการเมืองรู้สึกประทับใจ

เป็นอย่างมากที่ทราบว่าคนบาไฮได้ส่งพวกเขามาพบเพื่อขออุทธรณ์ในนามของผู้ที่กดขี่ข่มเหงพวกเขา “ถ้าคนบาไฮได้ฆ่าคนมุสลิมในอิสรหะกาบัดสักคนหนึ่ง” เขาบอก “ปานนี้ไม่ใช่บาไฮเปอร์เซียทั้งหมดคงถูกสังหารหมู่เสียชีวิตตกตามกันไปทั้งหมดแล้วหรือ แต่พวกท่านก็ยิ่งเตรียมการที่จะยกโทษให้ฆาตกรพวกนี้และขอให้ฉันลดการลงโทษพวกเขา และถึงแม้ฉันจะชอบความคิดนี้ของพวกท่านมาก” เขาพูดต่อ “แต่ฉันก็ไม่สามารถจะรับปากสัญญาอะไรกับพวกท่านได้ในตอนนี้”

อย่างไรก็ตาม ในวันต่อมา เป็นที่รับรู้กันในหมู่ประชาชนทั่วไปของเมืองนั้นว่าผู้ว่าการเมืองได้ลดเวลาลงโทษจำคุกในไซบีเรียให้สั้นลง แต่เขาก็คิดว่าจะลดโทษให้กับสองฆาตกรที่สังหารโหดมุฮัมหมัด ริดาแต่อย่างใดและวันที่จะแขวนคอพวกเขาก็ได้กำหนดแล้วด้วย

เมื่อวันที่กำหนดมาถึง ฆาตกรก็ถูกนำออกมาจากห้องขังและให้ติดตั้งเครื่องมือลงโทษด้วยมือของพวกเขาเองนอกห้องจำขังโดยให้พวกเขาขุดหลุมลึกไว้ข้างใต้ด้วยมือของพวกเขาเอง เป็นภาพที่น่าสงสารและทำให้ทุกคนที่พบเห็นรู้สึกสังเวชใจเมื่อคิดถึงความตายที่ทรมาณที่รอคอยชายชะตาขาดทั้งสองคนนี้อยู่เบื้องหน้า เมื่อวันแห่งความตายมาถึง คนเป็นจำนวนร้อยละคนที่อยาก رؤอยากเห็นมารวมตัวกันข้างนอกเรือนจำเพื่อเฝ้าดูเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวนี้ เครื่องแขวนคอนั้นมีทหารล้อมรอบอยู่และมีมาตรการในการจัดระเบียบฝูงชน แต่มีคนจำนวนไม่น้อยที่แววตาแสดงความโกรธซึ่งและและปากก็พ่นสาปแช่งบาไฮซึ่งพวกเขาตำหนิว่าเป็นสาเหตุของชะตากรรมของมุสลิมสองคนนี้

เมื่อนักบวชได้ประกอบพิธีทางศาสนาให้พวกเขาเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เพชฌฆาตก็ได้เอาบ่วงคล้องรอบคอของนักโทษ เมื่อมีเสียงแหวกความเจ็บกริบของผู้คนในที่นั้นขึ้นมา เสียงนั้นเป็นเสียงอ่านคำสั่งที่ได้รับมาจากผู้ว่าการเมืองที่มีผู้อ่านออกมาอย่างดังกังวานว่า ขอให้ชาวเมืองอิสรหะกาบัดทราบโดยทั่วกันว่าเนื่องจากชาวบาไฮเองได้อุทธรณ์ต่อผู้ว่าการเมืองขอให้ไว้ชีวิตพวกเขาสองคนนี้ได้ฆาตกรรมเพื่อนศาสนิกชนของพวกเขา ท่านผู้ว่าการเมืองจึงได้พิจารณาการกระทำที่นายยกย่องนี้และเปลี่ยนการลงโทษจากการประหารชีวิตเป็นการจำขังในไซบีเรียเป็นเวลาสิบห้าปี

เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของศาสนาบาไฮที่ผู้มุ่งประสงค์ร้ายที่ไม่ลดละต่อศาสนิกชนของศาสนานี้ ถูกนำตัวขึ้นศาลและได้รับการลงโทษเพราะอาชญากรรมที่พวกเขาก่อขึ้น

54. การประชุมที่เตหะราน (Meetings in Tīhrán)

เมื่อมีบาไฮเดินทางกลับมาจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์⁶ ย่อมเป็นเหตุการณ์ที่พิเศษเสมอสำหรับบาไฮชาวเปอร์เซีย จากเข้าตรูจนกระทั่งดึกคืน ผู้แสวงบุญที่กลับมา จะถูกเพื่อนผู้กระหายใคร่รู้เกี่ยวกับข่าวคราวทุกเรื่องมารอฟังเกี่ยวกับประสบการณ์อันพิเศษสุดที่เพื่อนศาสนิกชนของพวกเขาเพิ่งประสบมาจากการแสวงบุญ การประชุมจะถูกจัดขึ้นอย่างต่อเนื่องและจะมีบาไฮจากทั่วโลกและไกลมารวมตัวกันเพื่อที่จะได้พบหน้าผู้แสวงบุญที่ได้รับพรจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์มาสู่พวกเขาด้วย

ในปัจจุบันนี้ก็ยังคงเป็นเช่นนี้อยู่ เมื่อมีบาไฮจำนวนมาก เดินทางกลับจากการไปแสวงบุญมาถึงเปอร์เซียในทุกๆ ปี เราคงพอจะจินตนาการได้ว่าอะไรเกิดขึ้นในช่วงที่พระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาสายังคงพระชนม์ชีพอยู่ เมื่อมีผู้ได้รับพระพรแค่สองสามคนจะได้มีสิทธิ์พิเศษที่มีโอกาสได้ไปเยือนดินแดนศักดิ์สิทธิ์และนำข่าวของพระผู้เป็นที่รักกลับมาแบ่งปันให้กับเพื่อนๆ ที่รอคอยอยู่อย่างใจจดใจจ่อทั่วเปอร์เซีย แต่ชาวบาไฮที่นั่นไม่เคยได้รับอนุญาตให้จัดการประชุมหรือแม้แต่การรวมตัวกันอย่างอิสระในบ้านส่วนตัวเพื่อพบกันเองจากทางการเลย ในช่วงเวลาของพระบาฮาอุลลาห์และท่านนายนั้นข้อจำกัดนี้เข้มงวดกว่ายิ่งนัก และการฝ่าฝืนเพียงแค่น้อยนิดของบาไฮนำมาซึ่งการลงโทษที่รุนแรงเฉียบขาดในทุกรูปแบบ

ในช่วงเวลาเช่นนี้ ครูผู้ทรงภูมิรู้ยิ่งของศาสนาคือ มีร์ซา มาฮ์มูด ฮี ฟุรุกกี กลับมาถึงเตหะรานหลังจากพำนักอยู่กับพระอับดุลบาสาเป็นเวลานาน ข่าวการกลับมาของท่านผู้นี้แพร่กระจายออกไปท่ามกลางหมู่บาไฮอย่างรวดเร็ว และด้วยความกระหายใคร่รู้เกี่ยวกับข่าวคราวของท่านนาย ทำให้พวกเขาสืมนึกถึงข้อห้ามต่างๆ ของทางการเสียจนหมดสิ้น และมารวมตัวกันเป็นจำนวนมากเพื่อพบฟุรุกกี รายละเอียดปลีกย่อยเล็กๆ น้อยๆ ที่เขาได้พบเห็นหรือได้ยินระหว่างการแสวงบุญที่นั่นล้วนเป็นที่สนใจของเพื่อนๆ แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้น เขาได้นำสารพิเศษที่ดลบันดาลใจจากท่านนายมาฝากพวกเขาด้วย สิ่งนี้เองที่เป็นเหมือนลมหายใจแห่งชีวิตสำหรับผู้ที่ได้รับ ทำให้พวกเขารู้สึกมีชีวิตชีวาและเป็นกำลังใจให้พวกเขาปรับใช้ศาสนาและนำความสุขมาสู่จิตใจของท่านนายผู้เป็นที่รักของพวกเขาด้วย จำนวนผู้มาชุมนุมกันนั้น นับวันก็ยิ่งเพิ่มมาก

⁶ พระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ซึ่งพระองค์ทรงพำนักอยู่ที่นั่นตลอดพระชนม์ชีพ พระศพของพระองค์ถูกประดิษฐานไว้ ณ เมืองอัคคา ส่วนพระศพของศาสดาพยากรณ์ของพระองค์คือพระบ็อบนั้นถูกประดิษฐานไว้บนภูเขาคาร์เมลซึ่งมองเห็นข้ามอ่าวมายังอัคคา พระอับดุลบาสาซึ่งได้เดินทางติดตามพระบิดาไปตลอดช่วงของการถูกเนรเทศ ยังคงพักอาศัยอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์หลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์สิ้นพระชนม์ชีพแล้ว

ขึ้น ไม่มีรางวัลใดที่ดูเหมือนจะยิ่งใหญ่ที่จะให้เพื่อความสุขกับการได้ยืมข่าวเกี่ยวกับพระอัปดุลบาฮา

ศัตรูของศาสนาซึ่งจ้องหาโอกาสอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้รู้สึกโกรธซึ่งที่ได้เห็นความกล้าหาญในการออกมารวมตัวกันของบาไฮเพื่อที่จะฟังเรื่องราวจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์ พวกเขารีบนำเรื่องนี้ไปทูลให้เจ้าชายคามราน มีร์ซา ซึ่งเป็นผู้สำเร็จราชการแทนทราบในทันที โดยพวกเขาได้เพ็ดทูลกล่าวใส่ร้ายบาไฮ คามราน มีร์ซา ได้ขอให้คนของพระองค์ไปสืบหารายละเอียดการรวมตัวกันของบาไฮในทันที ชายกลุ่มนี้สามารถที่จะหาข้อมูลได้ว่าบาไฮรวมตัวกันที่ไหน และในวันใด และได้ตามเขาไปที่สวนลับแห่งนั้นเพื่อนับจำนวนที่แน่นอนของพวกเขา แคนับจำนวนรองเท้าที่ถอดวางไว้ตรงทางเข้าที่ประชุม ซึ่งนับได้คร่าวๆ ได้จำนวนเกือบเก้าร้อยคู่เลยทีเดียว

ข่าวนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้คามราน มีร์ซามีความวิตกเป็นที่สุด บาไฮสามารถวางแผนต่อต้านรัฐบาลได้ไหม พวกเขากำลังวางแผนล้มล้างศัตรูอยู่ใช่ไหม เขาตัดสินใจที่จะเรียกฟुरुกีมาหาและถามเอาจากเขาโดยตรง ฟुरुกีได้รับข่าวสารนั้นด้วยอาการเรียบสงบ แต่บาไฮคนอื่นๆ มีความห่วงกังวลอย่างยิ่งหลายคนขอไม่ให้เขาไป เพราะกังวลว่าจะมีอันตรายอย่างใหญ่หลวงรอเขาอยู่ที่บ้านของคามราน มีร์ซา อย่างไรก็ตาม ฟुरुกีไม่กลัว และออกเดินทางไปหาผู้สำเร็จราชการ มีบาไฮคนหนึ่งชื่อคัมมาร์ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่ามีความกล้าหาญและใช้ชีวิตอย่างสมบุกสมบันและค่อนข้างไร้กฎเกณฑ์ก่อนที่เขาจะเปลี่ยนมาเป็นบาไฮ เขาได้อาสาไปเป็นเพื่อนของฟुरुกีโดยเดินนำหน้าช่วยจูงม้าไป

ที่หน้าประตูคฤหาสน์ของผู้สำเร็จราชการ ฟुरुกีได้รับข่าวว่าคามราน มีร์ซา กำลังยุ่งมากและไม่สามารถพบเขาได้จนกระทั่งวันถัดไป เขาจึงจะกลับไปอีกครั้งในวันรุ่งขึ้นและก็ได้รับข้อมูลมาแบบเดิมว่าเจ้าชายมีภารกิจด่วนมากและไม่สามารถพบเขาได้ในวันนี้ ฟुरुกีไม่สามารถที่จะผลัดวันได้อีกต่อไปและเพื่อนของเขาได้ตั้งข้อสังเกตว่า

ผู้ล่าೆಯมเป็นฝ่ายไล่ติดตามเหยื่อเสมอ
ไม่ใช่เป็นเรื่องผิดวิสัย
เป็นความสนุกที่ได้เห็นเหยื่อ
เป็นผู้ไล่ล่าที่จนตรอก

ฟูรูกิได้กลับไปอีกเป็นครั้งที่สามโดยมีผู้ภักดีที่แรงกล้าอย่างคามมารัดติดตามไปด้วย คราวนี้เจ้าชายออกมาพบเขาและเมื่อได้พบหน้ากันอุทานขึ้นว่า “เจ้าช่างเป็นคนที่ไร้ความกลัวอะไรเช่นนี้!”

รูปลักษณะภายนอกของฟูรูกินั้นเพียงพอที่จะโน้มน้าวใครๆ ที่ฟังคำเขาขาดความกลัว โดยเขาสวมเสื้อผ้าที่เป็นอาภรณ์ของปราชญ์ เขามีบุคลิกภาพที่น่าฟังพอใจ ใบหน้าที่อึมเขิบ และมีหนวดเคราดกดำ สายตาที่เฉียบคมของเขาประหนึ่งจะลุกเป็นเปลวไฟ และเสียงของเขาหากเปล่งออกมาอย่างดังแล้วจะส่งกระแสความกลัวเข้าจับจิตทีเดียว

คามราน มีซาร์ให้การต้อนรับเขาด้วยอัธยาศัยไมตรี เขาสั่งให้ปุพรมรับรองแขกในสวนและให้มีการเสิร์ฟแต่งกว่าใส่ถาดมาพร้อมน้ำจิ้มเปรี้ยวหวานตามธรรมเนียมของเปอร์เซีย แล้วเขาก็หันไปทางฟูรูกิพร้อมกล่าวขึ้นว่า “บอกข้ามาซิว่าเจ้าเป็นบามีจริงหรือ” “ฉันเป็นบามีจริง” เขาตอบ “ฉันเป็นบามีไฮ พ่อแม่ของฉันก็เหมือนกัน” นี่เป็นการเริ่มต้นที่นำไปสู่การคุยเรื่องศาสนาที่ยาวนาน มีอยู่ช่วงหนึ่งที่คามราน มีซาร์กล่าวถึงพระบาฮาอุลลาห์ในลักษณะที่ไม่ให้เกียรติ แวดตาของฟูรูกิเต็มไปด้วยความโกรธ “ท่านควรจะรู้สึกอายตัวเอง” เขาบอกเจ้าชาย “ที่กล่าวถึงพระนามของพระผู้นำศาสนของพระผู้เป็นเจ้าในลักษณะที่หยาบคายเช่นนั้น” แล้วเขาก็หันไปทางที่มีดหันแต่งกว่าวางอยู่พร้อมพูดขึ้นว่า “ช่วยยื่นมีดด้ามนั้นให้ฉันที เพื่อที่ฉันจะใช้ปาดคอตัวเองแล้วให้ท่านได้ดื่มเลือดของบามีไฮที่ท่านกระหายอยู่ได้” คำพูดของเขามีผลอย่างดียิ่งเพราะเจ้าชายระมัดระวังคำพูดไม่ให้เกิดกระทบกระเทือนความรู้สึกเขาได้อีก

แล้วคามราน มีซาร์ค่อยๆ นำเอาเรื่องการรวมตัวกันครั้งใหญ่ของบามีไฮที่เขาได้รู้มาและแสดงถึงความกังวลของเขาว่าบามีไฮอาจจะก่อความไม่เรียบร้อยขึ้นในบ้านเมือง “การรวมตัวกันของเราจัดขึ้นเพื่อป้องกันการกระทำที่ไม่ถูกต้องต่างหาก” ฟูรูกิตอบเขา “เนื่องจากเรามีคนทุกประเภทในศาสนานี้และหากพวกเขาไม่ได้รับการย้ำเตือนเกี่ยวกับคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์เกี่ยวกับหน้าที่ของพวกเขาในฐานะของประชากรที่จงรักภักดีและรักความสงบของประเทศที่ตนอาศัยอยู่แล้วเราก็ไม่สามารถรับประกันได้ว่าผู้ที่ไม่รู้เรื่องนี้จะไปก่อเหตุการณ์วุ่นวายขึ้นในดินแดนนี้ สิ่งที่เกิดขึ้นในยุคแรกๆ ของศาสนานี้เมื่อหนุ่มบามีผู้หนึ่งซึ่งไม่รู้ในคำสอนของพระบอบได้ก่อการประทุษร้ายต่อพระชนม์ของพระเจ้าซาร์ แต่พฤติกรรมในลักษณะดังกล่าวไม่เคยเกิดขึ้นอีกเพราะบามีไฮได้รับการย้ำเตือนอย่างต่อเนื่องในที่ประชุมของพวกเราว่าตามคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์แล้วพวกเขาจะต้องเชื่อฟังรัฐบาลและเคารพต่ออำนาจของทางการในดินแดนนั้นๆ การจัดประชุมขึ้นจึง

เป็นการทำประโยชน์อย่างใหญ่หลวงให้ท่าน” คำพูดของฟูรูกิจจะมีผลดีตามที่ต้องการ “ข้าไม่รู้อะไรถึงความตั้งใจของเจ้า” คามราน มีซาร์พูด “ตอนนี้เมื่อได้รับการยืนยันอย่างนี้แล้ว เจ้าสามารถจะจัดประชุมขึ้นตามความต้องการได้”

ฟูรูกิจลุกขึ้นเพื่อที่จะเดินทางกลับและนำข่าวดีไปบอกแก่เพื่อนศาสนิกชน ในขณะที่เขาเดินทางไปยังประตูสวน มีเงาหนึ่งโผล่ออกมาจากพุ่มไม้และขวางหน้าเขาไว้ นั่นคือคัมมาร์ “เจ้าแอบอยู่ที่นี้เพื่ออะไรกัน?” ฟูรูกิจถามด้วยความแปลกใจ “ก็ฉันไม่แน่ใจว่าคามราน มีซาร์ คิดอะไรที่ประสงค์ร้ายต่อท่านหรือไม่” คัมมาร์ตอบ “ฉันจึงได้เตรียมเหนียวโกป็นสันของฉันและเล็งไปที่เขาเผื่อว่าเขาอาจจะทำร้ายท่าน” หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็ถามขึ้นว่า “ท่านคิดว่าพระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงยกโทษให้ฉันไหมหากฉันยังคามราน มีซาร์ ในสถานการณ์เช่นนั้น?” “เพื่อบอกเจ้าตามความจริง” ฟูรูกิจอธิบาย “ฉันเองก็ไม่รู้ แต่ฉันสัญญาว่าจะถามพระอับลบาฮาให้ก็แล้วกัน”

การตอบของพระอับลบาฮามีความน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง แต่สิ่งนี้เองก็เป็นเรื่องๆ หนึ่งได้เลยทีเดียว เราจะจบเรื่องนี้ลงด้วยเมื่อบาไฮได้ยินเกี่ยวกับเรื่องที่ฟูรูกิจไปพบกับคามราน มีซาร์แล้ว ไม่รือรอที่จะต้องกระตุ้นเตือนให้พวกเขาจัดการประชุมขึ้นอีกเลย อย่างน้อย พวกเขาก็ได้รวมตัวกันเป็นประจำเพื่อฟังผู้แสวงบุญที่เพิ่งเดินทางกลับมาจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์ด้วยการอนุญาตอย่างเต็มที่ของทางการ

55. ปาฏิหาริย์ (The Miracle)

ท่ามกลางประชาชนที่บาไฮเมืองบัคคูบิรพูดถึงศาสนานั้น มีชายอยู่คนหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักดีว่าเขามีความยุ่งยากในการยอมรับศาสนา เขาเห็นด้วยในทุกๆ เรื่องเกี่ยวกับศาสนาที่บาไฮคนอื่นๆ บอกกับเขาโดยไม่สามารถจะหาข้อบกพร่องในสิ่งที่พวกเขาเชื่ออยู่ได้ แต่สิ่งเดียวที่เขาขอให้ทำให้เพื่อจะทำให้เขามีความมั่นคงในศาสนาได้ก็คือ การแสดงปาฏิหาริย์ให้เห็นต่อหน้าของเขาเอง

แน่นอนว่า บาไฮเองไม่รู้ว่าจะตอบสนองต่อคำขอนี้ได้อย่างไร ไม่มีเหตุผลใดๆ ที่จะทำอะไรให้ดีขึ้นได้ “ฉันรู้ดีว่าสิ่งที่ทุกคนพูดมานั้นเป็นจริง” เขาบอกกับบาไฮ “แต่ฉันจะต้องได้เห็นปาฏิหาริย์ด้วยตาของตัวเองก่อนที่หัวใจของฉันจะรู้สึกพอใจอย่างแท้จริง

เป็นความบังเอิญที่ว่าในขณะที่นั้นฟูรูกีซึ่งเป็นครูสอนศาสนาที่มีชื่อเสียงกำลังมาเยี่ยมเพื่อนๆ บาไฮที่เมืองบัคคูบีฮ์อยู่พอดี และมีคนบอกให้เขาทราบเกี่ยวกับชายบาไฮผู้นี้ “พาเขามาพบฉันสักวันหนึ่ง” ฟูรูกีตอบ และเราจะดูว่าพอจะทำอะไรได้บ้าง บาไฮหวังว่าฟูรูกี ซึ่งมีบุคลิกภาพที่คล่อง ปราดเปรียว น่าเสียงที่มีพลังและไม่เคยล้มเหลวที่จะสร้างความประทับใจให้กับใครต่อใครที่มาพบกับเขาซึ่งๆ หน้า จะทำให้เขาคนนี้อยอมรับฟังเหตุผลได้ พวกเขาจึงมอบหมายให้เพื่อนคนหนึ่งพาเขาไปพบฟูรูกีที่บ้านที่เขาพักอยู่

เมื่อแขกสองคนมาถึงที่บ้านพักของฟูรูกี เขาพบว่าฟูรูกีกำลังสาละวนอยู่กับการสวดมนต์อธิษฐานและเพราะไม่ต้องการรบกวนเขา พวกเขาจึงนั่งลงในห้องนั้นอย่างเงียบๆ ในขณะที่เจ้าของบ้านซึ่งยังไม่รู้ว่ามีแขกมาเยี่ยมก็ยังคงสวดมนต์ต่อไป ความจริงใจและจริงจังในการสวดมนต์ภาวนาของเขาดูน่าประทับใจยิ่ง เขาคือแก่นสาระแห่งความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างแท้จริงในตอนที่เขาหมอบลงบนพื้น ในขณะที่สายน้ำตาหลังไหลลงมาบนแก้มเขาขณะที่เขาลุกขึ้นมาในภาวะแห่งความชื่นชมโสมนัส บางครั้งเขาจะท่องบทสวดมนต์ด้วยเสียงที่มีพลัง ชัดเจน และบางครั้งก็เกือบไม่ได้ยินขณะที่เขาพิมพ์อย่างแผ่วเบากับตนเอง

เป็นเวลานานที่เดี๋ยวก่อนที่ฟูรูกีจะเสร็จจากการสวดมนต์และหันมาเห็นแขกของเขา หนึ่งในนั้นเป็นคนที่เขารู้จักแล้ว เขาหันสายตาที่แหลมคมไปที่อีกคนและพูดขึ้นว่า “ท่านคือคนที่ต้องการเห็นปาฏิหาริย์ใช่ไหม” “ไม่...ไม่... ท่าน ชายคนนั้นตอบอย่างตะกุกตะกัก ฉันไม่ต้องการเห็นปาฏิหาริย์ใดๆ” “แล้วความยุ่งยากของท่านในการที่จะยอมรับศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์คืออะไร” ฟูรูกีถามขึ้น “ไม่มีอะไรหรอกท่าน” คำตอบสวนขึ้นมาทันที “ฉันมีความเชื่อต่อสัจธรรมของพระศาสนาของพระองค์อย่างปราศจากข้อแคลงใจและพิจารณาของตัวเองเป็นบาไฮตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

เพื่อนที่ได้นำชายผู้นี้มาพบฟูรูกีไม่เชื่อหูของเขาเอง ไม่ใช่คนเดียวกันนี้หรอกหรือที่ยืนยันซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าไม่มีอะไรที่จะทำให้เขามีความเชื่อในศาสนาอย่างมั่นใจได้นอกจากการแสดงปาฏิหาริย์ให้เห็นด้วยตาของตนเองเพื่อเขาจะได้พอใจดอกหรือ ไม่ใช่ชายคนเดียวกันดอกหรือที่ทำให้บาไฮทั้งเมืองบัคคูลีห้ล้มเหลวในการชักชวนโดยชักเอาเหตุผลทั้งหมดที่เขาฟังจะคิดได้มาโต้แย้ง เขาเกือบจะรอไม่ไหวที่จะขอให้ออกมาจากบ้านฟูรูกีและออกมาอยู่บนถนนตามลำพังด้วยกันก่อน “เกิดอะไรขึ้นกับเจ้า” เขาถามเพื่อนของเขา “ทำไมเจ้าอยู่ๆ ก็เลิกสนใจการแสดงปาฏิหาริย์เสียอย่างนั้น” “เพื่อจะบอกความจริงกับนาย” เขาตอบ “ฉันไม่มีข้อสงสัยเลยว่าชายผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่ฉันเห็นนั้นสามารถแสดงปาฏิหาริย์ที่เขาเลือก และฉันไม่กล้าที่จะทำให้เขาไม่พอใจ

โดยการขอให้เขาสาธิต นอกจากนี้ ฉันรู้สึกประทับใจเป็นอย่างมากจากกิริยาที่เขาแสดงออกในขณะที่สวดมนต์และฉันไม่สามารถที่จะถามให้พิสูจน์อะไรอันเกี่ยวกับสัจธรรมของศาสนานี้ได้อีก

56. ความท้าทายจากธรรมมาสน์ (The Challenge from the Pulpit)

ประชาชนเมืองยาร์ซัด ถูกใส่ไฟโดยนักบวชที่ชอบความรุนแรงได้แสดงความ เป็นปรปักษ์กับบาไฮเป็นอย่างมากและเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อการเช่นฆ่า บาไฮเป็นจำนวนมาก

วันหนึ่งนักการศาสนาผู้มีอิทธิพลมากคนหนึ่งของเมืองนั้นมาที่ชุมนุมซึ่ง รวมตัวกันเพื่อฟังการเทศน์ของเขาในสุเหร่าว่าบาไฮประสบความสำเร็จในการ ชักชวนคนเข้าสู่ศาสนาก็แค่คนที่ระดับที่ธรรมดาและคนที่โง่เขลาเบาปัญญา เท่านั้น พวกเขาไม่กลัวพอที่จะเข้าหาคนระดับฉัน ขณะที่พวกเขารู้ว่าพวกเขา ไม่สามารถปฏิเสธข้อโต้แย้งของผู้ที่มีความรู้ได้และกลัวจะเกิดการขาย หน้าขึ้น

ชาวบาไฮในเมืองยาร์ซัดไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับนักบวชคนหนึ่งที่เขาเทศนา สั่งสอนท้าทายบาไฮอย่างต่อเนื่องจากธรรมมาสน์เทศในสุเหร่า ในที่สุด พวกเขาตัดสินใจเขียนจดหมายไปยังเมืองเตหะรานและขอความช่วยเหลือจาก เพื่อนศาสนิกชนในเมืองหลวง เมื่อฟุรุกกีได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาอยาก จะเดินทางมาเมืองยาร์ซัดทันทีเพื่อเผชิญหน้ากับนักเทศน์คนนั้นต่อหน้าพวก สันับสนุนเขา นี่คืองานหลักที่ใจเขามุ่งมั่น เขาคิด แต่พระอับดุลบาฮาได้ ขอให้เขาเดินทางไปคูราซานเสียแล้ว และต้องส่งคนอื่นไปที่เมืองยาร์ซัดแทน

ฟุรุกกีกำลังจะออกเดินทางไปเมืองคูราซานโดยเขาได้เตรียมอานวางบนหลัง ลาเรียบร้อย มีคนเอาโทรเลขมาให้เขา ซึ่งมาจากท่านนายที่บอกให้ฟุรุกกี เดินทางไปยังคูราซานโดยผ่านเมืองยาร์ซัด เขาจึงได้เขียนจดหมายไปให้ เพื่อนที่เมืองยาร์ซัดในทันทีเพื่อบอกให้พวกเขาทราบว่าเขากำลังเดินทางไปพบ นักเทศน์คนนั้น

บาไฮคนหนึ่งในเมืองยาร์ซัดที่รู้จักผู้ว่าการของเมืองนั้นคิดว่าคงเป็นการดีที่ จะแจ้งให้ผู้ว่าการได้รับทราบเหตุการณ์ล่วงหน้าก่อนการมาถึงของฟุรุกกีเพื่อที่ ท่านจะได้รับทราบถึงความเป็นไป ชาวนี้ทำให้ผู้ว่าการเมืองยาร์ซัดไม่สบายใจ นักและขอให้บาไฮเขียนจดหมายไปบอกฟุรุกกีขอให้เขาไม่ต้องเอาใจใส่ต่อคำ ท้าทายของนักบวชผู้นั้นและหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าหรือการสัมภาษณ์ที่ อันตรายเช่นนั้น อย่างไรก็ตามฟุรุกกี ซึ่งได้รับพรจากพระอับดุลบาฮาให้ไป

เมืองยาร์ชด์มีความมุ่งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวไม่มีใครสามารถจะมาตัดทานได้ เขาได้เขียนจดหมายตอบที่มีความน่าสนใจเป็นที่สุดไปยังเพื่อนบาไฮที่เมืองยาร์ชด์ ส่วนหนึ่งของจดหมายนั้นมีข้อความดังนี้:

“เป็นไปได้ที่ฉันจะยกเลิกการพบกับนักบวชผู้นั้นและฉันเองก็เตรียมตัวดีแล้วที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ใดๆ ฉันจะไม่พูดถึงว่าฉันรู้จักใครที่เป็นบาไฮในเมืองยาร์ชด์ และฉันก็จะไม่ไปขอความช่วยเหลือใดๆ จากผู้ว่าการ ฉันจะตรงไปยังสุเหร่าและถ้ามีใครมาถามว่าฉันเป็นใคร และมาจากไหนฉันก็จะตอบว่าฉันร่วงลงมาจากท้องฟ้าและมีฐระต้องพบกับครูสอนศาสนา เขาควรจะเตรียมพร้อมที่จะถกประเด็นกันด้วยหลักเหตุผลและปัญญาฉันจะพูดคุยกับเขาด้วยเหตุผลด้วยผล แต่ถ้าเขาขอให้ฉันพิสูจน์ความจริงของบทสนทนาโดยวิธีการอื่น ฉันจะขอให้เขาป็นหอคอยสุเหร่าและกระโดดลงมาพร้อมกันเพื่อจะดูว่าใครสามารถตกลงมาโดยไม่มีอันตราย หรือฉันจะก่อกองไฟขึ้นบนจัตุรัสกลางเมืองและฉันจะจูงมือชาวครูสอนศาสนาผู้นี้เดินเข้าไปลุยกองเพลิงด้วยกันแล้วลองดูว่าใครจะเดินออกมาอย่างปลอดภัยโดยไม่เป็นอันตรายจากเปลวเพลิง

ผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นจดหมายนี้และรู้สึกสั่นเทิ้มต่อความศรัทธาที่มั่นคงของฟुरुกีและรู้สึกชื่นชมในจิตใจที่ไม่เกรงกลัวสิ่งใดของเขา “ฉันจะส่งผู้ช่วยของฉันสองคน” เขาพูด “เพื่อไปพบชายคนนี้นอกเมืองยาร์ชด์และให้นำเขมมายังจวนของฉันอย่างปลอดภัย แล้วเราจะมาดูกันว่าจะทำอย่างไรกันในการพบปะกับครูสอนศาสนาคนนั้น”

ฟुरुกีได้เดินทางมาถึงเมืองยาร์ชด์ในฐานะแขกของผู้ว่าการเมือง หลังจากการมาถึงของเขา ผู้ว่าราชการเมืองก็ได้มีหนังสือไปถึงครูสอนศาสนานั้นโดยเขียนข้อความในลักษณะที่ว่าเนื่องจากเขาได้ทำทนายบาไฮให้ส่งใครมาพูดเกี่ยวกับศาสนาของพวกเขา มีการส่งบาไฮผู้มีภูมิรู้และกล้าหาญคนหนึ่งจากเตหะรานมาพบเขาด้วยการอนุญาตจากทางการ ผู้ว่าราชการได้แนบจดหมายของเขาไปให้ครูสอนศาสนาถึงการติดต่ออันน่าสนใจที่ได้รับมาจากที่ฟुरुกีเขียนขึ้นในขณะที่เขากำลังเดินทางมายังเมืองยาร์ชด์ ครูสอนศาสนาก็ได้ตอบจดหมายฉบับนี้ในทันทีว่าเขาสุขภาพไม่ค่อยดีและไม่สามารถพบกับฟुरुกีได้ และจะรู้สึกขอบคุณผู้ว่าราชการเมืองหากเขาจะช่วยให้คำตอบที่เป็นที่น่าพอใจให้ฟुरुกีด้วย

ฟुरुกีคงพักอยู่ในเมืองยาร์ชด์ต่อไปอีกสองสามวันเพื่อจะคอยดูว่าครูสอนศาสนาคนนั้นจะรวบรวมความกล้าเปลี่ยนใจมาพบเขาได้หรือไม่ แต่ผู้สูงศักดิ์ในศาสนาท่านนี้แกล้งทำเป็นป่วยไข้ ถึงแม้ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดจะส่ง

หนังสือเชิญไปถึงเขาเป็นครั้งที่สองหลังจากหลายวันผ่านไป ฟุรุกีจึงได้ขอให้เพื่อนศาสนิกชนจัดการประชุมครั้งใหญ่ขึ้นเพื่อที่บาไฮในเมืองยาซด์สามารถจะเชิญเพื่อนที่ยังไม่เป็นบาไฮเข้าร่วมชุมนุมด้วย เมื่อทุกคนมารวมตัวกัน ฟุรุกีจึงได้พูดเกี่ยวกับศาสนากับพวกเขา และบอกพวกเขาเกี่ยวกับครูสอนศาสนาที่ทำทนายบาไฮจากธรรมมาศเทศน์ของเขาอย่างต่อเนื่อง แต่มาถึงตอนนี้ปฏิเสธที่จะพบเขา เขาขอให้คนที่มาร่วมชุมนุมกันอยู่ ณ ที่นั้นชี้แจงความจริงข้อนี้ให้คนอื่น ๆ ได้ทราบ เพื่อที่พวกเขาจะได้รับฟังเรื่องที่ครูสอนศาสนาคนนั้นสร้างขึ้นมามาก หากเขายังกล้าพอที่จะทำทนายซ้ำอีก

57. ถึงคราวของฟุรุกี (Furúghí's Turn)

“เจ้าเคยถูกตีเพราะเรื่องของศาสนาบ้างไหม?” พระอับลบาฮาได้ถามฟุรุกีในวันหนึ่ง “ยังไม่เคยเลยขอรับ ท่านนาย” ฟุรุกีตอบ “เจ้าทราบใช่ไหมว่าพระศาสดาบาฮาอุลลาห์และพระศาสดาบ็อบต่างก็เคยถูกทุบตี” ท่านนายกล่าวกับเขา “และเราเองก็ได้เคยรับส่วนแบ่งนี้มาเช่นกัน” “ฟุรุกีทราบดีว่าในไม่นานก็คงจะถึงที่ของเขาเองเหมือนกัน

เมื่อย้อนกลับไปทีเปอร์เซีย ไม่นานหลังจากนั้น ฟุรุกีได้รับการขอร้องให้ประกอบพิธีแต่งงานให้สาวสาวคู่หนึ่งในเมืองอบาดีส์ซึ่งอยู่ใกล้เมืองชีราช นักบวชแห่งอบาดีส์จึงส่งข้อความร้องเรียนไปยังผู้ว่าราชการการเมืองในทันที “คนบาไฮ” พวกเขาพูด “กล้าบังอาจเกินไปที่จะจัดพิธีแต่งงานของพวกเขาขึ้นตามประเพณีใหม่ซึ่งขัดแย้งต่อกฎของศาสนาอิสลาม การปฏิบัติเช่นนี้เป็นสิ่งที่จะยอมให้เกิดขึ้นไม่ได้ เว้นเสียแต่ผู้ว่าราชการเมือง จะประกันได้ว่าจะลงโทษพวกเขาในทันที พวกเราเองจะคอยดูเรื่องนี้”

ผู้ว่าราชการเมืองเกรงว่าจะมีการก่อกวนขึ้นมาโดยพวกหัวรุนแรงอีก จึงส่งผู้ช่วยสองคนให้ไปเชิญตัวฟุรุกีให้มาพบ กลุ่มคนเป็นจำนวนมากได้ออกมารวมตัวกันตามท้องถนนและบนดาดฟ้าหลังคา ต่างก็มีไม้และหินติดมือเป็นอาวุธ โดยคาดหมายว่าจะได้ใช้ในการโจมตีครูบาไฮผู้มีชื่อเสียง แต่เมื่อฟุรุกีเดินทางมาถึงพร้อมผู้ช่วยของผู้ว่าการสองคนก็ไม่มีใครกล้าพอที่จะเงื้ออาวุธในเมืองของพวกเขาขึ้นมาโจมตีเขาได้ จนกระทั่งเขาผ่านโรงเรียนสอนศาสนาซึ่งครูสอนศาสนาอิสลามผู้สูงศักดิ์คนหนึ่งที่สอนเทววิทยาและกฎอิสลามอยู่ ที่นี้เอง ที่หนึ่งในพวกคนแห่งสวรรค์ได้กระโดดออกมากระชากหมวดของฟุรุกีไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง ชกเข้าที่ศีรษะและใบหน้าของเขาด้วยมืออีกด้านหนึ่ง “พวกแกมัวรออะไรกันอยู่เล่า ไ้อ้พวกซี้ซลาด” เขาร้องถามคนที่มุงล้อมกันอยู่ ณ ที่นั้น ผู้งชนไม่ต้องการการกระตุนอะไรเพิ่มอีก พวกเขาพร้อมกันทำร้ายฟุรุกีจากทุกทิศทุกทาง พวกที่ยืนอยู่บนดาดฟ้าก็เทเอาฝุ่นดินและขี้เถ่าลงมาบน

หิวเขา แต่ก่อนที่พวกเขาสามารถจะทำอะไรที่ก่อให้เกิดการบาดเจ็บที่ร้ายแรงต่อเขาไปมากกว่านี้ เขาก็ได้รับการช่วยเหลือออกมาจากกลุ่มคนจากทหารติดอาวุธที่กำลังนำเขาไปหาผู้ว่าราชการการเมือง

เรื่องนี้มียุ่ว่าขณะที่ฟुरुก็อยู่ที่เมืองเตหะรานนั้น เขาได้ไปเข้าพบ นายกรัฐมนตรี และทำให้เขาเกิดความประทับใจด้วยกิจกรรมายาทที่สง่างาม และการพูดที่น่าหลงใหลของเขา เขาได้บอกผู้ว่าราชการเมืองเรื่องที่ว่าเขาต้องเผชิญหน้ากับศัตรูมากมายขณะที่เดินทางไปในเปอร์เซีย “อย่างเดียวกับที่สามารถจะอยู่รอดปลอดภัยจากน้ำมือของคนพวกนี้ไปได้คือ” เขาเรียน นายกรัฐมนตรี “จดหมายที่ลงนามโดยฯพลฯ แจ้งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐให้ ความคุ้มครองแก่ข้าพเจ้าจากการประสังคร้ายของศัตรูของข้าพเจ้าในส่วนต่างๆ ของประเทศ” นายกรัฐมนตรียอมออกจดหมายดังกล่าวให้กับเขาตามที่ร้องขอและตอนนี้ฟुरुก็ก็ได้เอาจดหมายนี้แสดงให้ผู้ว่าราชการเมืองอบาดีส์พิจารณา

อย่างไรก็ตาม อำนาจของผู้ว่าราชการเมือง เมื่อเปรียบเทียบกับอำนาจของนักบวชที่ต่อต้านแล้ว อำนาจของเขาก็มีค่อนข้างจำกัด เขาจึงแนะนำให้ฟुरुก็เดินทางออกจากเมืองไปในทันทีและส่งพลม้าสองนายของเขาเดินทางเป็นเพื่อนนำฟुरुก็ไปยังหมู่บ้านใกล้เคียง

ในขณะที่พวกเขากำลังผ่านประตูออกนอกเมือง มีผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งรู้ว่าฟुरुก็จะผ่านมาทางนี้ได้ขวางก้อนซีเถ่ากหนึ่งลงมาใส่ศีรษะเขาจากข้างบน ถึงแม้ว่าเธอผู้นี้ไม่รู้มาก่อน แต่การกระทำของเธอช่วยให้เขารอดชีวิตมาได้ เพราะซีเถ่ากนั้นบังเอิญไปเข้าตานักบวชหัวรุนแรงสองคนที่แอบอยู่ที่ประตูเพื่อรอจังหวะลอบยิงฟुरुก็ที่กำลังเดินผ่านมา ชายสองคนนี้ได้ไปพบฟुरुก็ในหมู่บ้านในเวลาต่อมา และหลังจากมีการพูดคุยกันอยู่เป็นเวลานานทั้งสองก็รู้สึกประทับใจกับประเด็นปัญหาของฟुरुก็เป็นอย่างมากและในที่สุดก็ยอมรับสัจธรรมของศาสนา

การทบตีซึ่งฟुरुก็ได้รับจากน้ำมือของพวกเขาฝูงชนที่อบาดีส์นั้นเป็นจุดเริ่มต้นของความยากลำบากอื่นๆ อีกมากมายที่เขาต้องทนรับเพื่อความก้าวหน้าของศาสนา แต่เขาก็ทนได้ด้วยความกล้าหาญยิ่ง และเขารู้สึกดีใจที่เขาก็เป็นหนึ่งในผู้ที่ถูกเลือกให้ได้รับความทรमानจากภัยหายนะในหนทางแห่งการรับใช้พระเจ้าเป็นที่รัก ครั้งหนึ่ง เมื่อเขาได้รับบาดเจ็บสาหัสจากชายหนุ่มสองคนที่ถูกส่งไปยิงเขาถึงในห้องพัก เพื่อนของเขาจะมาพบเขาในสภาพที่อาบเลือดแต่รู้สึกมีความสุขอย่างเปี่ยมล้นและกำลังท่องบทสวดมนต์ของพระบาฮาอุลลาห์อยู่ “หากเจ้าประสังครที่จะทะนุถนอมชีวิตของเจ้า จงอย่าหันเข้ามา

ราชสำนักของเรา แต่หากความเสียสละคือสิ่งที่ใจของเจ้าปรารณา จงมาหาเราพร้อมเชิญชวนคนอื่นเข้ามาด้วย ด้วยนี่คือวิถีแห่งความศรัทธา หากในใจของเจ้าปรารณาจะกลับไปพร้อมกับบาฮา เจ้าควรจะปฏิเสธที่จะเดินในวิถีนี้ทำไมทำความยุ่งยากให้กับเรา จงปล่อยให้มันผ่านไป!”

58. นักมายากล (The Magician)

ฟุรูกิดำเนินชีวิตที่มีเสน่ห์ ถึงแม้ว่าเขาจะผ่านอันตรายมานับปีการก็ตาม ถึงแม้จะถูกปองร้ายต่อชีวิตหลายครั้ง เขาก็ยังคงสอนศาสนาอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลาถึงสี่สิบปี

มีคนอยู่สองสามคนที่ได้รับค่าจ้างให้สังหารบาไฮที่มีชื่อเสียงคนนี้อยู่ในระยะเวลาใดก็เวลาหนึ่ง แต่เขาก็สามารถเอาชีวิตรอดมาได้ในทุกครั้งไป ครั้งหนึ่งเมื่อเขาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านซึ่งเป็นบ้านเกิดของเขา พวกนักบวชที่กักขระประสบความสำเร็จในการทำให้คนที่ชุมนุมอยู่ตื่นตกใจ เมื่อพวกเขาดำเนินการต่อต้านฟุรูกิดำเนินการ ณ ที่นั่น มีการนำข่าวมากระจายว่ามีบาไฮถูกฆ่าในที่อื่น และนักบวชได้ขึ้นไปบนธรรมมาสน์ และถอดผ้าโพกศีรษะขว้างลงบนพื้นเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของการหยามศักดิ์ศรี และได้ร้องออกมาให้ชาวบ้านที่ชุมนุมกันอยู่ว่า “ไม่มีความเป็นลูกผู้ชายในที่นี้อยู่เลยหรือ? พวกเจ้าไม่ได้ยืนกันหรือหรือว่าผู้ที่ปกป้องศาสนาอิสลามด้วยความเข้มแข็งได้ฉีกร่างของบาบีที่ถูกสาปแช่งออกเป็นชิ้นๆ ความกล้าหาญของพวกเจ้าไปอยู่ที่ไหนหมด? ตราบประทัพบทางศาสนาของพวกเจ้าไปอยู่เสียที่ไหน? พวกเจ้าจะอดทนอยู่กับพวกนอกกริตพวกนี้ไปถึงไหนกัน? พวกเจ้า ไอ้ซี้ขลาดทั้งหลายจะยังคงนั่งเฉยๆ ดูไอ้พวกสุนัขบาบีพวกนั้นนำผู้คนให้หลงทางในหมู่บ้านของพวกเจ้าเองไปอีกนานแค่ไหน? เขาพร่ำบ่นด่าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเขาได้รับผลที่ต้องการและคนที่ชุมนุมแห่งนั้นสาบานออกมาว่าพวกเขาจะฉีกร่างฟุรูกิดำเนินการเป็นชิ้นๆ จากทุกส่วนของอวัยวะของเขา

ขณะที่กลุ่มฝูงชนที่บ้าคลั่ง และกระหายเลือดกำลังพุ่งตรงไปยังบ้านของฟุรูกิดำเนินการยังกับสายน้ำที่ไหลด้วยความพิโรธและไม่สามารถจะหยุดยั้งได้ คนพวกนั้นสาบานว่าคราวนี้เขาจะไม่มีทางรอดแน่ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่ฝูงชนที่หยาบคาย จะเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทาง ก็ได้มีการออกคำสั่งซึ่งทำให้มีครูสอนศาสนาอีกคนหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลพอกันกับคนแรกเข้ามาปรากฏตัวด้วย “พวกเจ้ารู้ไหมว่ากำลังทำอะไรอยู่ ไอ้พวกโง่เงา?” เขาตะโกนถาม “ชายที่พวกเจ้าจะมากำจัดเขานั้นไม่ได้เป็นบาบีธรรมดา เขามีเพื่อนเป็นข้าราชการระดับสูงมากมายในประเทศนี้ และแม้แต่ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีเองก็พร้อมที่จะสนับสนุนเขา ถ้าหากมีอะไรเกิดขึ้นกับเขา ไม่มีใครในพวกเจ้าสักคนเดียวที่

จะมีชีวิตรอดอยู่ได้” อันตรายเฉพาะหน้าที่พวกเขา กำลังประสบอยู่ในโลกนี้ดูเหมือนจะเป็นจริงที่ประจักษ์ได้ตรงกว่าสำหรับพวกกลุ่มคนที่ผิดหวังพวกนี้มากกว่าความลับในสวรรค์ที่ครูสอนศาสนาคนแรกได้สัญญาไว้เป็นสิ่งตอบแทนหากว่าพวกเขาข้ามบาปได้สำเร็จ พวกเขาสลายตัวและชวนกันกลับบ้านด้วยความลึกลับ และปล่อยฟุรุกีให้ไปไหนต่อไหนได้โดยไม่ถูกกระทำร้ายได้แต่อย่างใด

ในอีกโอกาสหนึ่ง ศัตรูที่ไม่ยอมลดราวาศอกของฟุรุกีตัดสินใจที่จะไปขอความช่วยเหลือจากอันธพาลที่มีชื่อเสียงร้ายกาจที่ชื่อ ซีฮียิด ฮาซาน ซึ่งเป็นหัวหน้าแก๊งอาชญากร และเป็นทีเกรงกลัวของชุมชนในละแวกนั้นทั้งหมด “พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของจะทรงยกเลิกราบทั้งหมดที่เจ้าได้ก่อขึ้นมาตลอดชีวิต” พวกเขาได้ให้คำยืนยัน ซีฮียิด ฮาซาน “ถ้าเจ้าจะดำเนินการกระทำในสิ่งที่เป็นคุณความดีโดยการฆ่าครุบาบีคนนี้ได้” ซีฮียิด ฮาซานมีความมุ่งมั่นที่จะให้ได้มาซึ่งความพึงพอใจของโลกหน้าและโลกปัจจุบันนี้ จึงลงมือวางแผนอย่างแยบยล เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาส่งคณะของเขาไปรับฟุรุกีมาจากบ้าน หลังจากดวงอาทิตย์ตกดินแล้ว และนำเขาออกไปอยู่ในที่แห่งหนึ่งนอกหมู่บ้าน

ฟุรุกีออกมาเปิดประตูรับด้วยตนเอง “ออกมาเดี๋ยวนี้” ชายคนนั้นออกคำสั่งเขา “ซีฮียิด ฮาซาน ขอให้มารับเจ้า” ฟุรุกีรู้ดีว่ามีอะไรเกิดขึ้น แต่เขาก็ถามขึ้นโดยไม่ได้แสดงอาการขัดข้องแต่อย่างใด “ท่านจะรอข้าสักครู่หนึ่งเพื่อให้ข้าได้เข้าไปเอาเสื้อคลุมและไม้เท้าก่อนได้หรือไม่” “ไม่ได้หรอก” ชายคนนั้นตอบอย่างหยาบคาย “ตามข้ามาเดี๋ยวนี้แบบที่เจ้าเป็นอยู่ที่นี่แหละ” เขาพูดยังไม่ทันได้จบประโยคเมื่อมีเสียงดังสนั่นหวั่นไหวและความโกลาหลก็เริ่มขึ้น คนของซีฮียิด ฮาซานอีกสองคนซึ่งเพิ่งเดินทางด้วยม้ามารวมกับพรรคพวกถูกม้าสลัดตกลงมาจากหลังเมื่อจู่ๆ มันก็เกิดพยศชนิดคุมไม่อยู่ ม้าร้องขึ้นอย่างตึ๊งกิ้ว เตะและกระโดดด้วยท่าทางที่ตกใจสุดขีด ทำให้ยากที่คนขี่จะตกลงมาสู่พื้นโดยไม่บาดเจ็บ ชายทั้งสองรู้สึกงุนกับสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะปกติม้าทั้งสองตัวเชื่องมาก และไม่มีสิ่งใดที่เห็นได้ในบริเวณนั้นว่าจะจะเป็นสาเหตุทำให้พวกมันอยู่ในภาวะเช่นนี้

ในขณะเดียวกัน ฟุรุกีก็ได้ย่องเงิบๆ ไปเอาเสื้อคลุมและไม้เท้าของเขา และมายืนอยู่ที่ประตูพร้อมที่จะออกเดินทาง เมื่อเห็นเขาชายผู้นั้นเต็มไปด้วยความฉงน “เจ้าเล่นกลได้นี่” พวกเขาร้องขึ้น “เจ้าทำอะไรกับม้าของพวกข้า จึงทำให้พวกมันบ้าเช่นนี้?” เราไม่เคยเห็นมาก่อนว่าพวกมันจะประพฤติเช่นนี้”

เมื่อได้รับโอกาส ฟรุก็ก็สามารถทำให้ผู้ฟังของเขาหลงใหลได้และชายสองคนนี้จะมาทำให้ชีวิตเขาเข้าสู่ความอับเฉา ก็ไม่ได้รับการยกเว้นเช่นกัน เมื่อควบคุมมาให้อยู่ในความสงบได้ พวกเขา ก็ขี่ม้าออกหน้าไปเดือนผู้นำของเขาให้ทราบล่วงหน้าเกี่ยวกับอำนาจลึกลับของฟรุก็ ขณะที่เหยื่อตามมาห่างๆ เมื่อเขามาถึง ณ จุดนัดพบ คนที่เป็นฆาตกรเอาชีวิตเขาก็รู้สึกหวั่นถึงผลของสิ่งที่ได้ยื่นขำๆ กันว่าชายบาบี่ผู้มีชื่อเสียงคนนี้มีพลังทางเวทมนต์ ซีฮียิด ฮาซานไม่ได้รับร้อนที่จะกำจัดเขา และฟรุก็ก็มีเวลาค่อนข้างมากพอที่จะพูดและสามารถพิชิตใจของอันธพาลที่กลัวนี้ได้

เมื่อได้เรียกให้คนของเขาคนหนึ่งมาหาแล้ว ซีฮียิด ฮาซานจึงพูดขึ้นว่า "ข้าต้องการให้เจ้าเป็นเพื่อนชายผู้นี้กลับไปบ้านของเขา เพราะครอบครัวของเขาอาจกำลังหวังใยถึงความปลอดภัยของเขาอยู่" "ขอบคุณ" ฟรุก็พูดและเสริมต่อด้วยความชาญฉลาดว่า "แต่จริงๆ แล้วไม่จำเป็นที่ฉันต้องรบกวนใครที่นี่ให้ต้องพาฉันกลับบ้าน ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าฉันจะสามารถหาทางกลับบ้านได้เอง"

59. เจ้าชายสองพระองค์ (Two Princes)

เจ้าชายสุสเซน คูลี มีร์ชา เหลนชายของฟาท อาลี ซาห์ แห่งเปอร์เซีย ยอมรับศาสนาบาไฮ ในขณะที่ทรงพระเยาว์และกลายเป็นผู้ที่อุปถัมภ์ศาสนาในช่วงตลอดพระชนม์ชีพอย่างไม่เสื่อมคลาย ท่านผู้นี้มีบุคลิกที่สง่างามมีความเป็นมิตรไมตรีที่สูงส่งยิ่งและมีความสุขคัมภีร์ภาพในพระจริยวัตร ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนที่ประทับใจและสัมผัสได้ทั้งโดยคนร่ำรวยและยากจนที่เสมอเหมือนกัน พระองค์จึงเป็นที่รักของทุกคน ประชาชนเคยพูดว่าพวกเขาไม่พบสิ่งที่ดีพลาดใดๆ ในตัวเจ้าชายนอกเสียจากว่าพระองค์เป็นบาไฮมีคนจำนวนมากเช่นเดียวกันที่ถูกดึงดูดเข้ามาในศาสนาโดยเลื่อมใสในวิถีชีวิตของพระองค์และเพราะความรักและเคารพที่พวกเขามีต่อพระองค์

พระตำหนักของพระองค์เปิดรับทุกคนและเมื่อไรที่มีการจัดประชุมบาไฮขึ้นที่นั่น ก็จะมีผู้ที่ยังไม่เป็นบาไฮจำนวนมากมาร่วมประชุมด้วยเสมอ ในโอกาสเช่นนั้น เจ้าชายซึ่งประทับยืนอยู่จะทรงถอดเสื้อคลุมปลงบนพื้นเพื่อให้ผู้มาถึงได้นั่งลง การกระทำในลักษณะที่เป็นที่ประทับใจกับผู้ที่กำลังศึกษาศาสนาใหม่นี้มากและเขาก็จะเป็นศาสนิกชนอีกคนหนึ่ง

วันหนึ่ง มีบาไฮผู้หนึ่งมีงานด่วนอื่นที่ต้องเข้าร่วม ได้ขอร้องให้เจ้าชายช่วยเอาฟางข้าวแห้งมาเพิ่มในคอกสัตว์เลี้ยงของเขา เจ้าชายได้ไปเป็นเพื่อนชายที่ต้องขนฟางแห้งและเมื่อมาถึงที่บ้านเพื่อนของเขา ก็พบว่าจะต้องขน

เอาก่อนฟางแห้งขึ้นไปตามบันไดที่ลาดชันเพื่อเอาไปวางบนแท่นวาง ชายผู้นั้นที่เอาฟางแห้งมาปฏิเสศที่จะขนเอาฟางแห้งขึ้นไปตามทางลาดชันนั้น เจ้าชายจึงขอร้องอย่างสุภาพให้ชายผู้นั้นเอามัดฟางวางขึ้นบนหลังของพระองค์และทรงนำท่อนฟางนั้นขึ้นไปด้วยพระองค์เอง บังเอิญว่าสตรีของบ้านนั้น ซึ่งไม่เคยมีความเห็นใจในศาสนาหรือคนบาไฮมาก่อน ได้ดูเหตุการณ์นั้นอยู่หลังม่านเธอรู้สึกตื่นตันในสิ่งที่เจ้าชายทรงกระทำ และทำให้ทัศนคติของเธอเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงและเวลาต่อมาเธอก็ยอมรับศาสนา

ในจำนวนหลายคนที่มีความสนใจในศาสนาโดยผ่านความนิยมชมชอบในคุณสมบัติของเจ้าชายนั้น มีชายผู้หนึ่งที่เป็นโจรผู้ร้ายที่มีชื่อเสียงร้ายกาจและดำรงชีวิตอยู่โดยการปล้นทรัพย์ผู้สัญจรบนทางหลวง หลังจากยอมรับศาสนาแล้ว วันหนึ่งชายคนนี้ก็จำได้ว่าในที่ประชุมบาไฮแห่งนั้นมีอยู่คนหนึ่งที่เขาปล้นทรัพย์สินไปจนหมดตัวอยู่ในที่นั้นด้วย ด้วยน้ำตาที่เปี่ยมนองหน้า เขาตรงเข้าไปคุกเข่าลงตรงหน้าของคนที่เขาเคยทำไม่ได้ไว้ และแนะนำตัวเขาให้คนผู้นั้นรู้จัก ขอให้เขายกโทษให้ และให้เขายอมรับเงินเป็นจำนวนเพียงเล็กน้อยที่เขาถืออยู่ในขณะนั้นทั้งหมด เพื่อนศาสนิกชนของเขาโอบกอดเขาอย่างนุ่มนวลและปฏิเสศที่จะรับเงินจำนวนนั้น พร้อมทำให้เขาสบายใจขึ้นได้ว่าเขาจะลืมเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนั้นเสีย

* * * * *

โอรสของเจ้าชายสุสเซน คูลี มีร์ชา คือ มิสดี คูลี มีร์ชา ก็เป็นบาไฮที่พิเศษเช่นกัน เขาได้ผ่านการทดสอบที่แสนสาหัสสาครรจ์และความยุ่งยากในชีวิตของเขา แต่จิตวิญญาณของเขาก็ไม่เคยแตกสลายและไม่มีสิ่งใดที่ทำให้ความศรัทธาที่มีต่อศาสนาของเขาสั่นคลอนได้

วันหนึ่ง เขาได้รับข่าวร้ายว่าลูกสาวที่นารักของเขา ซึ่งได้แต่งงานเพียงสองสามเดือนก่อนหน้านี้นี้เสียชีวิตลงอย่างกะทันหันในคลินิกของแพทย์หญิงชาวยิว มิสดี คูลี มีร์ชา รีบรุดไปยังจุดเกิดเหตุและพบว่าแพทย์หญิงผู้นั้นมีความบกพร่องในการฉีดยาและทำให้ลูกสาวของเขาเสียชีวิตลงในเวลาสองสามนาที

ข่าวเศร้านี้แพร่กระจายออกไปด้วยความรวดเร็ว และฝูงชนจำนวนมากมารวมตัวกันรอบๆ คลินิก ทิวทั้งเมืองตะโกนให้มีการแก้แค้นเพราะว่าแพทย์หญิงชาวยิวได้ฆ่าหญิงมุสลิมเสียชีวิต มิสดี คูลี มีร์ชา ได้ป็นขึ้นไปบนระเบียงอย่างรีบเร่งและตะโกนออกมาด้วยเสียงอันดังเพื่อให้ทุกคนได้ยิน

ในทันทีที่ผู้คนบนถนนสงบเสียงลง เขาบอกกับผู้คนเหล่านั้นว่าอย่าคิดเรื่อง การแก้แค้นเพราะหญิงสาวที่เสียชีวิตเป็นบุตรสาวของเขาเอง และเขารู้แน่ชัด ว่าเธอไม่ได้เป็นมุสลิม เพราะผู้ที่เสียชีวิตเอง บิดา มารดา และสามีต่างก็เป็น บาไฮส์ทั้งหมด ฝูงชนกลุ่มนั้นจึงไม่มีข้ออ้างเหลือที่จะประทุษร้ายหมอผู้นั้นได้ อีก พวกเขาจึงค่อยๆ สลายตัวไป

ตัวแพทย์หญิงเอง เสนอที่จะจ่ายเงินก้อนใหญ่ให้กับเจ้าชาย แต่ท่านสิ้น ศีรษะปฏิเสธ “จงเก็บเงินไว้เถิด” เขากล่าว “ฉันได้อภัยในความผิดพลาดนั้น แล้ว”

หลังจากนั้น มีเจ้าหน้าที่ของทางการขู่ที่จะลงโทษแพทย์หญิงท่านนั้นและ พบช่องทางที่จะดูดเงินจากเธอ เมื่อเจ้าชายรู้เรื่องนี้เข้า เขาก็เขียนข้อความ เป็นลายลักษณ์อักษรพร้อมเซ็นชื่อให้กับเธอมีข้อความว่าในฐานะที่เป็นบาไฮ ศาสนิกชน เขาไม่เชื่อในเรื่องการแก้แค้น เขาได้ให้อภัยในความผิดของเธอ เธอจึงไม่ได้ติดค้างอะไรกับเขามาก เขาก็ไม่ขอเอาความอะไรต่อและขอให้เรื่อง ยุติ

เอกสารนี้ได้รับการลงลายมือชื่อและประทับตราโดยเจ้าชายเอง พระชายา และราชบุตรเขย จึงไม่มีใครที่อ่านเอกสารฉบับนี้แล้วใช้เป็นข้ออ้างในการ ฟ้องแพทย์หญิงได้อีกต่อไป